Cine este Maud Dixon?

ALEXANDRA ANDREWS

ARMADA

ARMADA

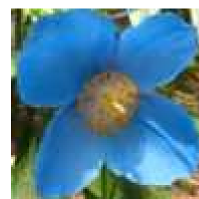
ALEXANDRA ANDREWS a lucrat ca journalist, editor și copywriter în New York și Paris. Prima ei carte, Who is Maud Dixon (2021; Cine e Maud Dixon?, Armada, 2022) a devenit repede bestseller internațional. Trăiește în Brooklyn, alături de soțul ei, scriitorul și editorul Christopher Beha și cei doi copii ai lor. În prezent, Andrews lucrează la cel de-al doilea roman al său.

Cine este Maud Dixon?

ALEXANDRA ANDREWS

Traducere din limba engleză de
Silviu Genescu

ARMADA

Cuprins

Pentru Chris

„Ne-am hrănit inima cu fantezii,
Iar ea a devenit mânioasă.“

W.B. Yeats, „Cuibul graurului de la fereastra mea“

PREFAȚĂ

SEMAT, MAROC

— *Madame*[1] Weel-cock?

Ridică pleoapa stângă, iar lumina galbenă o inundă de-a dreptul. Zări o siluetă încețoșată, îmbrăcată în alb. Închise ochiul.

— *Madame* Weel-cock?

Un țiuit pătrunzător răsună de undeva. De data asta, se sili să-și deschidă ambii ochi. Zăcea într-un pat incomod, încadrat de două draperii mizerabile.

— *Madame* Weel-cock?

Își întoarse țeapănă capul. Un bărbat îmbrăcat în ceea ce părea o uniformă militară stătea pe un scaun; se trase mai aproape de pat, aplecându-se și privind-o cu atenție. Fața lui avea rotunjimile umflate, ca de plastic, asemenea unui cap de păpușă bebeluș. Nu zâmbea.

— *Madame* Weel-cock? spuse el pentru a patra oară.

— Helen, îi răspunse cu vocea spartă.

— Helen, dădu el din cap. Știți unde vă aflați?

Se uită în jur.

— La spital?

— Exact! Ați avut o noapte de pomină.

— „O noapte de pomină“?

— Cea mai de pomină.

Ea scoase involuntar un mic hohot de râs. Bărbatul se încruntă, vizibil iritat. Deodată, draperia din stânga ei se dădu la o parte cu un foșnet. Amândoi întoarseră capul. Își făcu apariția o femeie purtând un batic alb și o haină de aceeași culoare. Poate era o soră medicală? Aceasta se aplecă deasupra patului și spuse ceva într-o limbă străină, netezind pătura subțire.

Apoi femeia se întoarse spre bărbatul de lângă pat, rostind ceva pe un ton mai ridicat. El sări în picioare, făcând un semn împăciuitor cu mâinile. Afișă un

zâmbet fals și dădu draperia la o parte. Apoi plecă.

Tânăra din pat se întoarse spre asistenta medicală, dar și ea era pe punctul de a pleca.

— Așteaptă! strigă ea cu un glas răgușit.

Asistenta fie n-o auzise, fie o ignorase.

Rămăsese singură.

Își fixă privirea în tavan. Era plin de pete de apă, maronii. Încercă să se ridice în capul oaselor, dar se pomeni stânjenită de ghipsul de la încheietura mâinii stângi. Atunci realiză că simțea durere. Peste tot.

Se uită din nou spre scaunul gol pe care stătuse bărbatul. Îi spusese „*madame* Weel-cock“. Avea impresia că era un detaliu important, dar nu-și dădea seama în ce context. Închise din nou ochii.

Câteva clipe mai târziu – sau poate după câteva ore –, draperia se dădu din nou la o parte. Asistenta reveni, însoțită de alt bărbat.

— *Madame* Wilcox, zise el. Mă bucur că v-ați trezit.

Pronunța cuvintele în engleză cu mai multă precizie decât majoritatea vorbitorilor nativi, accentuând riguros silabele.

— Sunt doctorul Tazi. Eram de gardă când ați fost adusă noaptea trecută cu două coaste rupte, o fractură de încheietură, hematoame pe față și pe corp. Am înțeles că ați suferit un accident de mașină. Vedem deseori pacienţi cu răni ca acestea, provocate de airbaguri. Ați avut noroc că n-ați pățit ceva mai rău.

Ca la un semnal, sora medicală îi întinse un pahar cu apă și o pastilă albă, de mărimea unui molar.

— E hidrocodonă. Ameliorează durerea, spuse medicul. Voi reveni după-masă, pentru a vă examina, însă nu văd niciun motiv să vă ținem internată mai mult de încă o zi. Până atunci, ar trebui să vă odihniți, *madame* Wilcox.

Plecă, urmat de sora medicală al cărei halat flutura în spatele ei ca un văl.

Madame Wilcox. Repetă numele în tăcere. Helen.

Apoi, lumina se stinse și o cuprinse somnul.

1 „Doamnă“, în lb. franceză, în original (n. red.).

PARTEA ÎNTÂI

1

Două tinere urcau niște trepte înguste, îndreptându-se către locul de unde se auzeau râsete și muzică. Florence Darrow, cea din față, își plimba palma de-a lungul peretelui roșu ca sângele.

— Mi se pare un pic pervers să ții aici petreceri ale editurii, zise ea.

Ambele femei lucrau ca asistente de redacție la Forrester Books și, în acea seară, avea loc petrecerea de dinaintea vacanței organizată de biroul lor, care se ținea an de an la etajul al doilea al unui local întunecat numit Biblioteca, a cărui temă era kitsch-ul literar.

— E ca și cum ai organiza o conferință ONU într-un parc Disney.

— Absolut, o aprobă încetișor Lucy Gund.

Rochia i se ridicase pe coapse în timpul urcării, iar acum se şifonase.

Ajunseră la capătul treptelor și intrară să vadă care era atmosfera. Petrecerea începuse doar cu o jumătate de oră în urmă, dar dinspre mulțime se ridica deja zarva, ca un smog. Aproape o sută de oameni – mulți dintre ei fiind colegi de-ai lor, dar nu toți – se adunaseră în grupuri restrânse și compacte. Florence nu intenționase să ajungă prea devreme, însă acum își dorea să fi venit la timp, ca să prindă un loc doar pentru ele. Fetele scrutară încăperea, căutând chipuri cunoscute, prietenoase. Nu găsiră niciunul.

— Bem ceva mai întâi? sugeră Florence.

Lucy încuviință din cap.

Cele două tinere își începuseră cariera la Forrester în același timp, cu aproape doi ani în urmă, iar Lucy îi oferise imediat lui Florence loialitatea ei necondiționată.

Teoretic, Lucy era chiar genul de prietenă de care Florence sperase să aibă parte la New York. Lucy copilărise la Amherst, unde părinții ei erau profesori la catedra de limbă și literatură engleză a facultății. Tatăl ei scrisese biografia completă a lui Nathaniel Hawthorne. Florence sărbătorise prima Zi a Recunoștinței împreună cu ei, după ce se mutase în New York; fusese încântată să descopere că locuința lor veche, plină de cărți, se afla peste drum de casa poetei Emily Dickinson. Era genul de idilică viață intelectuală în mijlocul căreia Florence își dorise mereu să fi crescut. Reprezenta tot ceea ce apartamentul înghesuit din Port Orange al mamei sale nu reușise vreodată să fie.

În realitate însă, lui Lucy îi lipsea acea atitudine sofisticată şi plină de încredere pe care Florence o considera moștenirea firească a unei astfel de copilării. Era îngrozitor de timidă, iar uneori Florence bănuia că mama lui Lucy îi spusese că totul avea să fie bine dacă își găsea chiar și o singură prietenă la New York. Florence fusese prima persoană pe care Lucy o cunoscuse la Forrester.

Nu se integraseră cu adevărat în cercul de cunoştinţe al angajaţilor, în special pentru că Lucy nu încercase s-o facă, iar Florence nu reuşise. Din moment ce Florence rupsese orice legătură cu vechii ei prieteni din Florida – își vedea trecutul ca pe un mădular cangrenat care trebuia retezat spre binele general –, Lucy era, din toate punctele de vedere, singura ei prietenă.

Își croiră drum prin mulțime, trecând pe lângă o masă lungă, plină cu struguri și brânzeturi, avansând spre un bar impunător din mahon, aflat mai în spate. Un barman îmbrăcat într-o vestă din satin negru zâmbi privind undeva deasupra capetelor lor. După câte se părea, ele nu îndeplineau cerințele necesare pentru a se bucura de atenția lui. Lucy era obișnuită să fie ignorată – de fapt, chiar părea să prefere lucrul ăsta –, însă Florence avusese suficient succes la bărbați, așa că era dezamăgită când farmecele ei treceau neobservate.

Florence nu era urâtă, dar primul lucru pe care toată lumea îl observa la ea era, fără excepție, paloarea sa. Arăta de parcă ar fi crescut într-un buncăr, nu sub soarele Floridei, ceea ce o făcea să se gândească deseori, cu satisfacție, că era o dovadă că se născuse în locul nepotrivit. Pielea ei albă se înroșea foarte ușor, fie din timiditate, fie din înflăcărare, nu era niciodată clar din ce motiv, ca și cum creatorul ei ezitase între impulsurile rivale de păstrare a purității și perversiune. Unii bărbați găseau acest aspect fascinant, însă pe mulți îi dezgusta. De asemenea, avea niște ochi întunecați, aproape negri, iar buclele de un blond murdar păreau să-i țâșnească din cap asemenea șerpilor Meduzei. În ciuda sutelor de dolari cheltuiți de mama ei pe geluri, spray-uri și creme pentru păr, Florence tot nu reuşise să le îmblânzească.

— Ce să fie, domnițelor? întrebă barmanul pe un ton exersat.

Lumina se reflecta în vârfurile date cu gel ale părului său. Florence își imagină cum îi striveşte șuvițele cu degetele, ca pe niște fire de iarbă înghețată.

Lucy arătă spre un afiș care făcea reclamă unui cocktail creat special pentru acea seară.

— Eu cred că aș încerca un Dewar's Decimal System[2].

Florence ceru un vin roșu.

— Am Cabernet sau Pinot.

— Oricare dintre ele, zise ea, sperând că avusese un ton degajat.

Nu știa nimic despre vinuri.

Sorbiră fiecare din propriul pahar, apoi plecară să găsească un grup primitor. Zăriră alte câteva asistente adunate lângă masa cu mâncare și li se alăturară. O fată care ocupa postul de redactor junior, pe nume Amanda Lincoln, se certa vehement cu un tip înalt, deșirat, de vreo douăzeci și ceva de ani, care purta un costum cafeniu din velur.

— Nu există absolut nicio șansă, misogin nenorocit ce ești! zise Amanda.

Gretchen, o asistentă vioaie, al cărei birou era vizavi de cel al lui Florence, se întoarse ca să le explice:

— Fritz pretinde că știe sigur că Maud Dixon este bărbat.

— Nu se poate, șopti Lucy, ducându-și mâna la gură.

Maud Dixon era pseudonimul literar al unei scriitoare care debutase cu doi ani în urmă cu romanul *Mississippi Foxtrot*, care avusese un succes extraordinar în rândul publicului. Era povestea a două adolescente, Maud și Ruby, dornice să scape din orășelul Collyer Springs, din Mississipi, ale căror planuri sunt date peste cap la fiecare pas din cauza vârstei lor fragede, a faptului că sunt fete, din cauza sărăciei și a indiferenței familiilor lor. Lucrurile ajung într-un punct critic când Maud ucide un constructor care trecea prin oraș, în drum spre locul său de muncă din Memphis. Acesta făcuse greșeala de a pune ochii pe Ruby, în vârstă de șaisprezece ani, refuzând să-și vadă de treburile lui.

Crima le eliberează pe cele două fete din ghearele orășelului natal. Una dintre ele ajunge la închisoare; cealaltă primește o bursă din partea Universității din Mississippi.

Criticii au remarcat imediat stilul dur și lipsit de sentimentalism al prozei, precum și prospețimea viziunii, fapt care a atras atenția lumii literare, însă cartea n-a avut cu adevărat impact decât după ce o vedetă de la Hollywood a ales-o pentru clubul ei de lectură. Fie datorită intuiției, fie din întâmplare, romanul a apărut la apogeul mișcării #MeToo, surprinzând perfect furia brutală, îndreptățită, care domina momentul. Orice se întâmplase în spatele crâșmei Driftwood în noaptea când tânăra Maud Dixon îl înjunghiase pe Frank Dillard – fără îndoială, un personaj libidinos –, nu era ceva pentru care puteai s-o învinovățești.

Cartea se vânduse în peste trei milioane de exemplare în Statele Unite și se anunțase deja că avea să devină baza unei miniserii. În mod curios, autoarea ei,

Maud Dixon, era o enigmă. Nu dădea interviuri, nu făcea turnee de promovare a cărții, nu apela la niciun fel de mijloc de publicitate. În carte nu exista nici măcar un cuvânt de încheiere al autorului.

Editura care publicase romanul – una dintre rivalele lui Forrester – a recunoscut că „Maud Dixon“ era un pseudonim literar, că autoarea preferase să-și păstreze anonimatul. Firește, acest lucru a declanșat imediat speculații nestăvilite cu privire la identitatea ei. „Cine este Maud Dixon?“ era întrebarea pusă în nenumărate articole din ziare, pe forumuri și în cadrul prânzurilor editorilor din întregul oraș.

Cele două persoane pe nume Maud Dixon cunoscute în America fuseseră urmărite cu conștiinciozitate și eliminate de pe lista suspecților. Una trăia într-un azil de bătrâni din Chicago și nu-și putea aminti nici numele propriilor copii. Cealaltă era tehnician dentar și copilărise într-un oraș al clasei muncitoare din Long Island și, conform tuturor celor spuse despre ea, nu dovedise niciodată talent sau înclinație spre scris.

Mulți oameni presupuneau că povestea era una autobiografică, din moment ce autoarea și naratoarea aveau același nume. Câțiva detectivi amatori au identificat crime care aveau elemente comune cu aceea din carte, însă niciuna din ele nu era îndeajuns de asemănătoare pentru a fi revelatoare. În afară de asta, în Mississippi, toate documentele din instanță ale proceselor în care erau implicați minori erau secretizate când aceștia împlineau douăzeci de ani. Orășelul Collyer Springs nici măcar nu exista. Investigația luase sfârșit, așadar.

În general, Florence tindea să disprețuiască toate cărțile care-și datorau succesul unor intrigi dramatice. Crima, după părerea ei, era o soluție narativă de doi bani. Însă, când citise *Mississippi Foxtrot* rămăsese uimită. Crima nu era, practic, un tertip pentru a mări miza cărții; era însăși rațiunea de a fi a acesteia. Cititorul putea simți stăruința autoarei; imperativul absolut al criminalei, chiar și satisfacția pe care o simțise când înfipsese cuțitul.

Florence încă mai putea recita acest pasaj:

> Cuțitul alunecă înăuntru cu ușurință, un intrus cu lama ascuțită pătrunzând în țesuturile calde, feminine din corpul lui Frank. Ea ridică din nou cuțitul. De data asta lovi o coastă, iar lama se cutremură violent. Mâna ei alunecă de pe plăsele, plesnind carnea moale și albă. Burta lui era acoperită acum de sânge, firele de păr aspre, întunecate erau năclăite precum scalpul unui nou-născut.

Vocea narativă nu semăna cu nimic din cele citite de Florence până atunci: era ascuțită și sălbatică, aproape violentă. În cele din urmă, nu-i păsa dacă Maud

Dixon era bărbat sau femeie. Știa că, oricine ar fi fost, era un outsider, la fel ca Florence.

— De ce te enervezi atât de tare? o întrebă Fritz pe Amanda. Doamne, nu vreau să zic că femeile nu știu să scrie! Nu spun decât că *acest autor* nu este o femeie.

Amanda se ciupi de nas și inspiră adânc.

— De ce sunt așa nervoasă? Pentru că *această autoare* a fost cel mai bine vândută scriitoare a anului *și* a fost nominalizată la National Book Award. Dar, bineînțeles, poate fi o carte „importantă“ numai dacă a scris-o un bărbat; dacă a scris-o o femeie, e doar o porcărie pentru cluburile de lectură. Dumnezeule, nu poți să halești toată pâinea, și apoi să vii să ne iei până și ultimele firimituri de la gură!

— Statistic vorbind, se băgă Florence, James Patterson fost autorul cel mai bine vândut al anului, chiar dacă *Mississippi Foxtrot* a fost *cartea* care s-a vândut cel mai bine.

Cei din grup se întoarseră simultan s-o privească.

— Așa cred, adăugă ea, deși era sigură, și imediat se urî pentru asta.

— Oau, mulțumesc, Florence, uite cum mai dispare o firimitură!

— Chestia asta n-are nicio treabă cu lista de scoruri pe care-o ții în buzunar, Amanda, zise Fritz. Apropo, o prietenă de-a mea, care din întâmplare e angajată la Frost/Bollen, a jurat în fața mea că Maud Dixon este bărbat. Ar *putea* fi o femeie, bineînțeles, dar, din întâmplare, în cazul ăsta nu e.

Dădu din umeri în semn de scuze. Frost/Bollen era agenția literară a lui Maud Dixon.

— Atunci, cine-i? întrebă Amanda. Cum îl cheamă?

Fritz păru încurcat.

— Nu știu. Doar a auzit vorbindu-se ca despre un „el“.

Amanda ridică mâinile, exasperată.

— Frate, asta-i o mizerie colosală! Efectiv nu există posibilitatea ca un bărbat să fi scris cartea asta. Nu există vreun bărbat pe pământ care să poată scrie atât de convingător personaje feminine. Indiferent cât de mult s-ar convinge pe el *însuși* că poate.

Drept pedeapsă pentru timiditatea de care dăduse dovadă mai devreme, Florence zise:

— Dar cum rămâne cu Henry James? Sau cu E.M. Forster? Ori William Thackeray?

Avusese dintotdeauna o afinitate pentru Becky Sharp[3].

Amanda se întoarse s-o înfrunte:

— Pe bune, Florence? Crezi că *Mississippi Foxtrot* ar fi putut fi scrisă de un bărbat?

Florence dădu din umeri.

— Poate. Nu văd de ce ar conta.

Amanda ridică privirea în tavan și zise, minunându-se:

— Nu vede de ce ar conta!

Se întoarse și întrebă:

— Ești scriitoare, Florence?

— Nu, răspunse ea încet.

De fapt, tot ce-și dorea mai mult pe lume era să fie scriitoare. Dar nu așa stăteau lucrurile în cazul tuturor? Probabil că fiecare dintre fete avea o jumătate de roman pitit în vreun sertar. Dar nu poți să zici că ești scriitoare până nu-l scoți de-acolo.

— Atunci poate că e greu să înțelegi pe deplin cât este de important pentru scriitoare să aibă ca exemple alte femei. Unele care le-au precedat, care au refuzat să lase bărbații să le explice viața interioară. N-am nevoie ca încă un *bărbat* să-mi spună cum *sunt* femeile, bine? Poți să înțelegi asta?

Florence făcu o mișcare care semăna cu ceva între o ridicare din umeri și un semn din cap.

— „Nefericită este țara care are nevoie de eroi", adăugă Amanda.

Florence nu zise nimic.

— Brecht? adăugă Amanda, ridicând din sprâncene.

Florence simți cum o podidește căldura, ajungându-i direct în obraji, așa că se răsuci într-o parte, pentru ca nimeni din grup să nu observe. Dădu peste cap restul de băutură dintr-o singură înghițitură și se întoarse la bar, unde ridică paharul gol în direcția barmanului, cu un zâmbet încordat.

Se sprijini de lemn și-și scoase pe rând picioarele dureroase din încălțări. Nu-i plăcuseră niciodată fetele care aveau încrederea de sine a Amandei. Erau aceleași fete care, în timpul liceului, o luaseră pe Florence sub aripa lor pentru o săptămână și defilaseră cu ea peste tot, ca și cum ar fi fost doar un câine salvat de la adăpost, înainte de a-și pierde interesul pentru ea. Florence știa că pentru ele nu era decât o simplă piesă de recuzită pe care s-o folosească în spectacolul lor. Și dacă nu coopera, jucând rolul de protejată recunoscătoare, nu le mai folosea la

nimic. Era o rutină atât de stupidă, asta o enervase pe Florence cel mai mult. Amanda, care crescuse în cartierul Upper West Side, își purta armura de feministă la fel cum probabil își purtase uniforma de la școală privată, cu dezinvoltură, fără să se gândească prea mult, dar cu convingere.

Florence nu fusese niciodată capabilă să atingă acea culme a indignării pe care se părea că o cereau timpurile, iar această imunitate față de revolta comună o plasa adesea complet pe dinafara tuturor lucrurilor. Această indignare părea să fie liantul care-i ținea împreună pe toți ceilalți: cupluri, prieteni, publicul-țintă al majorității mijloacelor media. Chiar și tinerii care împărțeau petiții pe stradă o ignorau pe Florence, de parcă i-ar fi simțit solipsismul înnăscut.

Nu era indiferentă, sigur că nu, însă își rezerva furia pentru scopuri mult mai personale. Dar care erau acestea, n-ar fi putut spune. Putea fi la fel de surprinsă ca toți ceilalți de ce-i provoca accese de furie. Erau niște experiențe rare, deconcertante, care o făceau să se simtă foarte vulnerabilă și confuză, aproape ca după o călătorie într-o zonă cu alt fus orar, ca și cum corpul ei ar fi gonit înainte fără ea, iar ea s-ar fi străduit să-l ajungă din urmă.

Odată, la un seminar de creație literară la facultate, profesorul lui Florence a criticat dur în fața tuturor una dintre povestirile ei, numind-o plicticoasă și lipsită de originalitate. După oră, Florence a devenit din ce în ce mai isterică apărându-și opera, apoi a trecut la un atac personal asupra lui, un autor de mâna a doua, care publicase doar un singur volum de povestiri, ignorat de toți. Când în cele din urmă și-a pierdut suflul, profesorul se holba la ea cu o expresie care putea fi descrisă ca groază. Florence abia dacă-și amintea ce-i spusese.

După ce barmanul observă în sfârșit paharul gol al lui Florence, o voce din spatele ei o luă prin surprindere:

— Sunt de partea ta.

Se întoarse. Era Simon Reed, directorul editorial, un bărbat înalt, slab, cu un păr pleoștit, trăsături delicate și cu niște pistrui răsfirați pe față. În mediul lor, era considerat chipeș, însă Florence își putea imagina ce s-ar fi spus despre el prin Port Orange, unde trăsăturile delicate nu prea erau considerate o calitate pentru un bărbat.

Se răsuci spre el.

— În ce sens?

— În sensul că nu-i pasă naibii nimănui cine este Maud Dixon.

Cuvintele i se rostogoleau de pe limbă de parcă ar fi fost lichide. Era beat, își dădu ea seama.

— N-ar schimba cuvintele din pagină, continuă el. Sau, mai degrabă, pentru unii le-ar schimba, dar n-ar trebui. Ezra Pound a fost un fascist, dar tot a scris niște propoziții al dracu' de frumoase.

— „Furnica-i un centaur în lumea-i de dragon“, zise Florence.

— „Distruge-ți vanitatea, am zis, distruge-o“[4], continuă Simon, dând din cap.

Împărtășiră un zâmbet tăcut, complice. Văzu cu coada ochilor că Amanda-i urmărea, dar aceasta își mută privirea în altă parte când își dădu seama că Florence o observase. Barmanul puse pe tejghea un pahar nou de vin pentru Florence. Când îl luă, Simon dădu noroc și se apropie de ea.

— În cinstea anonimatului, zise el încet.

2 Denumirea acestei băuturi este un joc de cuvinte care înlocuiește primul termen din Dewey's Decimal System (un sistem de clasificare folosit de biblioteci pentru a aranja cărțile după subiect) cu cel al unei mărci de whisky, Dewar's (n. red.).

3 Personaj al romanului *Bâlciul deșertăciunilor*, de William Thackeray, o femeie care se folosește de propriile farmece pentru a urca pe scara socială (n. tr.).

4 Din „Cânt LXXXI“, de Ezra Pound (n. tr.).

2

Pentru restul serii, Florence simți că Simon o urmărea cu atenție peste tot. Nu era ceva nou pentru ea să fie măsurată din cap până-n picioare de un bărbat mai în vârstă, însă în orașul natal considerase privirile lor jinduitoare cu totul dezgustătoare, ca și cum ar fi implicat-o în ceva din care nu voia să facă parte. Dar în seara asta îi plăcea supravegherea lui Simon. Aparținea unei alte clase de bărbați decât cei lângă care crescuse; în loc de arbalete și urme de bronz după conturul tricoului, avea ediții princeps și un simț al ironiei. Și, bineînțeles, nu era un secret faptul că era căsătorit cu Ingrid Thorne, actrița. Să fie apreciată de un astfel de bărbat o făcea pe Florence să se simtă ca și cum ar fi dobândit un loc pe un plan mai înalt al existenței, ca și cum atenția lui ar fi scos la iveală, cu o forță magnetică, ceva ce nu știa că se află înăuntrul ei.

Două ore mai târziu, mulțimea începu să se subțieze, iar Lucy o întrebă pe Florence dacă era gata să plece. Amândouă locuiau în Astoria și adesea luau împreună trenul spre casă.

— Ia-o înainte, zise Florence. Cred că mai vreau ceva de băut.

— În regulă, te aștept.

— Nu, pe bune, du-te.

— Bine, adăugă ea, ezitând. Dacă ești sigură.

— Sunt sigură, răspunse Florence tăios.

Uneori, i se părea că prietenia lui Lucy o sufoca, cu toate că, dacă ar fi fost obligată, ar fi recunoscut că intensitatea devotamentului fetei îi oferea un sentiment plăcut, care-l depășea de departe pe cel sufocant, poate și pentru că mama ei o învățase devreme să recunoască numai cele mai intense emoții. Orice echilibru i se părea rece și fals.

Lucy plecă, făcându-i cu mâna fără prea multă vlagă. Florence comandă încă un pahar de vin și-l bău încet, inspectând încăperea. Mai rămăseseră aproximativ douăzeci și patru de oameni, niciunul îndeajuns de cunoscut încât să-l abordeze. Simon era absorbit într-o conversație cu șeful departamentului de publicitate. Nu dădea niciun semn că era pe cale să termine.

Florence se simți ca o proastă. Ce credea că avea să se întâmple?

Puse paharul pe tejgheaua barului cu mai multă forță decât intenționase și plecă să-și caute haina în talmeș-balmeșul de lângă ușă. O smulse din grămadă și

pleca.

Afară, vântul îi biciui picioarele goale. Se îndreptă spre centru și începu să meargă repede spre metrou. Tocmai cotea spre Eight Street când auzi pe cineva strigând-o pe nume. Se întoarse. Simon se apropia cu pași vioi de ea, cu paltonul lui bleumarin împăturit cu grijă pe braț.

— Ai vrea să mai bei un pahar? întrebă el cu degajarea unui bărbat despre care n-ai fi zis că tocmai urmărise o femeie pe stradă.

3

Merseră la Tom & Jerry's, pe Elizabeth Street, unde Simon insistă să comande amândoi bere Guinness.

— Când eram la Oxford, cred că am băut cantități care ar fi umplut *bazine de înot* din chestia asta, spuse el. Așa că acum mă face să mă simt tânăr.

Cuvintele lui aveau cadența, dacă nu cumva și accentul unui englez. Ea înțelese acum de ce.

Găsiră un loc liber în spate și se așezară unul în fața celuilalt la o masă cu tăblia lipicioasă. Florence luă o gură din băutura ei și se strâmbă.

Simon râse.

— E un gust pe care înveți să-l apreciezi.

— N-ar trebui să *te chinui* să-ți placă chestiile astea, insistă Florence. E la fel ca în cazul oamenilor care se forțează să termine o carte care nu le place. Mai bine închide-o! Du-te și caută altă poveste.

— Detest să-ți spun asta, dar s-ar putea să muncești în domeniul greșit. Știi câte cărți care nu-mi plac trebuie să citesc în fiecare săptămână? Jobul meu este să le separ pe cele bune de cele proaste.

— Oh, dar nu mă interesează să devin editor, zise Florence, făcând un gest cu mâna.

— Ca să clarific, zise Simon cu un zâmbet amuzat, îți dai seama că eu sunt șeful șefului tău, da? Poate vrei să simulezi un anumit entuziasm față de munca pentru care te plătim.

Florence răspunse cu un zâmbet.

— Ceva îmi spune că n-ai de gând să spui nimănui despre această întâlnire, cu siguranță nu Agathei.

— Doamne, am uitat că lucrezi pentru Agatha Hale! Nu, n-ar fi deloc amuzată de această *întâlnire.* Moralitatea acestei femei are nevoie de un upgrade, e atââât de ruginită!

Florence izbucni într-un hohot de râs vinovat. Să audă pe cineva făcând mișto cu nonșalanță de o femeie care era deasupra ei din toate punctele de vedere – atât personale, cât și profesionale – îi dădea o senzație stranie de amețeală.

— Bine, ne-am înțeles, zise Simon, așezându-și ușor palma pe masă. Ce se-ntâmplă în seara asta rămâne între noi. Dacă insiști.

— În cinstea anonimatului, zise Florence, ridicându-și paharul.

Drept răspuns, Simon își puse sub masă palma pe coapsa ei. Florence nu reacționă. El începu să-și miște degetele în sus foarte, foarte încet. Se uitau unul în ochii celuilalt fără să scoată o vorbă, în vreme ce Simon o mângâia cu degetul mare. Nimeni nu observase nimic. Majoritatea celor din local erau adunați în jurul unui televizor montat pe un perete, urmărind un meci de fotbal.

— Hai să mergem undeva, zise Simon răgușit.

Florence dădu din cap. Își lăsară paharele încă pline pe masă, iar el o conduse spre ieșirea din bar ținând-o de mână. Afară, ea scoase un țipăt când îi lovi o rafală de vânt rece. Simon își dădu jos fularul și i-l răsuci de două ori în jurul gâtului, încheind cu un nod strâns.

— E mai bine așa? o întrebă.

Ea încuviință din cap.

Traversară câteva străzi aproape alergând, cu capul plecat din cauza vântului, spre nord, la Bowery Hotel, unde un portar împrăștia sare pe trotuar dintr-un recipient din plastic. Un om al străzii se sprijinea de clădire, zornăind niște fise într-o ceașcă. Se auzeau ca o tuse de copil. Florence încercă să înțeleagă ce bolborosea tipul.

— Ei zic că bărbații nu plâng; bărbații plâng, bărbații plâng.

În interior, recepționerul trecu degajat prin aparat cartea de credit a lui Simon, de parcă ar fi ajuns aici în miezul zilei. *Așadar, așa se procedează,* se gândi Florence. Ea întotdeauna bănuise că pentru a obține o cameră de hotel pentru câteva ore aveai nevoie de niște ochelari cu lentile întunecate și nume false, iar apoi primeai un pat care vibra când introduceai câteva monede într-un locaș special. Dar se părea că patru sute de dolari pe noapte erau îndeajuns să te apere de mizerie.

Urcară cu liftul împreună cu un alt client, un bărbat de vârstă mijlocie, care se clătina. Simon îi zâmbi lui Florence pe ascuns. Se întinse către ea. Ea-i zâmbi, dar clătină din cap.

Camera lor era întunecoasă, luminată doar de o pereche de sfeșnice din alamă din apropierea patului. Florence traversă încăperea ca să se uite pe ferestrele mari, care dominau doi dintre pereți.

— Sunt ferestre franțuzești, spuse ea, plimbându-și vârfurile degetelor pe suprafața rece, lăsând patru urme aburite.

— Vino aici, zise Simon, iar ea se supuse.

4

Florence se trezi în dimineața următoare animată de un sentiment de anticipație, ca și cum noaptea abia urma, nu tocmai se încheiase. Era singură. Simon plecase din hotel la patru dimineața. Privise din pat cum își aduna lucrurile de prin cameră: costumul gri-cărbune, pe care-l atârnase în dulap; portofelul, telefonul și cheile, care fuseseră puse într-o grămadă ordonată pe noptieră.

În vreme ce-și încheia nasturii cămășii, Simon își duse brusc mâna la gât și zise:

— La naiba, am pierdut o balenă de la guler!

Îl întrebă ce era o balenă pentru guler, iar el își lăsă capul într-o parte, cu un zâmbet amuzat, aproape patern.

— Ești adorabilă, zise el, fără a-i explica nimic.

Florence se așteptase la o oarecare stânjeneală între ei, dar n-a fost cazul. A flecărit degajat în timp ce se îmbrăca, apoi a sărutat-o ușor pe frunte și s-a dus acasă la nevastă-sa. Florence nu se considera una dintre femeile care s-ar culca vreodată cu un bărbat însurat, iar acum se străduia să-și dea seama dacă simțea vreun pic de vinovăție. Însă și aceasta, la fel ca stânjeneala, lipsea în mod curios.

Își întinse tot corpul în patul masiv. Era sâmbătă, eliberarea camerei se făcea la amiază, și ea nu trebuia să meargă nicăieri. Camera era inundată într-o lumină solară galbenă, strălucitoare, o lumină care aparținea unui alt anotimp, ori unui alt oraș. Poate era lumina Romei.

Se ridică și se duse în baie. Machiajul i se scursese în jurul ochilor, iar buclele îi stăteau pe cap de parcă ar fi fost curentate. După duș, adună toate sticluțele de șampon și balsam de păr oferite de hotel, ca să le ia acasă.

Simon îi spusese să comande micul-dejun, însă când a sunat la recepție i s-a spus că nota pentru camera ei fusese deja achitată și că va trebui să plătească masa cu cardul.

— Atunci lăsați, zise ea și închise brusc.

Se îmbrăcă și se așeză pe pat. Nu mai avea nimic de făcut. Se duse la ușă și puse mâna pe clanță. Apoi fugi repede înapoi în baie și băgă în buzunar trusa de cusut.

Reîntoarsă la Astoria, Florence închise ușa apartamentului și rămase nemișcată, ca să audă dacă colegele ei de cameră erau acasă. Spera că ieșiseră. Le găsise pe

Brianna și Sarah pe Craiglist, cu câteva luni înainte, și abia dacă le cunoștea mai bine decât atunci când veniseră aici.

Deschise frigiderul și luă un iaurt degresat pe care era scris „BRIANNA!!!" cu markerul. În camera ei, se cuibări în pat și trase laptopul aproape de ea. Căută pe Google „balenă pentru guler".

„O balenă pentru guler este o fâșie netedă, rigidă, din metal, corn, os de balenă, sidef sau plastic inserată într-un pliu special sub gulerul unei cămăși, pentru stabilizarea capetelor acestuia."

Florence se gândi la buzunărașele din spatele gulerelor cămășilor. Se gândi la bărbații ca Simon, preocupați de rigiditatea gulerelor lor. Bărbații cu care se culca de obicei Florence – barmani și funcționărași de prin birouri – erau cu toții veniți la New York, niște rătăciți, la fel ca ea. Singurul tip cu care ieșise mai mult de două ori îi ceruse cu împrumut cincizeci de dolari la cea de-a treia întâlnire – și, evident, ultima. Se îndoia că tipul ăla avea habar ce e o balenă pentru fixarea gulerului.

Florence știa că dincolo de lumea ei exista o alta, una care-i era cu totul străină. Din când în când, cineva lua această lume diferită în mâini și o scutura, scoțând câte o piesă minusculă care-i cădea cu un zăngănit la picioare. Ea aduna aceste fragmente, precum un entomolog care colecționează insecte rare pe care le pune într-un insectar. Existau unele indicii conform cărora toate acestea aveau să formeze cândva un întreg, însă deocamdată nu știa nici ea în ce anume. O deghizare; un răspuns; o viață.

Apoi căută informații despre soția lui Simon. Ingrid Thorne juca în special în filme independente, având ocazional spectacole pe Broadway. Nu era genul de actriță ale cărei fotografii apăreau prin reviste precum *People* sau *In Touch* – majoritatea cititorilor lor nu știau cine e –, dar ajunsese pe coperta revistei *Paper,* descoperise Florence. Era „marea doamnă a cinematografiei de avangardă", după cum o numise cel care o intervievase.

Mediul din care provenea Ingrid era departe de a fi un incubator pentru ceva care să țină de avangardă. Copilărise într-un orășel bogat din Connecticut, fiind fiica unui avocat de succes și a unei casnice. „Connecticultˮ, cum îl numise ea în interviul din *Paper*: „Slujesc amândoi în fața altarelor gemene de gin și creton." Ea și Simon locuiau acum în Upper East Side și-și trimiseseră copiii la o școală privată, de prestigiu, însă ea reușise cumva să facă în așa fel încât aceste alegeri să pară radicale.

Ingrid nu mai era tânără și nu era o frumusețe clasică, dar trăsăturile ei aveau o

complexitate fascinantă. Avea o față pe care-ți doreai s-o privești multă vreme, ceea ce era exact ce făcea și Florence când telefonul bâzâi lângă ea. Aruncă o ocheadă spre ecran și privi cum dispozitivul alunecă pe pătură înainte de a-l ridica.

— Bună, mama!

— Fii atentă, începu maică-sa pe un ton confidențial. Keith mi-a spus aseară că ar trebui să te interesezi de *fondurile speculative*.

Keith era barmanul de la P.F. Chang's, unde lucra mama ei. Din motive pe care Florence nu le prea putea înțelege, toți ceilalți care făceau parte din personal cosiderau că tipul avea o inteligență supraomenească.

— Nu prea am eu calificare pentru așa ceva, zise Florence.

— Ai absolvit *summa cum laude*! Știu că ai impresia că-s o țărancă neroadă, dar știu ceea ce înseamnă *summa,* adică *cea mai bună.* Nu știu ce alte calificări ți-ar mai trebui.

— Mama, nu cred că ești o țărancă, dar…

— Ah, înțeleg, sunt doar neroadă.

— Nu, nu asta am vrut să spun. Dar nu mă pricep la cifre, știi asta.

— *Nu* știu asta, Florence. Habar n-am de așa ceva. De fapt, acum că zici, îmi amintesc că te pricepeai foarte bine la cifre. *Foarte* bine.

Mama ei vorbea cu ritmul exagerat al unui predicator sau al unui crainic de știri, o meteahnă dobândită ascultând ore întregi asemenea personaje în fiecare săptămână.

Pentru un moment, Florence nu zise nimic, apoi răspunse:

— Cred că de fapt nu *vreau* cu adevărat să lucrez în finanțe. Îmi place jobul meu.

Nu era chiar adevărat, însă învățase că era cel mai bine să comunice cu mama sa în termeni clari, în alb și negru. Nuanțele de gri îi dădeau ceva de care să se sprijine.

— Îți place să fii la dispoziția cuiva toată ziua? Am fost și eu la mâna cuiva în ultimii douăzeci și șase de ani, dintr-un motiv foarte clar: pentru ca singurul meu copil să poată spune oricui care ar încerca să profite de *ea* unde să-și bage mofturile.

Florence oftă.

— Îmi pare rău, mama.

— Nu-ți mai cere iertare, scumpo. Dumnezeu e cel care ți-a dat aceste daruri. Nu-i place să vadă că-ți bați joc de ele, așa cum nici mie nu-mi place.

— Bine, îmi pare rău, Doamne!

— Oh, nu! N-o mai face pe deșteapta cu El, Florence. Nu cu El.

Florence nu mai zise nimic.

După un moment, mama ei o întrebă:

— Cine te iubește?

— Tu.

— Cine-i cea mai bună fată din întreaga lume?

Florence aruncă o privire spre ușă, de parcă voia să se asigure că nimeni n-o putea auzi.

— Eu sunt, spuse ea repede.

— Așa-i.

Florence știa că maică-sa dădea cu putere din cap la celălalt capăt.

— Nu ești plevușcă, scumpo. Nu te purta de parcă ai fi. Mă jignești pe mine și îl jignești pe Creatorul tău.

— OK.

— Te iubesc, scumpo.

— Și eu pe tine.

Florence lăsă telefonul jos și închise ochii. Lingușeala exagerată și extrem de imprecisă a mamei sale avea efectul nedorit de a o face pe Florence să se simtă complet neînsemnată. Pe tot parcursul liceului susținuse această poveste cum că Florence era cea mai frumoasă și mai populară fată din clasă, când, în realitate, ea era doar un suflet pierdut, agățată de un grup mic de prieteni, ținut laolaltă de o disperare comună, nu de vreo afinitate deosebită. Singurul lucru pe care-l avea cu adevărat în comun cu cea mai apropiată prietenă a ei, Whitney, erau doar mediile lor de 10 pe linie. „Nu mă *vezi*?“, ar fi vrut Florence să strige.

Uneori, își dorea ca mama ei să fi fost de-a dreptul crudă; atunci, Florence ar fi putut tăia toate legăturile cu ea, fără vreun sentiment de vinovăție. În loc de asta, erau blocate într-o mascaradă nesfârșită: mama ei oferindu-i încurajări marcate de dezamăgire, iar Florence răspunzându-i cu o afecțiune mimată și cu false păreri de rău.

Vera Darrow avea douăzeci și doi de ani când rămăsese însărcinată. Nu era îndeajuns de tânără încât să atragă privirile, însă cu siguranță nu era nici destul de matură încât să știe în ce se băga, după cum îi spusese – destul de des – lui Florence. Bărbatul care o lăsase însărcinată, un client obișnuit al hotelului unde lucra ea în acea perioadă, nu dorise să aibă nimic de-a face cu bebelușul, dar Vera a decis să-l păstreze. Fusese, spunea ea oricui avea răbdarea s-o asculte, cea mai

bună decizie pe care o luase vreodată: viața ei a început odată cu a lui Florence. De asemenea, l-a găsit pe Dumnezeu când era însărcinată, așa că poate avea și El un merit.

Cineva de la lucru i-a povestit Verei despre o biserică unde verișoara ei găsise ajutor, o altă mamă singură, așa că Vera se dusese, având impresia că va pleca de-acolo cu un pachet gratuit de scutece. În schimb, se alesese cu o comunitate întreagă.

Încă din copilărie, Verei i se spusese să se liniștească, să se calmeze; s-o lase mai moale. Aici, entuziasmul ei și-a aflat un scop. Asta spusese pastorul Doug. De asemenea, el a asigurat-o că pruncul pe care-l purta în pântec nu era un păcat, ci, mai degrabă, un dar prețios de la Dumnezeu.

Florence știa că în biserică erau oameni care credeau că mama ei nu era chiar atât de devotată pe cât pretindea: Vera nu ascunsese niciodată faptul că i se părea că unele pasaje din Biblie erau dubioase (cum era ideea că doar cei blânzi vor moșteni pământul) și a reușit să semene discordie în orice comitet căruia i s-a alăturat. Însă detractorii ei ar fi fost surprinși să afle cât de puternică era de fapt credința ei, chiar dacă nu-i păsa prea mult de detalii. Mai presus de orice, Vera credea, cu o fervoare neabătută, că Dumnezeu avea ceva deosebit pus de-o parte pentru copilul ei.

Crescând, lui Florence i se spunea despre acest plan divin cu regularitatea unor povești de dinainte de culcare. Îl accepta, tot așa cum obișnuia să accepte totul din partea mamei sale, cu pasivitate și fără să pună întrebări. Scepticismul este un lucru foarte riscant pentru copiii cu un singur părinte.

Florence încetase să mai creadă în Dumnezeu în timpul liceului, însă tot era convinsă că îi sunt destinate lucruri mărețe. Ideea-i fusese implantată de mult prea mult timp. Să renunțe la ea în acel moment ar fi fost ca și cum i s-ar fi cerut să nu mai aibă părul blond ori să înceteze să mai deteste muștarul.

Problema era că Florence și Vera aveau idei foarte diferite despre ce este măreția. Pentru Vera, reprezenta pur și simplu cea mai bună versiune a unei vieți pe care s-o poată recunoaște, astfel că, din acest motiv, așteptările ei erau restrânse de limitele propriei imaginații. Dumnezeu avea să îi dea un serviciu bun lui Florence și un mariaj strălucit. Iar în schimb, poate că ea avea să-i dea mamei sale un apartament.

Însă cuvântul *măreț* a stârnit ceva mult mai sălbatic și străin înăuntrul fiicei sale, ceva ce Vera nu putea controla. Orizontul lui Florence, după cum s-a dovedit, se putea extinde în moduri în care cel al mamei sale n-ar fi putut.

Prin intermediul cărților, Florence a simțit, pentru prima oară, cum limitele lumii mamei sale o iritau. Fusese dintotdeauna o cititoare vorace, și realizase că o slujbă într-o corporație prin Tampa sau Jacksonville n-ar fi fost scopul final. Era ceva și dincolo de acel punct.

Florence bântuise biblioteca, disperată să poată arunca o privire la vieți altfel decât a sa. Prefera poveștile despre femei fascinante și blestemate, precum Anna Karenina și Isabel Archer. Dar n-a durat mult până când fascinația sa să se îndrepte spre femeile care scriau astfel de personaje. Devorase jurnalele Sylviei Plath și ale Virginiei Woolf, care erau damnate la rândul lor, dar mult mai fascinante decât oricare dintre personajele lor.

Însă, fără nicio îndoială, biblia lui Florence era *Slouching towards Bethlehem*[5]. Adevărul este că petrecea mai mult timp uitându-se la fotografiile cu Joan Didion purtându-și ochelarii de soare în mașina ei Corvette Stingray decât citind-o, dar deja își învățase lecția. Tot ce avea de făcut era să devină scriitoare, iar alienarea sa avea să se transforme în mod magic într-o dovadă a propriului geniu, nu într-o sursă de umilire.

Când își contemplă viitorul, se văzu așezată la un birou frumos, lângă o fereastră, scriindu-și următoarea carte măreață. Nu putea vedea cuvintele de pe ecran, dar știa că erau geniale și că vor dovedi, odată pentru totdeauna, că *era* deosebită. Toată lumea avea să cunoască numele Florence Darrow.

Și cine ar da *asta* pentru un apartament?

5 O colecție de eseuri scrise de Joan Didion, apărută în 1968, în care autoarea își descrie propriile experiențe în California anilor ‘60 (n. tr.).

5

Forrester Books ocupa două etaje din clădirea de birouri de pe strada Hudson, din centrul Manhattanului. Nu era una dintre cele mai mari edituri din New York, însă avea statutul de nișă, fapt care le oferea alinare celor care lucrau acolo. Când Florence fusese la interviu pentru un post, unul dintre editori îi spusese:

— Nu publicăm ficțiune *comercială.*

De parcă acest gen literar ar fi fost un fel de eufemism pentru pornografie infantilă. (Exista un zvon cum că același editor refuzase *Mississippi Foxtrot* când primise manuscrisul, fapt care nu fusese niciodată dovedit.)

Luni, după petrecerea dinainte de vacanță, Florence traversă coridorul cu un simțământ acut de alertă. Rutina ei familiară – scanarea legitimației, semnul cu capul drept salut către agentul de pază – presupunea regizarea unui mic spectacol. Îl căută pe Simon în mulțimea care aștepta lifturile, însă nu-l văzu.

Biroul ei se afla la etajul al treisprezecelea, înghesuit între imprimante, fișete și alte asistente, într-un spațiu comun. Birourile editorilor erau aliniate pe margine, blocând lumina zilei. În timp ce aștepta să i se deschidă computerul, avu o revelație: nu se uita nimeni la ea. Viața ei putea continua ca și cum noaptea de vineri nu se întâmplase niciodată.

Pe la unsprezece, Agatha intră în grabă, chinuindu-se să-și dea jos haina. Era o femeie scundă, îndesată, de patruzeci și ceva de ani, cu un păr încărunțit prematur și cantități nesfârșite de energie. De asemenea, era însărcinată în șase luni. Florence se ridică s-o ajute.

— Vai, Doamne! Îl urăsc pe doctorul meu, chiar îl urăsc, declară Agatha. Dacă n-ar fi atât de târziu, l-aș schimba.

Își azvârli geanta din pânză pe podea, lângă ușă. Pe ea era o insignă cu textul „Fii un om de treabă".

— Oh, nu! Ce-a mai făcut de data asta?

Florence învățase rapid că, de fapt, ceea ce-și dorea cel mai mult Agatha de la o asistentă era să o compătimească și să fie de acord cu ea. De fapt, Florence era neobișnuit de fascinată de Agatha, care părea să fi avut exact însușirile pe care oamenii de unde venea ea bănuiau că le-ar avea un liberal newyorkez. Locuia împreună cu soțul ei, un avocat specializat în drepturile migranților, în Park Slope. Mergea la proteste. Se ținea tare. Filmelor le spunea *pelicule.*

— Pur și simplu nu bagă la cap faptul că nu vreau să-mi facă anestezie epidurală!

Agatha tropăi în biroul ei ticsit, iar Florence o urmă, împingându-și scaunul pe ușă.

— Nu vrei să ți se facă anestezie epidurală? De ce?

Agatha se așeză la biroul ei și-și privi cu atenție asistenta. Deseori se autocaracteriza drept mentorul lui Florence, însă se purta ca atare mult mai rar.

— Florence, durerea e o condiție necesară maternității de milenii întregi. Este un ritual de inițiere. E la fel ca la băieții aceia din triburile africane, cei care trebuie să se mutileze înainte de a putea fi considerați bărbați.

— Care triburi?

— Păi… *toate.*

— Corect, zise Florence, nesigură.

— Înlăturând acea *durere sacră,* complexul medicalo-industrial erodează efectiv relația mamă-copil. Acea durere te leagă de el. Este o onoare și un privilegiu să devii mamă. Trebuie s-o meriți.

— Presupun că are sens, zise Florence. Știi, am citit online că păduchii de mare trebuie să mănânce din pântecul mamei când se nasc. Mănâncă din uterul mamei lor, apoi din organele și carnea acesteia, ieșind în cele din urmă direct din gura ei. Mama este cu totul sfârtecată. Moartă.

Agatha dădu din cap aprobator.

— Exact, Florence. Exact!

Florence o șterse înapoi la biroul ei și decise să marcheze conversația asta ca pe-o victorie.

La puțin timp după ora patru, coborî să-și cumpere o cafea de la Dunkin' Donuts, cafeneaua din colțul străzii. Când ieși din lift, îl zări în sfârșit pe Simon. Vorbea la telefon din mers și tocmai intra în clădire. Când o văzu, zâmbi și ridică un deget, făcându-i semn să aștepte.

— Hmm… hmm. Sigur. Sunt complet de acord, zise el.

Își dădu ochii peste cap în fața lui Florence.

— În regulă, Tim, trebuie să închid. Ne auzim în curând.

Își băgă telefonul în buzunarul de la piept și zâmbi iritat către ea.

— Îmi cer scuze, zise el, apoi aruncă o privire în jur. Hai să ieșim puțin.

O conduse afară, parcurgând jumătate dintr-o stradă adiacentă.

— Așadar. A fost o noapte de pomină, zise el, cu un râs forțat. Uite ce e, voiam să mă asigur că totu-i în regulă între noi. Că te-ai simțit bine. Desigur, nu-i ceva

ce obișnuiesc să fac, dar, nu știu...

Scoase un oftat prelung și clătină din cap:

— Ai ceva special, Florence. Mi-am încălcat toate regulile.

Florence deschise gura să răspundă, dar Simon i-o luă înainte:

— Astea fiind spuse…

Se opri, apoi adăugă, pe un alt ton:

— Astea fiind *spuse*, a fost o greșeală. Din partea mea. Sută la sută din cauza mea. Îmi asum întreaga responsabilitate. Dar așa ceva nu se mai poate întâmpla. Te respect prea mult ca să te pun într-o astfel de situație.

— Simon, zise Florence. N-am de gând să te includ în propria mea listă #MeToo.

Simon râse puțin prea tare.

— Haha! Mulțumesc, îți mulțumesc pentru asta. Ha! Nu, nu cred că este chiar o situație care-și are locul în mișcarea #MeToo.

Zări pe cineva în spatele lui Florence. Salută din cap și zâmbi.

— Bine, spuse el, îndreptându-și din nou atenția către ea. În regulă. Grozav. Mulțumesc!

Florence nu zise nimic.

— Atunci, totul e bine, da?

— Totul este în ordine, Simon.

El o bătu pe umăr.

— Bine, bine. Totul e în regulă sus? Îți place să lucrezi cu Agatha?

Florence răspunse că-i plăcea.

— Bine, bine, zise el din nou.

Se despărțiră la colț. Simon se întoarse în clădire, iar Florence se duse la cafenea. În timp ce aștepta la rând, reluă discuția în minte. Ea-i spusese adevărul. *Era* bine. Știa că Simon avea nevastă când se culcase cu el. Știa că, probabil, avea să fie un eveniment unic, irepetabil. Partida de sex nici măcar nu fusese una strălucită. El o atinsese cu tandrețe, îndatoritor, într-un fel pe care ea îl găsise vag dezgustător. (*Cât de trist*, se gândi ea, *că până și atunci când era infidel făcea sex tot ca un bărbat însurat*.) Însă trebuia să recunoască faptul că o părticică din ea simțea o urmă de regret. Nu pentru că și-ar fi dorit neapărat compania lui, însă îi plăcuse cum se simțea să se afle în orbita lui Simon, chiar dacă numai pentru câteva ore. Îi plăcuse Bowery Hotel. Îi plăcuse balena lui pentru guler. Îi plăcuse faptul că îi atrăsese atenția soțului lui Ingrid Thorne.

6

Florence nu s-a dus acasă de Crăciun. I-a spus mamei sale că zborurile erau prea scumpe, cu toate că biletele companiei JetBlue porneau de la șaptezeci și nouă de dolari.

În ziua de Crăciun, luă metroul spre Bowery Hotel. Holul – o încăpere mare și deschisă, care se întindea până la o terasă înconjurată de sticlă – funcționa și ca bar, dar majoritatea meselor erau libere. Se așeză într-un fotoliu tapisat cu catifea galbenă, uzată, și-și plimbă mâinile în sus și-n jos pe material. Când sosi o chelneriță, comandă un pahar de whisky Glenlivet, care costa paisprezece dolari.

Își puse pe masă cartea – *Speedboat,* de Renata Adler – și un carnețel, dar nu le deschise. Începu să privească în jur. Hotelul avea un aer de avanpost britanic abandonat într-o colonie exotică: tablouri neguroase, podele de teracotă, covoare vechi. Peste tot atârnau coronițe și ornamente de sezon.

Privirile-i căzură asupra unui bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum gri din trei piese, cu o batistă violetă ițindu-se din buzunarul de sus. Se uita la ea. Când li se întâlniră ochii, el se ridică de pe scaun cu oarecare greutate și-și târșâi picioarele în direcția ei.

Se aplecă spre ea. Mirosea a băutură și apă de colonie.

— Evreică sau mizantropă? bombăni el.

Ea-l privi cu dezgust, dar nu zise nimic. Își înfruntau privirile în tăcere. El cedă primul.

— Au, nu fi așa, dulceață! N-am vrut să te jignesc. Știi, eu sunt și una, și alta. Sunt de două ori mai distractiv.

Izbucni într-un hohot de râs horcăit, care se transformă în tuse. Își scoase batista și-o duse la gură. Ceva umed se cuibări între cutele materialului.

Fata care o servise pe Florence se apropie de el și-și puse mâna pe partea de jos a spatelui său.

— Haide, s-o lăsăm pe doamna asta drăguță să-și savureze băutura în liniște, bine?

Îl conduse cu blândețe înapoi la locul său de lângă șemineu în vreme ce el mormăia:

— Asta nu-i doamnă. Nu-i.

Florence dădu pe gât restul de băutură și se duse la toaletă. Se privi în oglindă. Erau două robinete, unul pentru apă caldă și altul pentru cea rece. Își puse mâna sub jetul robinetului pentru apă caldă până când nu mai putu suporta. Descoperise în timpul facultății că acest ritual special era cel mai bun remediu pentru furie și disperare. Apoi se duse înapoi la masa ei, lăsă douăzeci de dolari și o luă înapoi spre metrou.

Vera își petrecuse Crăciunul cu prietena ei cea mai bună, Gloria, și cu cei doi copii ai acesteia. Îi povesti lui Florence despre ei în acea seară:

— Sunt convinsă că n-au fost foarte încântați că am stat pe lângă ei toată ziulica, dar bineînțeles că Gloria n-avea de gând să mă lase să petrec ziua de una singură. Nu că te-aș învinovăți că n-ai venit acasă. Dar, știi, Gloria nu vrea să vadă pe nimeni suferind. Iar Grace, fiica ei cea mare, vai! N-o să-ți vină să crezi. Este managerul întregii sucursale din Tampa a companiei Gold Coast Realty. Fii atentă, e vorba de un trust național. *Și* mai are și patru copii.

— Sunt destul de sigură că Gold Coast Realty nu e un trust național, răspunse Florence. Dacă se numește *Gold Coast.*

Vera respiră zgomotos.

— În fine. Cred că nu-i ceva suficient de impresionant pentru tine. Patru copii și un job plătit cu un salariu anual format din șase cifre. Nu mai zic că între timp a găsit prilejul de a-mi cumpăra și un cadou de Crăciun.

— Și eu ți-am luat un cadou de Crăciun, o întrerupse Florence, ca și cum s-ar fi apărat.

Îi trimisese o antologie de povestiri ale Lydiei Davis. Știa că mama ei nu va deschide probabil niciodată cartea, însă exista o părticică din Florence care nădăjduia cu disperare că Vera se va schimba. Nu-i plăcea faptul că-i era rușine cu ea.

— Păi, scumpo, faci parte din familie și bineînțeles că mi-ai trimis. Oricum, n-ai să ghicești niciodată ce mi-a cumpărat!

— Ce?

— Un *zoodler*.

— Nu știu ce-i asta, spuse Florence pe un ton lipsit de nuanță.

— Ba știi. Știi. De la *Zoodles*[6].

— Pe bune, habar n-am ce înseamnă cuvântul ăsta.

Vera oftă din nou.

— Bine, scumpo, te las să te întorci la fabulosul tău stil de viață newyorkez.

Florence se frecă pe față cu asprime. N-ar fi vrut să se poarte în acest fel cu mama ei, însă îi era greu să se controleze.

— Îmi pare rău. Sunt convinsă că este un cadou frumos.

Maică-sa se îmblânzi. Nu era ceva greu de realizat.

— Chiar este. O să-ți fac *zoodles* cu prima ocazie când vii acasă. Au gust de paste adevărate. Este incredibil!

— Ce fain!

— Ah, știi peste cine-am dat ieri? Peste Trevor. Ce băiat drăguț! A venit la mine și m-a salutat la mall.

Puținele remușcări ale lui Florence se evaporară.

— Mama, tu îl disprețuiai de-a binelea.

Trevor fusese prietenul din liceu al lui Florence, cel de care Vera încercase de nenumărate ori s-o convingă să se despartă. Un motiv pentru care rămăsese împreună cu el mai bine de doi ani fusese și faptul că nu voia să-i dea satisfacție mamei ei. Singurul lucru pentru care ea și Trevor îl aveau în comun era convingerea profundă, chiar dacă rar exprimată, că amândoi erau mai deștepți decât restul lumii. Nu fusese, deci, o surpriză faptul că legătura lor s-a dovedit a fi prea slabă pentru a se menține odată ce-au plecat de acasă.

— Haide, nu-i adevărat, zise Vera. Oricum, acum e mare inginer pe la Verizon și a tot întrebat de tine. Nu-i venea să creadă că ești la New York.

— Și iată că sunt, adăugă Florence sec.

— Ar trebui să-l suni.

— De ce?

— Ar fi drăguț, de-aia.

Florence știa că nu ăsta era adevăratul motiv, dar se făcu că plouă. Faptul că nu mușcase momeala era adevăratul dar de Crăciun pentru Vera.

— Bine, mamă, poate c-o să-l sun. Te iubesc. Crăciun fericit!

— Eu te iubesc mai mult, scumpo.

Sediul Forrester era închis între Crăciun și Anul Nou, iar Florence plănuise să folosească această perioadă ca să lucreze la propria ei operă de ficțiune. Dar de-a lungul întregii săptămâni se trezise că avea aceeași problemă care o chinuia de când se mutase la New York, cu aproape doi ani înainte. Nu putea să scrie. Nici măcar un singur cuvânt.

Era prima dată când experimenta acel blocaj al scriitorului. După terminarea facultății se mutase în Gainsville și se angajase la o librărie pentru a se putea dedica în întregime scrisului. Petrecea fiecare minut când nu era la muncă

tastând cu fervoare la computer. Adesea, scria toată noaptea, sorbind castron după castron de supă instant, încălzită la cuptorul cu microunde. În facultate îi descoperise pe Robert Coover și Donald Barthelme și pe Julio Cortázar. Citindu-i, se simțea ca și cum putea păși într-o altă lume, unde restricțiile unei vieți normale erau slăbite; legăturile dintre cauză și efect erau tăiate; tot ce aveai în față era libertatea. Ideea i se părea una senzațională, o realitate în care ea era cea care scria regulile.

În acea perioadă finalizase mai multe povestiri ciudate, tulburătoare. Preferata ei era despre o femeie care și-a mâncat soțul, bucată cu bucată, timp de mai mulți ani, până când l-a consumat în întregime. Când o citise Vera, a scos în evidență ceea ce i se părea o eroare fatală de logică:

— Oare soțul ei nu și-ar da *seama* că ea-l mănâncă și n-ar suna la 112?

După facultate, mama ei a tot bătut-o la cap să-și găsească o slujbă adevărată. După aproape doi ani și nenumărate scrisori de refuz din partea unor diverse reviste literare, Florence s-a dat pe brazdă. A trimis cereri pentru toate posturile pe care le-a putut găsi, acceptând prima ofertă ajunsă în calea sa: asistentă de redacție la Forrester Books.

La scurt timp după aceea, a încetat deodată să mai fie productivă. Putea identifica momentul când s-a întâmplat asta: o noapte anume din prima săptămână de când sosise la New York. Majoritatea membrilor mai tineri de la Forrester se adunau la un pahar în fiecare vineri la Red Lark, un bar aflat lângă intrarea în tunelul Holland. Era un local sumbru, ale cărui tejghele lipicioase îi asigurau pe finanțiștii care locuiau în Tribeca de faptul că, în pofida costumelor lor, a nutriționiștilor și a camerele de joacă pentru copii din clădirile lor de lux, erau încă destul de cool. Cei din echipa de juniori mergeau acolo pentru că de la cinci la opt puteau bea mult cu cinci dolari.

În prima vineri a lui Florence, un grup care se îndrepta spre bar se adunase în fața liftului de la etajul șase, iar ea și Lucy se lipiseră pe tăcute de acesta. Chiar dacă Florence detesta să recunoască, era la fel de intimidată de ei ca Lucy. Noile lor colege erau încrezătoare și citite. Se simțeau în largul lor la petrecerile literare la care participau scriitori consacrați. Purtau rochii mulate și bijuterii vintage. Printre ele, Florence se simțea ca o impostoare.

Amanda Lincoln era lidera lor autodesemnată. Crescuse în New York, era fiica unui editorialist de la *The New York Times* și a unei agente literare de succes, membră a comitetului de conducere a Bibliotecii Publice din New York. După ce mersese la Dalton, studiase la Yale, urmând apoi o stagiatură la *The Paris*

Review. Cu alte cuvinte, avea o descendență cât de poate de bună. Probabil că nu pusese piciorul în viața ei într-un loc precum Port Orange.

Când grupul se așeză la o masă lungă, din spatele localului, Amanda își ridică paharul, zicând:

— Cin-cin!

Florence și Lucy se uitară nedumerite una la alta, dar mormăiră „cin-cin" alături de toată lumea.

Asistenta lui Simon, Emily, o tipă prietenoasă din Midwest, se întoarse spre fetele nou-venite, încercând să le atragă în grup.

— De unde sunteți, fetelor?

— Amherst, zise Lucy cu un glas de-abia auzit.

Amanda interveni:

— Acolo ai fost la școală? Și fratele meu la fel. Îl știi pe Stewart Lincoln?

Lucy aprobă din cap, însă nu era limpede la care întrebare răspunsese și nu mai zise nimic.

Emily se întoarse către Florence:

— Iar tu?

— Am mers la Universitatea din Florida. Gainesville.

— Uau, mișto! exclamă Emily.

Toată lumea de la masă dădu din cap în semn de aprobare. Ar fi putut la fel de bine să le spună că avea cancer, atât de plină de tact fusese replica lor. Aproape toți fuseseră la facultăți din Ivy League[7] sau la unele echivalente.

— Ai fost la casa lui Hemingway din Key West? întrebă Fritz.

Florence clătină din cap.

— E incredibilă. Au niște pisici cu șase degete, urmașele pisicii lui cu șase degete.

— Doamne, să nu-mi spui că încă ne mai prefacem că Hemingway ar fi relevant! zise Amanda. Ce-i asta, ora de literatură de la clasa a noua?

Fritz își dădu ochii peste cap.

— Doamne, Amanda! Tot ce-am spus a fost că avea o pisică cu șase degete.

Ceva mai târziu, în timp ce erau la al doilea pahar, un bărbat de vârstă mijlocie, purtând o *kurta*[8] portocalie, apăru în bar vânzând trandafiri. Când îl văzu, Amanda zise:

— Nu există nimic mai de prost-gust decât un singur trandafir roșu. Cineva ar trebui să-i spună bietului om să înceapă să vândă bujori. Atunci ar mai scăpa și el

de marfă.

Toată lumea râse, cu excepția lui Florence, care o pironise pe Amanda cu privirile în tăcere, ușor descumpănită. Cui nu-i plăceau trandafirii roșii? Și, apropo, cui nu-i plăcea Hemingway? Cum putea această fată, de aceeași vârstă cu Florence, să-și exprime cu atâta mândrie asemenea opinii blasfematoare?

Și așa o ținu în continuare. Amanda a făcut toată seara diverse referințe culturale care, înainte ca Florence să le caute pe Google, ceva mai târziu, nu păreau decât niște silabe aruncate la voia întâmplării: Adorno, Pina Bausch, Koyaanisqatsi.

În Florida, Florence ajunsese să se obișnuiască cu ideea că era cea mai sofisticată persoană din orice încăpere. Însă în acest bar sordid se simțea complet aiurea – chiar proastă –, iar asta se întâmpla pentru prima dată în viața ei. Umblase atâta vreme lipsită de griji, având convingerea că știa mai multe decât oricine și, dintr-odată, își dăduse seama că nu știa nimic. Dacă ai fi întrebat-o în dimineața aceea, ar fi spus că trandafirii roșii erau poate cel mai elegant lucru la care s-ar fi putut gândi. Și nici măcar nu știa că era acceptabil să-l ponegrești pe Hemingway.

A doua zi, se holba la pagina goală și simți o emoție nefamiliară: frica. Dacă trandafirii roșii erau vulgari, în legătură cu ce altceva mai greșise? Ce alte erori stânjenitoare se mai adunau în tot ceea ce scria? Și, apropo, era în regulă să contemple scrierea unui roman fără a-l citi pe Adorno mai întâi?

Își recitise vechile povestiri și le găsise copilărești și stângace. De fapt, îi era recunoscătoare Amandei Lincoln, târfei ăleia încrezute, pentru că-i arătase cât de puține știa, înainte să se facă singură de râs.

Atingerea măreției părea acum doar o posibilitate, între multe altele, și nu un drept pe care ți l-a dat Dumnezeu. Era cu totul plauzibil ca ea să ajungă redactor, nu scriitoare. Sau să se întoarcă în Florida, vânzând case sau făcând publicitate unor împrumuturi bancare. Nimic nu era garantat. Nimic nu-i aparținea.

Propriul sentiment al valorii se desprindea de ea la fel de ușor ca o haină care alunecă de pe spătarul unui scaun. Depășise nivelul pe care-l avusese în Florida, însă cum ajungea cineva să-și construiască o altă personalitate? Încercă diverse dispoziții și personalități, schimbându-le ca pe țoale. Într-o zi voia să fie nemiloasă. În următoarea, voia să fie obiectul adorației cuiva. Își pusese nădejdea în puterea transformatoare a unor încălțări noi, a unui tuș de ochi și, la un moment dat, a unei – ce oribil! – *berete,* ca și cum o identitate putea să fie asimilată din exterior, asemenea unui plasture cu nicotină.

Când îl cunoscuse pe Simon Reed, la o petrecere de vacanță dată la Forrester, era deja în New York de vreo doi ani și tot nu dobândise încă o conștiință de sine reală. Era ca o navă fără balast, săltând sălbatic pe valuri. Însă, probabil, chiar instabilitatea îl atrăsese pe el. Era unul dintre acei bărbați fascinați, fără speranță, de aceste forme tinere și schimbătoare: nu era singura femeie de douăzeci și șase de ani care se zbătea în căutarea unei identități.

El trebuie să fi știut că a face sex cu o tânără asistentă care lucra pentru el avea potențialul de a-i distruge atât cariera, cât și familia. De ce-o făcuse? Florence nu se îmbăta cu iluzii despre faptul că era irezistibilă. În schimb, bănuia că el suferea de o atracție patologică, nu neapărat pentru sex, ci pentru a-și zări propria imagine – puternică, încrezătoare, dorită – reflectată în ochii unei tinere nesigure. Mai mult de-atât, era puțin probabil ca o persoană lipsită de importanță să agite apele.

Și avea dreptate. Nu le agitase.

6 Termen format din asocierea cuvintelor *noodles* („tăieței“) și *zucchini* (varietate de dovlecel) (n. tr.).

7 Numele unui grup format din opt universități de mare prestigiu situate nord-estul Statelor Unite (n. tr.).

8 Cămașă lungă, fără guler, purtată de bărbați și femei în India (n. tr.).

7

Birourile editurii Forrester se redeschiseră în a doua zi din ianuarie. La câteva zile după aceea, Agatha o trimise pe Florence să-i ducă un teanc de cărți unui autor pe care încerca să-l impresioneze. Acesta locuia pe strada Eighty-Seventh, în zona de est. Era o zi nefiresc de caldă pentru ianuarie, iar Florence era încântată că avea un motiv să plece de la birou.

După ce lăsă cărțile, se îndreptă fără grabă înapoi spre editură. Porni spre sud și străbătu un parc simpatic care se întindea de-a lungul lui East River.

Se opri pe strada Eighty-Fourth, unde o mulțime de oameni se adunaseră în fața unei reședințe imense, pe cealaltă parte a străzii. Erau doar femei, majoritatea cu pielea închisă la culoare. Una dintre ele purta o uniformă cenușie, de menajeră, pe sub hanorac, ca un personaj dintr-o piesă de teatru. Cele câteva femei albe aflate printre ele trăncăneau una cu alta sau își verificau telefoanele.

Ușile duble ale vilei se deschiseră și un puhoi de fete în fuste roșii, ecosez, se revărsă afară ca un șuvoi de sânge. Florence citi inscripția de pe placa aurie de deasupra ușii: Școala Harwick. Fiicele lui Simon învățau acolo – citise asta în interviul din revista *Vanity Fair* al soției sale. Se uită din nou, cu mai mult interes, spre mulțimea de mame în așteptare, însă Ingrid nu se afla printre ele. Florence observă în continuare, cocoțată pe o bancă de partea cealaltă a străzii.

Majoritatea copiilor fură dirijați spre autobuzele care-i așteptau; nu acele autobuze galbene cu care călătorise Florence prin Florida, ci din acelea cu tapițerie de catifea și o toaletă în spate. Potrivit unei profesoare solide, cu un fluier atârnat de gât, acestea nu erau autobuze, ci *autocare.*

— Autocarul numărul unu pleacă în cinci minute, fetelor! răcni ea. Haideți, haideți!

Florence se ridică și se îndreptă spre metrou abia după ce autocarele au plecat, iar bonele, mamele și profesorii s-au întors în școală.

Ajunsă din nou la birou, Florence tocmai alegea bucăți din salata ei îmbibată cu sos, când se auzi strigată de Agatha.

— Florence!

Apăru repede la ușa biroului Agathei.

— Da?

— Ești sigură că ăsta-i năut extra?

Agatha arătă cu furculița, privind cu scepticism spre castronul pe care Florence îl adusese de la restaurantul Sweetgreen, aflat nu departe de sediul editurii.

— Hm, da.

De fapt, uitase să ceară năut extra.

— Clara nu-i *deloc* încântată de asta, zise Agatha. Clara are nevoie de năutul ei. Clara o va obliga pe mămica ei să-și bage hummus în venă când o să ajungă acasă.

Florence dădu din cap și zâmbi. I se păru că Agatha încă aștepta, așa că o întrebă:

— Scuze, dar cine-i Clara?

— Oare am uitat să-ți spun? Eu și Josh am căzut în sfârșit de acord asupra unui nume.

— Clara? E un nume frumos.

Agatha zâmbi.

— Cred că așa o chema pe mama lui Hitler, adăugă Florence.

Agatha încremeni, iar o bucățică de salată începu să tremure în furculița ei din plastic.

— Poftim?

Florence încercă s-o dreagă:

— Hm, de fapt, cred că se scria cu *K*. Pentru că era austriacă și…

Agatha continuă s-o pironească cu privirea, cu o perplexitate tăcută.

— Sau îl scrieți cu *K*? Pentru că-mi place și așa.

Agatha clătină încet din cap.

— Nu… cu *C*.

Pentru o clipă, Florence nu mai spuse nimic. Apoi adăugă:

— Da, poftele din timpul sarcinii sunt atât de ciudate. Mama spunea că nu se putea sătura de Filet-O-Fish când era însărcinată cu mine.

Agatha începu să dea încet din cap.

— Da.

Era un subiect pe care-l putea tolera.

— Da, păi se zice că dacă mănânci pește, copilul va fi mai deștept, mai ales dacă mănânci somon, atâta vreme cât controlezi nivelul de mercur. E clar că de asta avea poftă de pește. Mama Natură știe ce face.

— Sau le făcea reclamă celor de la McDonald's, zise Florence râzând.

— McDonald's?

— Da, mă refeream la sendvișul Filet-O-Fish.

— Ah, eu credeam că vorbești despre filé de pește. N-am fost niciodată la McDonald's.

— Ei, haide! zise Florence. Sigur ai fost.

Agatha clătină inocentă din cap.

— Trebuie să fi fost și tu la McDonald's. Toată lumea a fost la McDonald's.

— Eu nu. Știi câți hormoni sunt în carnea aia?

Florence ar fi putut paria că fiecare om din America a mâncat la McDonald's. Cum putea Agatha să refuze cu atâta ușurință ceva ce milioane de oameni consumau zi de zi, fără ca măcar să fi încercat vreodată, și, în același timp, să refuze anestezia epidurală, doar pentru că o mână de băieți africani se schingiuiau singuri cu niște bețe?

Înainte de petrecerea dinainte de sărbători, lui Florence nu-i trecuse prin minte că ar putea ajunge în poziția în care s-o judece pe Agatha. Florence era mai tânără, mai puțin experimentată, câștiga mai puțini bani, nu era măritată, nu avea copii. Nu avea aproape nimic din ceea ce prețuia Agatha. Însă maniera disprețuitoare în care Simon îi pomenise numele la bar – Agatha *Hale* – dăduse la o parte o cortină, dezvăluind ceva ridicol despre ea. Această nouă perspectivă era derutantă. Dacă Florence nu o admira pe Agatha, atunci ce făcea? De ce lucra aici? Asta chiar o ajuta să devină autoare?

„Nefericită este țara care are nevoie de eroi" fuseseră cuvintele Amandei.

Însă la fel de nefericită era și țara al cărei singur erou era Agatha Hale.

Agatha plecă acasă la ora cinci după-amiază, însă Florence rămase să-și termine raportul despre manuscrisul pe care-l primise cu câteva zile înainte. La șapte și jumătate, când își trimitea observațiile prin e-mail, telefonul de pe biroul ei începu să sune. Era Simon și-și putea da seama că băuse, după exuberanța pe care nu reușise să și-o înăbușe din voce.

— Florence! Ești încă la muncă! Ce faci acolo atât de târziu?

— Păi... lucrez?

— Dar e absurd! N-ar trebui să te chinui acolo la ora asta. Hai să ne vedem. E clar că trebuie să-ți bag mințile-n cap.

— Să ne vedem?

— Trebuia să ne întâlnim de-acum cinci minute. Ba de *ieri*. Vino cât poți de repede, cât de repede te duc picioarele alea mișto.

Florence își mușcă buzele să nu zâmbească.

— Credeam că mă respecți prea mult ca să mă pui într-o asemenea situație.

— Nu sună deloc a ceva ce-aș zice eu. Nu, de fapt, n-am niciun dram de

respect pentru tine. Te disprețuiesc de-a binelea. Pe tine și pe Idi Amin, voi sunteți pe lista mea. Dă-mi voie să-ți arăt cât de puțin respect am pentru tine.

— Vorbești serios? Chiar acum?

— Sunt foarte serios. Ne vedem în treizeci de minute, la Bowery Hotel. O să fac o rezervare pentru o cameră, pe numele Maud Dixon, ce zici de asta? O să fie ușor să-ți amintești.

Florence închise, apoi își atinse fața. O simțea încinsă. Își luă haina și geanta și se grăbi să iasă din birou, aproape sperând că cineva o va întreba dacă are planuri în acea seară. Dacă i-ar fi spus lui Lucy de prima ei întâlnire cu Simon, s-ar fi desfătat povestindu-i-o pe a doua, însă păstrase totul pentru ea, știind foarte bine că Lucy n-ar fi putut să-și ascundă dezaprobarea și consternarea de pe față, oricât ar fi încercat.

Florence își permise luxul de a da banii pe un taxi și ajunse la hotel înaintea lui Simon. Așa cum promisese, exista o cameră rezervată pe numele Maud Dixon. Când ajunse înăuntru se așeză pe scaunul de lângă fereastră și încercă să adopte o expresie nonșalantă. Oare să se dezbrace? Nu, ar fi fost de-a dreptul ridicol. Își încrucișă picioarele, apoi le desfăcu. Își dori să fi purtat o lenjerie mai frumoasă.

O oră mai târziu, el încă nu sosise.

Scoase carnețelul pe care-l avea întotdeauna în geantă și începu să scrie o povestire scurtă despre o femeie care-și aștepta iubitul. Smulse pagina și-o aruncă în coșul de gunoi. La ora zece, se așeză în pat. Setă pe telefon o alarmă pentru ora șase. Va trebui ca după întâlnire să ia trenul spre acasă, să se schimbe înainte să se întoarcă la birou.

Câteva ore mai târziu, o trezi telefonul din cameră.

— Florence, îmi pare teribil de rău, șopti Simon la capătul celălalt.

— Ce s-a întâmplat? șopti și ea, deși n-avea de ce.

— Tatăl soției mele a avut un atac de cord. N-am numărul tău de mobil.

— Și e bine acum?

— Cine, Bill? Nu. E mort.

— Ah!

— Da...

— Poți veni acum?

— Nu, trebuie să rămân aici. Ascultă, a fost o nebunie. Demență totală. Îmi pare atât de rău. N-ar fi trebuit niciodată să te bag în așa ceva.

— E-n ordine.

— Nu este. Dar îți mulțumesc că spui asta.

Încheiară apelul, iar Florence se simți imediat ca o proastă. De ce-l întrebase dacă mai putea veni acum? Părea disperată după afecțiune. Ca maică-sa.

Rămase culcată pe spate. Se strădui să-i fie milă de Ingrid, însă era greu să compătimească o persoană care pierduse ceva ce ea nu avusese niciodată. Exista o diferență crucială între o pierdere și o lipsă. Până la urmă, nici Florence nu a avut parte de compătimire pentru faptul că nu crescuse alături de tată. Din contră, avusese impresia că era întinată cumva, ca și cum nu ar fi meritat un tată.

Tot ce știa Florence despre tatăl ei era numele lui mic, o informație pe care reușise s-o scoată de la mama ei într-o Zi a Recunoștinței, după ce băuse trei sferturi dintr-o sticlă de vin Shiraz. Sperase că avea un nume impunător, cum ar fi Jonathan sau Robert. Dar n-a fost să fie. Îl chema Derek, care era la fel de măreț ca un apartament placat cu PVC. Ce făcea acel *k* acolo, țipător și dezgolit fără un *c* înainte? Bill era un nume mult mai potrivit pentru un tată.

Se ridică în capul oaselor și scotoci după telecomandă. Nu mai era nicio șansă să adoarmă la loc. Apăsând aiurea butoanele, dădu peste *Harbinger*[9], un film produs de o companie independentă, în care jucase Ingrid cu câțiva ani în urmă. Îl adăugă pe factura camerei și apăsă butonul Play. Când Ingrid își făcu apariția, Florence puse pauză pe un prim-plan cu fața actriței, când avea gura lățită într-un zâmbet serafic.

Florence privi femeia de pe ecranul din fața ei. Era clar că ceea ce simțea pentru Ingrid nu era milă. Era ceva foarte, foarte departe de milă.

În dimineața următoare, nu se mai complică să meargă acasă să se schimbe. Apăru la lucru în aceleași haine pe care le purtase cu o zi înainte. Se îndoia că observase cineva asta.

În metrou, se uită pe contul de Instagram al lui Ingrid. Cea mai recentă fotografie a ei era o vază cu narcise scăldată în lumina soarelui. Mai jos scrisese: „Înfurie-te, înfurie-te împotriva luminii care moare."[10] Florence se gândi că probabil Bill nu se înfuriase atât de violent în fața morții – un atac de cord părea să fie ceva destul de brusc – însă aprecie intenția. Postarea avea deja peste patru sute de comentarii și vreo două mii de aprecieri. Ezită și apăsă pe inimioara de sub poză, apoi se sperie și o șterse.

Îi veni o idee. Poate că Ingrid va veni chiar ea să ia copiii de la școală azi. Probabil că erau prea afectați emoțional pentru a merge cu autobuzul. Cu *autocarul.*

Când Agatha veni la lucru, Florence îi spuse că avea o programare la doctor în după-amiaza aceea.

Agatha dădu din cap, distrasă.

— Nicio problemă.

Florence ajunse la Școala Harwick pe la trei fără zece. Se așeză pe aceeași bancă de vizavi de clădire unde stătuse cu o zi înainte și începu să citească din *The Driver's Seat,* de Muriel Spark. Când se deschiseră ușile școlii, își scoase telefonul și se uită la o poză cu fiicele lui Simon, pe care o găsise online. Fusese făcută la strângerea de fonduri pentru un adăpost pentru câini, vara trecută, în North Fork. În imagine, fata cea mai mică, Tabitha, ținea în brațe un Chihuahua costeliv și speriat, iar Chloe, sora ei mai mare, făcea semnul păcii cu mâna. În spatele lor, Simon și Ingrid zâmbeau senini, fiecare cu mâna în jurul taliei celuilalt. Florence mări imaginea pentru a privi pe rând fiecare chip în parte.

Ridică privirile să urmărească mulțimea de elevi care năvălea afară. O profesoară tânără încerca să-i dirijeze către autobuzele parcate, însă îndemnurile ei, rostite cu blândețe, nu aveau niciun efect asupra gloatei dezlănțuite. Florence o zări pe Chloe într-un grup de fete adunate în jurul unui iPhone. Bănuia că erau prin clasa a șaptea sau a opta. Chloe gesticula larg, asemenea unei actrițe pe scenă, însă era mai dolofană decât ai crede că ar putea fi fata lui Ingrid. Florence folosi aparatul de fotografiat al telefonului pentru a vedea copilul mai deaproape, apoi, pentru că tot îl avea în mână, făcu o fotografie. O surprinse pe Chloe cu gura deschisă grotesc, în plin hohot de râs. Florence se gândi în treacăt că era prea veselă, având în vedere că bunicul ei abia murise. Se întrebă ce-ar spune Ingrid dacă ar vedea-o.

Însă Ingrid nu se arătă. Fetele se repeziră spre autocarul numărul unu, iar Florence se uită după el până când mașina demară.

9 „Semn, prevestire“, în original (n. tr.).

10 Vers din poezia „Do not go gentle into that good night“, scrisă de poetul american Dylan Thomas (n. red.).

8

Restul lunii ianuarie fu marcat de o serie de zile blânde și însorite, ca și cum vremea și-ar fi ispășit păcatele pentru frigul cumplit din decembrie. Florence era recunoscătoare pentru această păsuire – considera că reprezintă un fel de aprobare pentru ceea ce făcea ea, din moment ce acum petrecea una sau două după-amiezi pe săptămână stând pe banca de piatră aflată vizavi de Școala Harwick. Dacă cineva ar fi luat-o din scurt, n-ar fi fost capabilă să formuleze vreun motiv pentru aceste deplasări în centru; tot ce știa era că ceva o atrăgea încontinuu acolo. În zilele de vineri, când școala se închidea la unu și jumătate, se ducea în timpul pauzei de prânz, chiar dacă avea nevoie de aproape o oră ca să ajungă acolo. În celelalte zile, născocea tot felul de programări pentru a-și explica absențele de la lucru.

Stând acolo, aproape că simțea că face parte din acea lume, că trăiește aceeași viață, una care era pur și simplu mai bună ca a ei, din toate punctele de vedere. Văzu cum piciorușe încă în creștere erau încălțate cu balerini care costau două sute de dolari. Observă felul în care profesoarele zăboveau în mulțime, glumind cu elevele. Florence nu schimbase niciodată glume cu profesoarele sale. Nu le văzuse niciodată să glumească, nici măcar între ele. Diriginta ei din clasa a șaptea fusese scuipată direct în ochi și nici măcar nu țipase la copilul care o făcuse. Doar ieșise din clasă și nu se mai întorsese pentru restul orei.

Întreaga zonă din jurul Școlii Harwick părea izolată de orice era urât sau vulgar în lume. Florence pleca întotdeauna simțindu-se curată și energizată, ca și cum ar fi respirat oxigen pur.

Dar adevărul era – deși îi era greu să recunoască așa ceva – că se afla acolo ca s-o vadă pe Ingrid, care îl înlocuise cu totul pe soțul ei ca subiect al fascinației lui Florence. Balenele pentru guler ale lui Simon nu mai aveau niciun efect asupra ei. Era un individ obișnuit, cu slăbiciuni obișnuite. Ingrid, pe de altă parte, era o artistă adevărată: ridica o sprânceană pe ecran, vărsa o lacrimă, iar cineva, aflat la mii de kilometri distanță, chiar și ani mai târziu, *simțea* ceva. Chimia interioară a cuiva se modificase din cauza lui Ingrid. Ce putere era să impui, cuiva total străin, o nouă realitate! Să-l faci supusul tău. Asta voia să facă și Florence prin scrisul ei.

Își petrecuse ultimele câteva săptămâni uitându-se la filmele lui Ingrid Thorne pe contul de pe Netflix al colegei sale de apartament, fiind totodată absorbită de fotografiile cu ea pe care le găsea online. Își dorea cu ardoare s-o întâlnească pe Ingrid. Să se convingă că această femeie există cu adevărat, că e făcută tot din carne și oase, la fel ca ea, pentru că ele două erau inextricabil legate una de alta; până la urmă, Simon le alesese pe amândouă.

Pe la începutul lui februarie, insistența ei fu răsplătită.

În loc să urce într-unul dintre autocarele parcate, așa cum făceau de obicei, Chloe și Tabitha au alergat entuziasmate în brațele deschise ale mamei lor. Florence inspiră cu putere. Ingrid purta pantaloni negri, strâmți, și o bluză albă, cu falduri complicate. Își scurtase recent părul, iar tunsoarea era, fără îndoială, una scumpă. Fața ei avea mai multe riduri decât se putea observa pe ecran.

Cele trei mergeau spre vest, cu Ingrid la mijloc. Tabitha o ținea de mână pe mama ei și se legăna înainte și înapoi cu o bucurie de-a dreptul violentă. Florence le urmări de la distanță, pe cealaltă parte a străzii. Când Ingrid și fetele urcară în autobuzul M86 în York, Florence se văzu obligată să alerge pentru a-l prinde. Gâfâia din greu când reuși să urce. Câțiva oameni se întoarseră să se uite la ea, dar nu și Ingrid.

Cele trei coborâră în Lexington și dispărură într-un complex medical de pe Eighty-Seventh. Florence se strădui să mai aștepte un minut până să le urmeze înăuntru.

— Pot să vă ajut?

O femeie de patruzeci și ceva de ani, cu păr blond oxigenat, îi zâmbi încurajator din spatele biroului de la recepție. Florence aruncă o privire spre broșurile din fața ei. Se afla în cabinetul unui ortodont.

— Ăăă, am o programare la domnul doctor Carlson, spuse ea.

Carlson era numele dentistului la care mergea în copilărie.

— Îmi pare rău, dar nu este nimeni aici cu acest nume.

— Ah! Hm… Vă supărați dacă mă așez puțin ca să-mi verific e-mailurile? Sigur am informația pe undeva.

Femeia zâmbi și dădu din cap aprobator.

Florence se așeză vizavi de Ingrid și de fete. Tăcuseră pe moment, cât discutase Florence cu recepționera, însă Tabitha începu din nou să vorbească.

Florence se uită la telefon, ascultând cum fetița povestea ceva plictisitor despre ora de sport de la școală. Apoi îi sună telefonul lui Ingrid, iar ea îi zise:

— Stai puțin, gâsculiță, trebuie să răspund.

Glisă cu degetul pe ecran.

— Bună, David.

Florence auzi prin telefon glasul subțire al bărbatului. Apoi Ingrid răbufni:

— E absurd! Nu fac așa ceva… Nu… Nu… Atunci să încercăm să aducem pe altcineva… A făcut show-ul ăla despre infractori? Da, asta-i o idee bună. Bine, mă suni tu.

Ingrid închise și oftă. Își încrucișă privirile cu Florence și-și dădu ochii peste cap.

— Îmi cer scuze.

— Nu e nicio problemă.

Apoi Florence adăugă:

— Aveți o familie minunată.

— Mulțumesc, răspunse Ingrid cu un zâmbet încântat, întorcându-și fața pe rând către fetele ei.

La vederea dinților albi și drepți ai femeii, Florence își strânse buzele, rușinată dintr-odată de dinții ei strâmbi. Nu fusese niciodată la ortodont. Se obligă să se ridice de pe canapea și să renunțe la căldura plăcută a sălii de așteptare.

Afară se lăsase întunericul și începuse să cadă o ploaie rece. Se simți tentată să aștepte să iasă familia lui Simon, să le poată urmări până acasă, dar nu voia ca Ingrid să creadă că o pândea. Mai mult de-atât, trebuia să se întoarcă la lucru. Când îi spusese Agathei că se duce să-și pună o plombă – săptămâna trecută pretinsese că avea o consultație la un dentist –, aceasta nu mai primise vestea cu aceeași seninătate ca în trecut. Agatha avea tendința de a manifesta un comportament pasiv-agresiv, o tendință pe care Florence nu o înțelegea: deținea deja o poziție care-i conferea putere; de ce nu și-o folosea ca să ceară ceea ce voia? În loc să facă asta, trântise zgomotos un manuscris pe biroul lui Florence înainte de a pleca în pauza de prânz, spunându-i să-i comunice în dimineața următoare ce părere avea despre el, adăugând cuvintele „dacă *ai timp*".

Se dădea în spectacol cu scopul evident de a-i provoca mustrări de conștiință lui Florence sau de a-i stârni măcar neliniște. Dar Florence nu simțea nici una, nici alta. În schimb, era asuprită de așteptările complet banale ale Agathei: trimite-i un e-mail lui X, sună-l pe Y, ca și cum Florence ar fi fost o amărâtă de slujnică. Ar fi vrut să strângă toate aceste așteptări și să le răsucească asemenea unui deget, până pocneau.

Asta nu era slujba (și nici viața) pe care și-o dorea – ceea ce Vera îi tot spunea de ani de zile.

Florence crezuse că Vera avea să fie încântată când o să afle că primise jobul de la Forrester. Dar, în loc de asta, maică-sa spusese, pronunțând răspicat cuvintele: „O asistentă? Adică o secretară?“. Florence a încercat să-i explice că așa mergeau lucrurile, că toată lumea din lumea literară începuse ca asistent de redacție, dar n-a avut succes, mai ales odată ce mama a aflat că fiica sa urma să câștige mai puțini bani decât ea.

Astfel, tensiunea dintre ele două a continuat să crească după fiecare discuție. Florence se simțea ca și cum făcuse o escrocherie. Vera cerea să i se returneze imediat investiția, iar Florence îi plătea cât putea, în rate mici de afecțiune și scuze, trăgând de timp până când putea să adune capitalul pe care i-l datora.

Sau poate că absorbise mai mult din nerăbdarea mamei sale decât crezuse.

9

Câteva săptămâni mai târziu, Florence era în lift, în drum spre birou, când Simon își băgă mâna prin ușă, tocmai când era pe cale să se închidă. Ezită un moment când o văzu, ca și cum și-ar fi dorit să nu fi dat peste ea, apoi Florence înțelese de ce. Era însoțit de Ingrid. El își veni în simțiri și spuse:

— Bună, Florence, e totul în regulă?

— Da, mulțumesc, zise ea.

Ingrid rămăsese cu zâmbetul răbdător al unei femei care așteaptă să fie prezentată.

— Foarte bine, continuă Simon. O cunoști pe soția mea? Florence, Ingrid Thorne. Ingrid, ea este Florence Darrow, una dintre cele mai promițătoare asistente din editură.

— Mă bucur, zise Ingrid, cu o strângere de mână foarte fermă.

Nu părea s-o fi recunoscut de la cabinetul ortodontului.

— Am o bluză exact ca asta.

— Ah, serios? se înroși Florence.

O cumpărase după ce o văzuse pe-a lui Ingrid.

Simon își drese glasul și răspunse la o întrebare care nu fusese rostită de nimeni.

— Ingrid a venit să o cunoască pe prietena ta, pe Amanda Lincoln.

— Pe Amanda?

— I-am strecurat un exemplar din manuscrisul Amandei și s-a gândit că i-ar plăcea dacă ar fi transformat într-un film. Își încearcă mâna în producția de film.

— Manuscrisul Amandei?

— N-ai aflat? Forrester tocmai a cumpărat primul ei roman.

— Amanda a vândut un roman?

Florence simți că se scufundă în beznă, incapabilă să-și găsească energia.

— Este o satiră absolut genială a moravurilor de pe Upper East Side, zise Ingrid.

Pronunțase cu patos cuvântul *moravuri,* de parcă ar fi fost cine știe ce noutate.

— E scandalos de haios!

Simon o cuprinse cu afecțiune, punându-și brațul în jurul taliei nevestei sale, apoi și-o retrase brusc. Liftul scoase un sunet care anunța că ajunseseră la etajul

lui Florence. Se îndreptă spre ușă și așteptă nerăbdătoare să se deschidă.

— Succes, spuse ea pe fără prea mult entuziasm, apoi ieși.

— Mulțumesc, zise Ingrid veselă. Iar Simon strigă în același timp:

— Ține-o tot așa!

Florence se duse direct în toaleta pentru persoane cu handicap și zăvorî ușa. Dădu drumul la apa fierbinte, așteptă până când era aproape clocotită și-și băgă mâinile sub jet, ținându-le nemișcate până când pielea i se înroși. Romanul Amandei? La dracu', ce roman? Se uită în oglindă. Ochii i se umpleau de lacrimi.

— *Nu,* se răsti la propria reflexie.

Își apăsă pleoapele cu degetele mari. Când le dădu la o parte, lacrimile dispăruseră și izbuti chiar să schițeze un zâmbet.

— Așa e mai bine, zise ea.

În drum spre biroul ei, se abătu ca să discute cu Lucy, care stătea cocoșată în fața monitorului computerului ei, uitându-se la fotografii cu câini oferiți spre adopție pe site-ul petfinder.com.

— Ar trebui s-o faci, zise Florence din spatele ei.

Lucy tresări și-și duse o mână la inimă.

— Doamne, ce m-ai speriat! spuse ea.

— Pe bune, de ce nu adopți unul?

Lucy se uită la Florence de parcă i-ar fi sugerat să trântească la pământ un orfan.

— Ah, nu, n-aș putea. Lucrez prea mult. Ar fi nedrept.

Florence clătină din cap. Nu-i înțelegea deloc pe oamenii care-și refuzau ceea ce doreau. Problema ei era că lucrurile pe care și le dorea păreau mereu de neatins.

— Ai auzit de romanul Amandei?

Lucy dădu din cap.

— De ce nu mi-ai spus?

— M-am gândit că s-ar putea să te supere.

Lucy n-avea niciun interes să devină autoare, însă știa că Florence avea alte gânduri.

— Să mă supere? exclamă Florence mai tare decât și-ar fi dorit. De ce să mă supere așa ceva? Crede-mă, nu-s interesată să scriu genul *ăsta* de carte.

Încă nu știa absolut nimic despre manuscrisul Amandei.

— Nu, desigur că nu. Pare foarte siropoasă.

— Pe bune? întrebă Florence nerăbdătoare. Ai citit-o?
— Nu, dar o are Sam.
— Sam Nesimțitu' sau Sam Roșcatu'?
— Roșcatu'.
Florence o zbughi afară, să-l caute pe Sam, care-i promise că-i va trimite manuscrisul prin e-mail.
— Să știi că nu-i chiar rău, zise el.
— Asta am auzit și eu, răspunse mohorâtă.
Florence își petrecu ziua citind manuscrisul pe computerul ei. Se făcuse ora zece seara când termină. Agatha plecase cu mult timp înainte, la fel ca toată lumea de pe etaj. Florence opri calculatorul, dar nu schiță nicio mișcare să-și adune lucrurile.
Sam avea dreptate. Nu era nasol. Ba chiar mai rău, romanul era bun.
Florence își apăsă palmele pe ochi până când văzu pete verzi. Pur și simplu nu era corect. Amanda deja avea totul. Iar acum avea să devină și autoare publicată? Adică ce-și dorea Florence mai mult decât orice? Și urma să lucreze cu Ingrid Thorne? Și le imagină pe Ingrid și pe Amanda savurând împreună cine de lucru desfășurate într-o atmosferă plăcută. Discutând despre artă și inspirație. Discutând despre nenorocitul de Brecht.
Iar Florence cu ce se alesese? O cameră micuță într-un apartament căcăcios din Astoria? Un mentor, Agatha, care mai degrabă ar discuta despre *doula*[11] ei decât despre dramaturgia germană? O noapte de amor cu Simon Reed, care probabil își dorea ca asta să nu se fi petrecut niciodată?
Ceva din ultimul gând zăbovi în mintea lui Florence. *Care probabil își dorea ca asta să nu se fi petrecut niciodată.*
Pe față îi apăru un zâmbet. Se uită în jur, prin biroul gol și râse tare. Cum de nu-și dăduse seama înainte?
Bineînțeles că Simon și-ar fi dorit să nu se fi întâmplat. Dar se întâmplase. Știa și el asta la fel de bine ca ea. Cum de nu văzuse potențialul acestui lucru? De ce-l lăsase să creadă că se putea descotorosi de ea? Bietul Simon pierduse avantajul când îi pusese mâna pe picior în barul acela insalubru.
Dacă el putea să publice romanul Amandei, îi putea publica și cartea ei. L-ar putea *face* s-o publice. O să-și adune într-o culegere toate povestirile scrise până acum, și iată manuscrisul. Nu era situația ideală să fie publicată prin șantaj, dar

nimic în viață nu e fără prihană. Nu arunci la gunoi un bilet câștigător la loto doar pentru că s-a murdărit nițeluș prin portofel.

Florence se grăbi spre casă. Nu s-a culcat până pe la ora trei dimineața, făcând mici modificări povestirilor pe care le scrisese în Gainsville. Citindu-le pentru prima dată de când Amanda îi demonstrase în mod convingător cât era de ignorantă, încă le putea vedea defectele, dar acum mai putea vedea și altceva, un lucru care-i scăpase înainte: bucuria absolută pe care o simțise în timp ce le scria. Orele trecuseră ca niște clipe.

La început își dorise să devină autoare pentru ca toată lumea să știe că Florence Darrow era genială. Însă ce-i plăcuse cel mai mult în timpul acelor ani petrecuți la Gainesville fusese graba de a *nu* fi Florence Darrow. Pentru scurte perioade de timp, stând în fața computerului, lăsase în urmă acel eu, devenind oricine-și dorea.

Era un gând uimitor: dacă reușea să facă îndeajuns de bine acest lucru, să locuiască în viața altcuiva, propria *ei* viață avea să însemne în sfârșit ceva.

Ziua următoare fu rece și însorită. La nouă treizeci, când știa că Simon e la biroul său, dar înainte să înceapă ședințele lui matinale, Florence luă liftul și urcă la etaj. Asistenta lui, Emily, se arătă nemulțumită când Florence îi spuse că vrea să-l vadă. Era o tipă simpatică – ea fusese cea care încercase să le includă pe Florence și Lucy în conversațiile din prima seară din barul Red Lark – însă, la fel ca multe dintre asistente, își măsura valoarea în funcție de importanța șefului ei. Cu toate astea, își băgă supusă capul pe ușa biroului acestuia, iar când ieși de-acolo îi spuse lui Florence că poate să intre.

— Ei, Florence, cărui fapt îi datorez această plăcere? întrebă el, întinzându-și mâinile ca un magician care vrea să arate că nu are nimic de ascuns.

Florence îi spuse despre povestirile sale și-i înmână paginile pe care le printase în dimineața aceea.

— Din moment ce primești material din interior… zise ea.

El așeză cu grijă foile pe birou și le lovi ușor cu degetul. Părea ușurat că acesta era motivul vizitei ei.

— Minunat, spuse el. Am să încerc să le citesc weekendul ăsta. De-abia aștept.

Florence rămase o clipă în fața biroului, neștiind ce să facă în continuare. Își zâmbeau unul altuia în tăcere.

— Bun, zise ea, apoi ieși.

În noaptea aceea Florence nu reuși să doarmă. Urma să fie autoare publicată!

Tot weekendul avusese viziuni despre ea însăși, visându-se într-un apartament

minunat, cu ferestre batante, covoare vechi și vaze pântecoase. Se vedea la o petrecere unde toată lumea voia să vorbească cu ea. Era îmbrăcată în negru și obrajii ei erau înroșiți de lumina lumânărilor. Niște acorduri de jazz se auzeau în surdină. Era iarnă. Lui Florence îi plăcea iarna; era cât de departe se putea de Florida. Îi plăcea să iasă afară cu trei sau patru rânduri de haine între pielea ei și aerul rece, văzându-și respirația plutind în fața sa. Sufletul tău transformat în materie, obișnuia să spună pastorul Doug de la biserica mamei sale, chiar dacă temperatura din Port Orange rareori cobora mai jos de zece grade.

Luni, reveni la biroul lui Simon, însă Emily îi spuse că avea o ședință. Se întoarse la biroul ei, dar nu putu să se concentreze. În cele din urmă, la ora cinci după-amiaza, se auzi un sunet care o anunță că primise un e-mail de la Simon. Florence îl parcurse rapid.

Sunt câteva chestii bune pe-aici.

Ai talent, însă scriitura ta are nevoie de mai multă experiență de viață în spate.

Găsește-ți propria poveste.

Florence îl reciti, convinsă că-i scăpase ceva. Dar asta era tot. Îi spusese nu.

11 *Doula* este un cadru profesional mediu, pregatit pentru a oferi sprijin emoțional, fizic și informativ mamei care așteaptă să nască (n. tr.).

10

Florence stătea pe pervazul ferestrei din dormitorul ei, bălăbănindu-și afară picioarele cu tălpile goale. Era trecut de ora două dimineața, iar străzile de jos erau tăcute, cu excepția șirului întrerupt de mașini care goneau pe Thirty-First Avenue. Lovea cu călcâiele cărămizile zgrunțuroase și se uita la fotografiile din telefon. Avea zeci de poze cu Chloe și Tabitha în uniformele lor și câteva cu Ingrid, din ziua când le luase pe fete de la școală. Florence mări imaginea, studiind fața femeii. Își dădu seama că ridurile din jurul ochilor acesteia erau create de zâmbet.

Prin ce eroare de algoritm a universului fusese ea mai presus de Ingrid Thorne, chiar și pentru o seară? Ce-ar fi putut Florence Darrow să-i ofere lui Simon, ceva ce-i lipsea lui Ingrid? Era slabă, lipsită de talent și jalnică. Era la polul opus față de Ingrid Thorne.

Poate că tocmai ăsta era motivul. Poate că Simon simțise nevoia să ia o pauză. Voia fulgi de ovăz în loc de friptură, doar pentru o noapte. Îi obosiseră fălcile de la atâta mestecat.

Ce om lacom, se gândi ea.

Își putea imagina viața lui Simon. Dormea în așternuturi călcate. Aduna ediții princeps. Număra bancnote și le dădea bacșiș portarilor de Crăciun. Și-o trăgea cu Ingrid. Și-o trăgea cu Florence. Și-o trăgea cu cine naiba voia el. Viața lui Simon era așa cum și-o dorea Simon. Atât de plăcută. Atât de bine organizată. Atât de sigură.

Nu se gândise niciodată că acea noapte – sau Florence – avea să-i schimbe viața în vreun fel. Și nu i se schimbase. Încă se trezea în așternuturi călcate, lângă scumpa lui soție. Era atât de... protejat de orice amenințare. Era fără pată.

Sorbi din paharul de bourbon pe care îl pusese lângă ea. După ce înghiți, simți cum lichidul o încălzește pe dinăuntru, organ după organ, de parcă cineva ar fi pășit într-o casă veche, aprinzând lumina în toate camerele.

Dacă aș putea să-i las un semn, își zise ea. *Nimic grav. Doar o zgârietură pe lentilele ochelarilor săi, un mic semn supărător, care nu i-ar mai permite să privească viața ca pe ceva netulburat, imaculat și sigur. Un semn ca să fie recunoscător pentru ceea ce are.*

Și, fără să se mai gândească, îi trimise pe e-mail toate fotografiile pe care le făcuse familiei sale. Zâmbi când tastă titlul mesajului: *Sunt câteva chestii bune pe-aici.*

11

Florence se trezi în dimineața următoare cu senzația că persoana care fusese până în noaptea precedentă se desprinsese pur și simplu, ca o unghie moartă, obligată să cedeze locul celei noi, care creștea dedesubt. În locul ei era ceva străin și dezgolit, ceva care crescuse de luni de zile fără ca măcar să-și dea seama, până când presiunea ajunsese prea mare ca să mai poată fi suportată.

Se simțea energică și plină de speranță, cu toate că nu se amăgea. Știa că Simon nu avea de gând să se răzgândească referitor la publicarea povestirilor sale. Exista o probabilitate destul de mare ca el să trimită mai departe e-mailul ei celor de la Resurse Umane. Dar, pe moment, gândul la fața pe care avea să o facă citind mesajul era suficient pentru ea.

Imediat ce ajunse la birou, află care fusese alegerea lui. Pe telefon clipea o luminiță care o anunța că avea un nou mesaj vocal. Era șeful departamentului de Resurse Umane, care-i cerea să vină imediat în biroul lui. Trei zile mai târziu, la șapte dimineața, acasă la ea apăru un curier să-i înmâneze hârtiile. Nu numai că fusese concediată, dar Simon și Ingrid obținuseră un ordin de protecție împotriva ei.

Ar fi trebuit să fie rușinată sau speriată – practic, nu avea niciun ban pus deoparte și nu încercase să obțină o altă slujbă –, însă tot ce simțea era ușurare și euforie. Într-un moment de impulsivitate, deschisese deodată o trapă prin care să evadeze din viața pe care o ducea. Acum, că se afla în afara ei, își putea da seama cât de măruntă ajunsese.

În timpul facultății citise *L'Immoraliste*[12] și simțise un val de simpatie pentru disprețul pe care Michel îl avea față de „fericirea de la gura sobei", față de a alege comoditatea în locul gloriei. Însă o viață măruntă, comodă, era exact lucrul spre care se îndreptase ea. Adică urma viața Agathei. Voia mult, mult mai mult decât atât. Făcând un lucru neobișnuit de măreț, își recăpătase convingerea că viața asta era acolo, așteptând-o. Doar trebuia să ajungă la ea.

Își trimise proaspăt editatele povestiri la zeci de agenții literare. Era sigură că, având un agent de partea ei, editurile îi vor descoperi până la urmă talentul. Își restabilise încrederea în propriul potențial. Ce fel de Dumnezeu crud i-ar da o ambiție profundă, neabătută de a deveni autoare, fără să-i dea și talent?

Discută cu un avocat despre deschiderea unui proces pentru hărțuire sexuală,

însă acesta nu credea că un juriu ar fi manifestat compătimire față de ea. „Probabil că nu“, fusese ea de acord, chicotind ușor, făcându-l să se jeneze.

Avea 1 100 de dolari în cont și trebuia să plătească 800 de dolari pe chirie la sfârșitul lunii. Cu toate astea, nu era îngrijorată.

Era prima dată, de la vârsta de șaisprezece ani, când nu avea serviciu. Și pentru prima oară în viața ei se simțea complet în afara controlului mamei sale; Florence nu-i spusese încă acesteia că fusese concediată.

Nu-i venea să creadă cât era de fericită. Se simțea, pentru prima oară în viață, în concordanță cu universul. Credea că acesta va avea grijă de ea. Soarta avea să intervină.

Și așa se întâmplă.

La două săptămâni după ce fusese concediată a primit un mesaj vocal de la Greta Frost de la Frost/Bollen, una dintre cele mai bune agenții din domeniu, care o ruga să o sune.

Înainte de a forma numărul, Florence inspiră adânc de mai multe ori, pentru a-și înlătura orice urmă de disperare din voce. Greta răspunse cu un glas neutru și profund, pe care Florence încercă să-l emuleze în timp ce se prezentă.

— Mulțumesc că m-ai sunat, zise Greta. Te contactasem pentru că unul dintre autorii noștri caută o asistentă și cineva ți-a menționat numele.

Pe Florence o cuprinse nedumerirea:

— Nu este vorba despre povestirile mele?

— Hm?

— Povestirile pe care le-am trimis?

— Ah, da. Au fost fascinante. Sunt, în parte, motivul pentru care îți oferim acest rol.

— Ce rol?

— Înainte de a-ți spune mai multe, o să-ți cer să ții doar pentru tine ce urmează să discutăm.

— În regulă.

— Ți-e cunoscută autoarea Maud Dixon?

— Glumești?

— Nu glumesc.

— Mă întrebi dacă vreau să fiu asistenta lui Maud Dixon?

— Te întreb dacă ai vrea să *aplici* pentru jobul de asistentă a lui Maud Dixon.

— Desigur.

— Minunat, zise Greta cu o voce care suna ca și cum nu întâlnise niciodată în

viața ei ceva minunat. Înainte să continuăm, trebuie să-ți atrag atenția asupra mai multor lucruri. Datorită circumstanțelor mai degrabă neobișnuite – desigur, mă refer la anonimatul ei –, rolul are mai multe caracteristici unice. Dacă o să obții slujba, va trebui să semnezi un acord de confidențialitate. Nu numai că ți se va interzice să dezvălui numele adevărat al lui Maud Dixon, dar ți se va interzice să spui vreodată că ai lucrat pentru ea.

— Am înțeles.

Greta făcu o pauză, apoi continuă.

— Vreau să mă asigur că-ți dai seama ce înseamnă asta, Florence. Pentru restul vieții tale, în CV-ul tău va exista un loc gol, pe care va fi ilegal să-l explici.

Florence nu răspunse. Singurul motiv să fii asistenta unui autor era să te folosești de influența acestuia ca să obții următorul job sau, dacă aveai noroc, să fii publicat. Dacă nu existau avantajele astea, ar fi fost mai bine să devii chelner, unde cel puțin primeai bacșișuri.

Dar obligativitatea semnării unui acord de confidențialitate nu era un motiv îndeajuns de puternic pentru a o face să refuze șansa de a învăța ceva de la autoarea ale cărei cărți s-au vândut cel mai bine și, poate mai important de-atât, de a stabili o relație cu agentul ei foarte puternic.

— Este în ordine, zise în cele din urmă.

— Bine. Atunci am ajuns la cea de-a doua problemă. Ea nu locuiește în Manhattan. Nu pot dezvălui în acest punct al discuției unde stă, dar s-a oferit să ofere găzduire candidatului care reușește să obțină postul.

— Grozav.

— Grozav?

— Da. Grozav.

Florence știa – pur și simplu *știa* – că soarta intervenise și-i trimisese această slujbă, că era pasul următor în atingerea propriei măreții. Greta ar fi putut să spună și că acest job presupunea mutilări fizice, Florence tot și l-ar fi dorit.

— Atunci e în ordine. Să-ți spun acum unde poți trimite CV-ul prin e-mail. Ai un pix la îndemână?

Florence îi trimise în acea seară CV-ul și o scrisoare de intenție asistentei Gretei. A doua zi primi un apel în cursul căruia programă o convorbire video cu Maud Dixon.

12 „Imoralistul“, roman scris de André Gide, publicat în Franța în 1902 (n. tr.).

12

— Alo? Mă auzi?
— Te aud, spuse Florence. Dar nu te pot vedea.
Chipul ei era perfect vizibil într-o mică fereastră din partea de jos a propriului ecran, însă spațiul unde ar fi trebuit să se afle fața lui Maud era gol.
— Păi da, cam ăsta e scopul anonimatului, nu? se auzi vocea.
— Ah! roși Florence. Da, așa e.
— Ce-i cu lumina aia din spatele tău? Abia dacă-ți pot vedea fața.
Florence se uită peste umăr. Veioza de pe biroul ei era aprinsă. O stinse.
— Așa-i mai bine, spuse Maud. Ce păr frumos ai!
Florence își atinse capul cu mâna, de parcă ar fi vrut să verifice dacă încă mai avea aceleași bucle ciufulite.
— Ah, mulțumesc!
— Bun, spune-mi câte ceva despre tine.
Florence începu să turuie, spunându-i despre locul de unde provenea, despre scriitorii pe care-i studiase la facultate, despre cum ajunsese la New York.
— Dar acum nu mai lucrezi la Forrester, nu? o întrebă Maud.
— Nu. Am decis că am învățat tot ce se putea de acolo.
— OK, altceva?
— Hm... Sunt scriitoare. Sau, mai degrabă, aș vrea să fiu scriitoare.
— Foarte frumos, dar eu n-am nevoie de o autoare. Mie-mi trebuie o asistentă. Știi să dactilografiezi? Ești dispusă să faci treburi plicticoase? Poți face muncă de cercetare?
— Bineînțeles. Răspunsul e *da* la toate cele menționate.
— OK. Ce altceva ar trebui să mai știu despre tine?
Florence se strădui să se gândească la ceva care-ar fi ajutat-o să iasă în evidență.
— Să vedem... Am fost crescută de o mamă singură, la fel ca tine.
Florence își dădu seama imediat de greșeala pe care-o făcuse.
— De fapt, ca personajul din cartea ta, scuze. Ca Maud cea din carte.
— Bine. Și mai ce?
— Nu sunt sigură. Mi-a plăcut cartea ta. Îmi place vocea ta. Aș fi cu adevărat onorată să învăț de la tine. Și, desigur, să ajut în orice fel pot.
Se lăsă tăcerea.

— Și nu te-ar deranja să te muți departe de oraș?

— Chiar deloc. Ca să fiu sinceră, m-am cam săturat de New York.

— Știi, odată am auzit un psiholog spunând că, de fiecare dată când un pacient folosea expresia „ca să fiu sincer“, era un semn că mințea.

Florence râse încurcată.

— Nu mint.

— Nu, desigur că nu. Deși, dacă mă gândesc mai bine, un mincinos ar fi perfect pentru acest rol, ținând cont de faptul că n-ar avea voie să spună nimănui pentru cine lucrează.

Florence nu înțelegea de-a ce se juca Maud, însă știa că nu ținea pasul.

— Te asigur că pot păstra un secret, zise ea.

— Mda, ce să zic, mi-ai dat o grămadă de gândit. Greta o să ia legătura cu tine.

Asta era tot?

— Îți mulțumesc mult pentru această șansă, zise ea, însă Maud închisese deja.

Florence trânti laptopul și-și îngropă fața în palme.

În dimineața următoare, la ora unsprezece, era încă în pat când îi sună telefonul. Era Greta, care sunase să-i spună că slujba era a ei, dacă o voia.

— Pe bune? nu se putu ea abține să întrebe.

— Da. De ce să nu fie pe bune?

— Da, desigur. Mulțumesc mult. Accept.

— Nu vrei să te mai gândești?

— Nu, mulțumesc.

— Bine. Maud a propus să începi pe optsprezece martie. Ai putea? Știu că e destul de curând.

Florence deschise calendarul de pe laptop.

— Stai puțin, adică lunea viitoare?

— O să afli repede că răbdarea nu-i punctul forte al lui Maud.

Închise computerul.

— E-n ordine. Pot începe lucrul pe optsprezece.

Stabiliră o întâlnire la sfârșitul săptămânii, ca să semneze documentele.

După ce închise telefonul, Florence se uită uimită prin camera ei. Chiar se întâmplase lucrul ăsta?

Își aminti ceva din *Mississippi Foxtrot,* când Maud îi zice lui Ruby, după crimă: „Cu toții suntem născuți cu o anumită cantitate de viață în noi și poți spune când cineva a ajuns la capătul ei. Omul ăla nu mai avea viață. Dacă n-aș fi făcut-o, ar fi murit oricum.“

Florence se întrebă dacă asta văzuse Maud Dixon în ea: *viață.* Dorința de a *trăi adevărat,* indiferent cu ce preț. Până la urmă, cu asta rămăsese după isprava de la Forrester: cu teama profundă de a fi lipsită de importanță și cu înțelegerea faptului că cineva ar putea aluneca într-o viață fragilă și lipsită de sens fără ca măcar să-și dea seama.

Chiar atunci îi bâzâi telefonul. Mama ei îi trimisese un mesaj: Azi i-am dat numărul tău lui Keith. Are o idee măreață pentru o carte!!!

O clipă mai târziu, acesta vibră din nou: Două cuvinte: Dragon. Vânzător.

Florence se încruntă.

Apăru al treilea mesaj: Vânător!!! Nu vânzător.

Florence închise telefonul.

PARTEA A DOUA

13

Florence stătea pe peronul gării Hudson și se uita cum trenul din care coborâse se îndepărta cu mai multă forță și violență decât își închipuise că o putea face. În urma lui se înălță un vârtej de frunze și ambalaje de mâncare, apoi toate reveniră la locul lor, parcă oftând. Florence își îngropă bărbia în fular. Era mai frig aici decât în oraș.

Ferindu-și ochii de soarele strălucitor, de început de primăvară, văzu cum la orizont se ridica un zid de nori întunecați. Erau nori de ploaie. Își săltă pe umeri geanta și se clătină puțin sub greutatea ei. Înăuntru avea toate posesiunile ei, minus mobila. Încercase să vândă salteaua și biroul pe Craiglist, însă nu reușise să scape de ele decât după ce redusese prețul la zero.

Florence se alătură puhoiului de pasageri care coborâseră pe peron și se îndreptau spre parcare, locul unde stabilise întâlnirea cu Helen.

Helen. Acesta era numele adevărat al lui Maud Dixon: Helen Wilcox. Se pare că nu era bărbat. O femeie care, din câte își dăduse Florence seama, nu avea niciun trecut în acest domeniu, care nu putea fi găsită pe internet, a cărei existență nu lăsase nicio urmă. Asta dacă nu cumva era o gimnastă adolescentă foarte talentată din La Jolla, California, singura persoană pe care o găsise cu acest nume.

Cu o săptămână înainte, Florence se întâlnise cu Greta Frost la sediul Frost/Bollen din zona de clădiri strălucitoare din Midtown. Greta era o femeie impozantă, de aproape șaptezeci de ani, cu un breton cărunt, ochelari cu ramă groasă și o ținută impecabilă. Privise în tăcere cum Florence semna un contract de angajare și un acord de confidențialitate.

— Așadar, câți oameni știu cine este Maud Dixon? întrebă Florence când Greta se ridică, dându-i de înțeles că întâlnirea luase sfârșit.

Greta îndreptă un deget noduros spre piept.

— Unu.

Apoi arătă cu degetul spre Florence.

— Doi.

Florence fu luată prin surprindere.

— Tu ești singura persoană care a știut în tot acest timp?

— Din informațiile mele, da.

— Dar cum e posibil așa ceva?

Greta zâmbi cu răceală.

— Mă pricep foarte bine să păstrez secrete.

— Dar editorul ei?

— Comunică mai mult prin e-mail. Deborah îi spune Maud.

Greta se opri, apoi adăugă:

— În numele onestității, recunosc că nu pot nici în ruptul capului să-mi dau seama ce anume a determinat-o să te lase pe tine, o persoană complet necunoscută, să-i afli secretul. Am încercat s-o conving să n-o facă. Pare să fie un plan nebunesc, prost gândit.

Florence se gândi ce să răspundă.

— N-o să spun nimănui.

— Cred și eu. Tocmai ai semnat un document în care scrie clar că legea îți interzice să faci așa ceva.

— Așa e.

În ciuda atitudinii distante a Gretei, Florence ieși plină de entuziasm din biroul Frost/Bollen în acea zi. Fusese dintotdeauna neobișnuit de secretoasă – exuberanța mamei sale o învățase repede să clădească încăperi întunecoase înăuntrul ei, unde putea fi singură, departe de privirea atentă a mamei – însă rareori i se încredința secretul cuiva. Acest lucru o umplea de un sentiment neobișnuit și amețitor de putere. Prin natura lui, orice secret conține puterea de a distruge ceva. Simon era dovada vie a acestui fapt.

Florence aruncă o privire prin parcare. Avea soarele în spate, iar strălucirea acestuia se reflecta din marea de crom a mașinilor printr-o mie de sclipiri orbitoare. Toate automobilele erau întunecate și goale. Dincolo de parcare, în loc de peisajul pitoresc la care se așteptase, văzu că se întindeau depozite și clădiri abandonate.

În acel moment, portiera din dreptul șoferului unui Range Rover verde foarte uzat se deschise și o femeie ieși pe jumătate afară, rămânând cu un picior înăuntru. Avea părul blond, tuns scurt, și un nas lung și osos, pe care se vedea o protuberanță dizgrațioasă. Era un nas pe care nimeni nu l-ar fi putut numi simpatic, nici măcar dacă ar fi fost al unui copil. Deasupra lui, între sprâncene, se vedeau două cute care semănau cu niște ghilimele. Avea un pulover pescăresc, gros, din lână peste niște blugi, iar pe buze purta o surprinzătoare nuanță de ruj roșu-aprins.

Helen își feri ochii cu mâna, iar pe față îi apăru o umbră. Cu cealaltă mână o

salută pe Florence, care-i răspunse în același fel, apoi se îndreptă spre mașină.

— Bună, Florence, zise Helen, întinzându-i o mână lungă și rece.

Florence zâmbi.

— Mă bucur să te cunosc.

— Asemenea. Hai înăuntru.

Helen se răsuci în scaunul șoferului și se uită cum fata închise portiera și-și puse centura de siguranță. Florence zâmbi din nou, neliniștită.

— Câți ani ai? întrebă Helen în cele din urmă.

— Douăzeci și șase.

— Arăți mai tânără.

O zise pe un ton acuzator.

— Mi s-a mai spus.

— Ești o fată norocoasă.

Helen o mai privi pentru un moment, apoi băgă mașina în marșarier, ieșind din parcare.

Florence își întoarse fața spre geamul din dreptul pasagerului, fără să mai spună nimic. Intensitatea privirii lui Helen o tulburase. Femeia acceleră, și clădirile dărăpănate dispărură dintr-odată, fiind înlocuite de o șosea cu două benzi.

— Avem de mers vreo zece minute, zise Helen.

Florence se interesase deja, iar conform estimărilor găsite pe Google, drumul ar fi durat cel puțin de două ori mai mult, dar își dădu seama care era motivul acestei diferențe când văzu cât de repede conduce Helen.

O luară la dreapta, spre podul care traversa râul Hudson. Florence observă un semn cu „zonă de așteptare pentru escorte", însă rezistă tentației de a face o glumă despre asta. Înțelesese deja că pe femeia de lângă ea nu ar amuza-o deloc.

Pe când treceau peste podul Rip Van Winkle, Florence se uită în jos și văzu că râul era mărginit de linia de cale ferată pe care tocmai trecuse cu trenul.

— Cairo nu e cu adevărat în Hudson Valley, continuă Helen, cu toate că agenții imobiliari așa susțin. E mai degrabă în Catskills.

Accentuase *Cairo* altfel decât se pronunță numele orașului egiptean. Florence era bucuroasă că nu-l spusese ea prima. Aruncă încă o ocheadă spre locul șoferului. Helen fuma o țigară și lovea volanul cu două degete, în ritmul cântecului interpretat de Lucinda Williams, care se auzea la radio.

Florence privi pe geamul de lângă ea și se încruntă când trecură pe lângă un depozit de fiare vechi. Se așteptase la un loc încântător. Peste alte câteva minute, observă un panou pe care scria *VIITOARELE VOASTRE LOCUINȚE*, care se

înălța deasupra câtorva case ieftine, din prefabricate, cu fundație din bolțari de ciment. Acest lucru îi amintea de Florida mai mult decât orice văzuse în New York până atunci.

— Ce te-a adus aici? întrebă ea.

— Singurătatea, răspunse Helen, fără a intra în amănunte.

Florence încercă să se gândească la altceva de zis, însă mintea ei era goală. Comentariile sale anterioare păreau atât de cumpănite, încât spuneau ceva clar despre caracterul ei și aveau o influență asupra câștigării respectului lui Helen. Nu se putea hotărî care era tonul sau subiectul potrivit. Se gândise să-i spună cât de mult însemnase pentru ea *Mississippi Foxtrot*, însă cuvintele îi păruseră banale și superficiale când le exersase în minte. Cât despre Helen, ea părea să prefere să meargă mai departe în tăcere.

Curând, norii traversară cerul, acoperind soarele, lumina dobândind o nuanță gălbuie. Florence văzu un stol de păsări negre coborând asupra unui copac, de parcă o plasă ar fi fost aruncată pe el. Câțiva stropi mari de ploaie se împrăștiară pe parbriz când Helen ieși de pe autostradă, făcând mai multe viraje care le duseră pe o stradă pavată uniform, numită Crestbill Road. Florence recunoscu numele de pe adresa trimisă de Greta cu câteva zile înainte.

— N-o să dureze mult, zise Helen în timp ce porni ștergătoarele de parbriz. Ploile astea de primăvară se abat cu putere, dar se plictisesc repede și se cară în altă parte. Poate nu-s foarte diferite de asistentele scriitorilor, adaugă ea după ce aruncă o privire spre scaunul pasagerului.

— Ah, nu plănuiesc să plec prea curând, o asigură Florence.

— Unde le-ai spus oamenilor că te duci?

— Cum adică?

— Având în vedere că nu poți spune nimănui despre jobul ăsta... Și cred că nu le-ai spus.

— Sigur că nu.

Helen ridică o sprânceană, fără a-și lua ochii de la șosea.

— Nu? Și cum rămâne cu familia ta?

— O am doar pe mama. Iar ea crede că încă lucrez pentru editură.

— Nu i-ai zis că ai plecat?

Florence ridică din umeri. Nu voia să spună nimic care să poată fi un indiciu referitor la circumstanțele plecării ei de la Forrester.

Helen continuă:

— Nu sunteți apropiate, nu?

— Nu chiar. Ea e… Nu știu. Suntem foarte diferite.

— Cum așa?

Nimeni n-o pusese vreodată direct pe Florence să definească relația pe care o avea cu mama ei, așa că se chinui să găsească vorbele potrivite.

În cele din urmă spuse:

— Știi cum Trump vorbește mereu despre învingători și învinși?

Helen dădu din cap.

— Așa e și mama. Categorisește constant lumea conform unei ierarhii foarte clare pe care și-a format-o și are idei bine definite despre locul unde m-aș potrivi cel mai bine. Singurul ei scop în a mă crește a fost să mă aducă pe o treaptă socială foarte înaltă și se supără când își închipuie că eu îi sabotez acest efort. Nu înțelege că noi două vedem lumea foarte diferit.

Helen nu zise nimic.

— Pe lângă toate astea, a votat pentru Trump, adăugă Florence, râzând jenată. Dacă nu era evident din ce am zis.

— Să-nțeleg că tu nu?

— *Eu*? Doamne ferește! Vorbești serios?

Helen dădu din umeri.

— De unde să știu?

— Nu sunt sociopată.

— Nu toți cei care au votat pentru Trump sunt sociopați.

Florence petrecuse doi ani înconjurată de oameni care se străduiseră teribil să susțină un punct de vedere complet opus.

— Ceea ce liberalii nu par să înțeleagă, continuă Helen, este că oamenii raționali și inteligenți sunt capabili să separe defectele lui personale de politicile pe care le susține. Ce vreau să spun e că nimeni nu votează pentru el ca să-i devină cel mai bun prieten.

— Deci ai…

Lui Florence nici nu-i venea să creadă că pune această întrebare. Autorii nu votau pentru Trump!

— Deci ai… Ai votat pentru el? întrebă ea cât de blând putu.

— Doamne, nu! Nu votez niciodată.

— Ah...

După alte câteva minute, Helen viră la stânga, ajungând pe o alee foarte lungă, unde se vedea un semn pe care scria PRIVAT. Drumul șerpuia printr-o pădurice deasă pe o distanță de vreo patru sute de metri, oprindu-se în fața unei case de

piatră, cu obloane verzi. Pe acoperiș, o giruetă se mișca în bătaia vântului. Clădirea asta nu avea nimic în comun cu casele joase și urâte pe care le văzuseră pe drum.

— A fost construită în 1848, spuse Helen, urmărindu-i privirea. Am cumpărat-o acum doi ani, după ce am început să primesc banii din vânzările cărții mele.

Ploaia izbea frenetic acum, biciuind tufele de trandafiri de la marginea verandei. Helen îi spuse lui Florence să-și lase geanta în portbagaj și o zbughiră spre ușă.

Ajunse la adăpostul verandei acoperite, Florence își șterse fața cu mâneca, iar Helen introduse cheia în vechea încuietoare. Ușa se deschise cu un scârțâit, iar Florence se pomeni scăldată în lumină. Pereții, tavanul, podelele – cât putea vedea din interiorul casei –, totul fusese zugrăvit într-un alb bogat, lăptos.

Se aflau într-un hol mic. De perete era lipită o masă veche din lemn, care era plină de chei și corespondență. Dedesubt zăceau două perechi de ghete pline de noroi. Printr-o ușă de pe partea stângă, Florence zări o sufragerie. Helen o conduse în direcția opusă, în camera de zi, unde-și aruncă geanta pe o canapea acoperită cu olandă. Pe unul dintre brațe, într-un echilibru precar, era sprijinită o scrumieră plină. În fața canapelei se afla un taburet pe care era un maldăr de cărți și un șemineu din cărămidă, unde tăciunii fumegau din când în când. Helen mai aruncă un buștean înăuntru, iar scânteile se ridicară, parcă protestând.

— Iat-o, asta e, zise ea.

Mamei lui Florence îi plăcea să-și imagineze o viață plină de lux și opulență pentru fiica ei. Dar asta, *asta* era viața pe care și-o dorea Florence: o ceașcă de ceai colorată în albastru și alb, plină cu coji de clementine. Niște fire albe, încâlcite, de piciorul-cocoșului așezate într-un urcior pe pervazul ferestrei. Amanda își pusese odată pe birou o vază cu astfel de flori. Camera asta arăta ca un tablou de Vermeer. Și era *rece.* Rafalele înghețate de vânt zguduiau geamurile. Cineva-i spusese cândva lui Florence că sticla era, de fapt, un lichid care se scurgea încet de-a lungul unor perioade foarte lungi de timp; de asta în casele vechi geamurile erau întotdeauna mai groase la bază decât în partea de sus. Oare era adevărat? Nu-i păsa. Totodată, nu putea înțelege oamenii care voiau cu încrâncenare să dea în vileag adevărata identitate a lui Maud Dixon. De ce simțeau nevoia să eticheteze totul, să transforme poezia în realitate? Nu-i era mai bine așa poeziei? De ce să transformi un lucru frumos în ceva banal?

Helen îi prezentă restul încăperilor de la parter: o sufragerie în care era o masă lungă din lemn, plină de cărți, pe care se zărea și un laptop; o cameră micuță de oaspeți, cu două paturi gemene, cu pături decolorate deasupra și o bucătărie în care era o chiuvetă masivă, ca acelea care se găseau la ferme. Helen ridică de pe blat o cană care aparținea unui filtru de cafea uzat și umplu două căni cu cafea.

— Sus mai e doar dormitorul meu, biroul și încă vreo două camere, zise ea, făcând semn deasupra capului.

Așeză una dintre căni în fața lui Florence, fără a-i oferi lapte sau zahăr.

— Tu o să stai în casa de vară din spate. Nu-i cine știe ce, dar sper că va fi în regulă.

Florence răspunse că era sigură că așa va fi. Luă o înghițitură de cafea și privi cum ploaia se scurgea pe geamuri. Tot ce putea vedea prin ele era un câmp verde-cenușiu, cu niște pete maronii, neclare.

Când ploaia se opri, Florence se duse să-și ia geanta din portbagajul mașinii, alăturându-i-se apoi lui Helen în spatele casei. Urmară cărarea pavată cu dale de piatră cenușie, amestecate cu mușchi.

— Cel care a locuit aici înaintea mea era dendrolog, spuse Helen. A încrucișat speciile multor arbori. Așa că am niște specimene ciudate, jumătate sunt ceva, jumătate altceva.

Florence se uită la unul dintre copacii spre care gesticula Helen. Nu părea un hibrid, ci mai degrabă semăna cu doi arbori lipiți violent unul de altul.

Helen merse mai departe.

— Aici e o grădină de zarzavaturi destul de modestă, pe care mă străduiesc din răsputeri să n-o distrug, iar dincolo de pinii aceia este secretul meu întunecat – se întoarse spre Florence cu o grimasă caraghioasă: *grămada de compost.* Și, înainte să spui ceva, da, îmi dau seama că bifez toate clișeele unei hipiote din Valea Hudson.

Florence zâmbi, așa cum credea că se cuvine.

Ajunseră la casa de vară, care se afla la aproximativ o sută de metri distanță de corpul principal al locuinței. În spatele ei se întindea un șir întunecat de copaci, care marca începutul pădurii. Ușa din față se blocă atunci când Helen încercă s-o deschidă, însă până la urmă reuși, lovind-o scurt în colțul de jos.

— O să rezolv cumva chestia asta, zise ea.

O clipă mai târziu adăugă:

— De fapt, probabil n-o s-o fac, dar în viață există și lucruri mai rele decât o ușă înțepenită, nu-i așa?

Florence dădu din cap și-o urmă într-un spațiu deschis și luminos, cu o sufragerie și o chicinetă înghesuită într-un colț. Pe peretele de lângă frigider era montat un telefon roz, cu disc. Aruncă o privire în baie și văzu o cadă adâncă, de modă veche. Urcară niște trepte simple, din lemn spre dormitorul din mansardă. Îi plăcea aici. Nu avusese niciodată un spațiu al ei înainte – darămite propria ei *clădire* –, iar aici se simțea bine, ceva ce nu trăise nicăieri altundeva.

Helen o lăsă să se instaleze și-i spuse să vină la un pahar înainte de cina de la ora șapte seara. Florence începu imediat să despacheteze. Fusese întotdeauna ordonată. Era genul de om care putea să adoarmă abia după ce-și punea pantofii la loc în debara.

Avu nevoie doar de douăzeci de minute ca să-și aranjeze lucrurile și să-și pună geanta sub pat. Se așeză pe canapea și deschise un caiet nou-nouț, cumpărat în acea dimineață din stația Grand Central. Era pentru romanul pe care plănuia să-l scrie cât timp locuia aici. Avea nevoie de un cadru mai amplu de exprimare decât povestirile scurte, hotărâse ea. Se holbă câteva minute la pagina goală. Scrise data și „Cairo, NY", în partea de sus. După alte câteva minute închise caietul, oftând exasperată.

În fine, în curând urma să aibă mai multe de spus. Din moment ce o cunoscuse pe Helen Wilcox, se îndoia că viața îi va mai plictisitoare.

Deschise o carte – se chinuia de-o lună să citească Proust, prefăcându-se că-i plăcea mai mult decât era cazul –, dar o închise nu după mult timp. Se simțea agitată, de parcă ar fi avut treburi nerezolvate. Se gândi s-o sune pe Lucy, însă nu răspunsese la niciunul dintre mesajele prietenei sale de când fusese concediată. Florence nu avea nevoie de mila ei; ar fi preferat ca balanța de putere să rămână neschimbată, înclinându-se puternic în favoarea ei. Mai mult de-atât, nici măcar n-ar fi putut flecări cu ea despre noua sa slujbă.

Dacă ar fi fost în oraș acum, poate ar fi ieșit la o plimbare sau ar fi stat de vorbă cu Brianna și Sarah în sufragerie. Abia acum își dădu cu adevărat seama cât era de izolată. Închise ochii și ascultă. Era doar tăcere. Era cumplit de singură.

14

La ora șapte fără cinci, Florence bătu timid în ușa din față a casei principale. Pentru că nu primi vreun răspuns, o deschise și intră. Din bucătărie se auzea muzică, așa că se îndreptă într-acolo.

Helen purta un șorț peste haine, bând un pahar de vin, fumând, tăind roșii și oprindu-se din când în când să dirijeze cu cuțitul o orchestră imaginară.

— Bună, zise Florence.

Helen se întoarse și cântă cu un alto răgușit, lungind ultima silabă:

— *La tua sorte è già compitaaaaaaa!*[13]

Încheie cu o înghițitură de vin.

— Îți place opera?

— Hm... nu sunt sigură.

Singurele momente când Florence asculta muzică clasică erau cele în care se uita la reclame pentru mașini.

— Oh, e divină. *Divină*! Am văzut *Il Trovatore* la Metropolitan Opera anul trecut. O să te iau și pe tine data viitoare când merg. Uite, bea niște vin.

— Mulțumesc.

Florence luă paharul oferit și încercă să-și mascheze încântarea la gândul că ar putea ajunge la operă cu Maud Dixon.

— Pot să te ajut cu cina?

— Nu, sunt prea obsedată de control în bucătărie.

Ridică o roșie mică, ținând-o între degetul mare și arătător.

— Știi cum se numesc astea în Franța? Inimi de porumbel. Nu-i minunat? Fix așa arată. N-o să mai poți să te uiți la un porumbel fără să te gândești la inimioara în formă de roșie care-i bate-n piept.

— Mama spune despre unii oameni că au inimi de porumbel, zise Florence. Cei despre care crede că sunt slabi.

— Oameni cu inimi de porumbel, repetă Helen, arătând spre ea cu vârful cuțitului. Îmi place cum sună. S-ar putea să ți-o fur. Amintește-mi, ești din sud? Cele mai bune vorbe de duh vin din sud.

— Din Florida. Nu-i un loc important.

— E-adevărat. Dar locurile importante sunt supraestimate.

— Cred că da.

Helen încetă să mai taie și spuse:
— Așa-i. Ai un avantaj real atunci când ești un outsider. Vezi lucrurile mai clar.
Ceva din cuptor pocni suficient de tare încât s-o facă pe Florence să tresară.
— Puiul! Nu ești vegetariană, nu?
Florence clătină din cap.
— Slavă Domnului! exclamă Helen și-și reluă mișcările repezi din cuțit. Ia zi, te-ai acomodat?
— Da, mulțumesc.
— Bine. Începem de mâine.
— Cum merge lucrul la noua carte?
Pe fața lui Helen apăru o umbră.
— Merge, zise ea vag.
— E o continuare a romanului *Mississippi Foxtrot*?
— Nu. Povestea lui Maud și Ruby este oficial *terminată.*
Mimă un gest de tăiere a gâtului.
— Ah!
Florence simți că îi mai dispare din entuziasm. La fel ca mulți fani ai romanului *Missippi Foxtrot,* ar fi vrut să afle continuarea poveștii.
— Oamenii o să fie dezamăgiți.
— Da, agenta mea îmi reamintește chestia asta zi de zi. Se pare că le *datorez* cititorilor mei o încheiere.
Helen își dădu ochii peste cap.
— Nu ești de acord? întrebă Florence.
Helen râse.
— Că le datorez ceva? Bineînțeles că nu! Nu datorez nimănui nimic. Vrea să scriu o continuare doar pentru că ar aduce mai mulți bani.
Scoase friptura de pui din cuptor și-o tăie cu dexteritate, punând o bucată de piept și o pulpă pe fiecare farfurie. Apoi așeză farfuriile, o sticlă de vin și un castron cu salată pe masa din bucătărie. Îi făcu semn lui Florence să ia loc.
Florence întrebă când o să aibă ocazia să citească noua carte.
— Curând. Poate mâine. Dacă reușești să descifrezi mâzgălelile de om școlit în sistemul de stat din Mississippi.
Scrisese ciornele pe pagini de blocnotesuri galbene, îi spuse ea. Una dintre însărcinările lui Florence era să le scrie la calculator.
— Prima versiune e terminată cam pe sfert. Imediat ce-am început să scriu,

mi-am dat seama că o să trebuiască să mă documentez mult mai mult decât pentru prima carte. Iar aici intervine rolul tău. Acțiunea se desfășoară în Maroc. Ai fost vreodată acolo?

Florence clătină din cap.

— Sunt câțiva autori care au scris foarte bine despre locul ăla. Cum ar fi Tahar Ben Jelloun și Paul Bowles.

— Îmi pare rău, nu i-am citit. Dar pot s-o fac.

— Nu trebuie să te scuzi. O să-ți dau o listă cu niște cărți care ți-ar fi de folos. Hai să începem cu volume de nonficțiune. Uită de Ben Jelloun și de Bowles, e posibil să fii mai degrabă distrasă de lucrările lor.

— Despre ce e cartea?

— Încă lucrez la o mulțime de detalii. Dar e vorba despre o americancă, o tipă care renunță la tot și se mută în Maroc să lucreze pentru un vechi prieten din copilărie. Și, bineînțeles, din acel moment se dezlănțuie dezastrul.

Helen zâmbi.

Florence se simțea mult mai relaxată datorită vinului și înțelese că acela era momentul potrivit pentru întrebarea ei.

— Voiam să-ți spun că-mi place felul în care scrii despre relațiile dintre femei.

Asta fusese replica pe care o repetase în mașină pe drumul de la gară. Imediat după ce rosti cuvintele se temu ca nu cumva să sune la fel de banal pe cât se temuse.

— Păi asta-i din cauză că bărbații nu mă interesează prea mult, râse Helen.

Se lăsă o liniște apăsătoare.

— Nu vreau să spun că sunt lesbiană, clarifică ea lucrurile. Mă culc cu bărbați. Ocazional. Însă nu mă interesează să am vreo relație cu ei. N-am avut niciodată impresia că vreunul ar fi atât de… fascinant pe cât mi se par femeile. Bărbații sunt simpli. Lipsiți de nuanțe. Mă întâlneam cu un tip la un moment dat, continuă ea, și-am mers undeva împreună într-un weekend. Când am ajuns la hotel, mi-am dat seama că habar n-avea cum să dea bacșiș bagajistului, menajerei sau recepționerului. Mă tot întreba cât să dea, când să dea, cui să-i dea. Mi s-a părut complet dezagreabil. Mi-am dat seama că n-aș putea să fiu niciodată cu un bărbat care nu știe să dea bacșiș. Dar apoi m-am gândit că nu puteam fi nici cu unul care dă bacșiș cu ușurință, fără probleme. Câtă aroganță! Câtă mulțumire de sine! Așa că ce mi-a mai rămas?

— Poate că există o categorie de mijloc a bărbaților care dau bacșiș, sugeră Florence.

— Nu. Nu există o categorie de mijloc pentru nimic.

Florence se putea gândi la nenumărate categorii de mijloc – întreaga lume i se părea o categorie de mijloc –, dar o lăsă baltă.

— Categoriile de mijloc sunt pentru oameni mediocri, zise Helen, de parcă ar fi putut să-i citească gândurile.

Curând, pe farfuriile lor mai rămaseră doar oasele unsuroase și zgârciurile. Dar stăteau în continuare la masă, ca să bea ce mai rămăsese din vin. Conversația lor pierduse ceva din tonul formal de la început.

— Nu te deranjează faptul că nimeni nu știe că ești tu? întrebă Florence când nu mai putu să se abțină. Că tu ai scris *Mississippi Foxtrot*?

— *Bene vixit, bene qui latuit.*

Florence dădu din cap și zise:

— Scuze, ce-ai spus?

— E în latină, din Ovidiu. Înseamnă „a trăit bine cine s-a ascuns bine".

— Ah.

Helen râse de nedumerirea lui Florence.

— Nu mă lua în seamă; sunt misterioasă fără să fie nevoie. Pe scurt, răspunsul la întrebarea ta este *nu,* nu-mi pasă că nimeni nu știe că am scris *Mississippi Foxtrot.*

— Atunci, de ce ai făcut-o? Care-i rostul acestui secret?

Helen își aprinse o țigară și-și întoarse privirea spre fereastră.

— Sună prostește? Nu și pentru mine. Dar eram tânără. Am scris *Foxtrot* când aveam douăzeci și ceva de ani. Cam de vârsta ta, presupun.

Florence nu se putu abține și o întrerupse:

— Stai puțin. Ai doar… treizeci și trei de ani? Treizeci și patru?

— Vasăzică, am terminat-o cu politețea, râse Helen. Am treizeci și doi de ani.

Florence fu surprinsă; Helen părea mai bătrână decât ea. Dar, gândindu-se mai bine, în *Mississippi Foxtrot* existau multe lucruri care-i aminteau de propria adolescență. Unii dintre colegii de clasă ai lui Maud și Ruby aveau telefoane mobile; Bush era președintele Statelor Unite ale Americii. Conștientizarea acestui fapt o făcu să se simtă complet incapabilă; nici măcar nu era aproape să descopere ce avea de spus, darămite să scrie un bestseller. Poate de aceea Helen părea mai bătrână; realizase mult mai multe lucruri decât ea.

— Oricum, continuă Helen, fără a-și da seama de frământarea lui Florence, pe atunci locuiam în Jackson, corectând manuale școlare. Am scris cartea aproape în întregime în pauzele mele de prânz. Și ciudat e că tot ce voiam era să mă mut

la New York și să devin o scriitoare faimoasă… dar nu pentru cartea *aia.* Însă e cea pe care a trebuit s-o scriu. A trebuit s-o scot afară din mine ca să pot merge mai departe.

Se întoarse din nou spre Florence.

— Știi cum scapi de o tenie?

Florence clătină din cap.

— Te duci într-o cameră întunecoasă, în beznă, și ții o ceașcă de lapte cald în față. Atunci tenia își scoate capul din nasul tău, iar tu trebuie să o apuci cât de repede poți și să începi s-o tragi afară. Asta a însemnat pentru mine să scriu *Mississippi Foxtrot*: un proces violent, dureros, grotesc. Dar, până la urmă, tămăduitor. Nu voiam să ajung la New York și să mi se asocieze numele cu cartea aia. Voiam s-o iau de la capăt. Să mă duc undeva unde nimeni nu știa nimic despre Hindsville, Mississippi.

Florence reținu numele orașului.

— Am crezut că o să pot scrie cartea sub pseudonim, apoi să mă mut la New York și să am parte de un debut nemaipomenit ca Helen Wilcox. Aveam planul măreț de a scrie un roman enorm, despre mai multe generații ale unei familii care traversează Vestul Sălbatic pe la începutul secolului al XIX-lea. Însă, oricât m-am străduit să-l scriu, m-am blocat de fiecare dată. Nu mai puteam să scap de propria poveste.

Helen își împinse brutal scaunul și se duse până la dulapul de lângă frigider. Scoase o sticlă de whisky și două pahare. Le umplu cu neglijență, împrăștiind băutură pe blatul mesei, apoi îi întinse unul lui Florence.

— Oricum, continuă ea, n-am prevăzut succesul de care urma să aibă parte *Mississippi Foxtrot.* Nu-mi puteam imagina nici măcar *o singură* persoană interesată de așa ceva în acel colțișor al țării, darămite un milion. Am trimis cartea agenților literari mai mult ca să n-o mai văd, ca să mă pot descotorosi în cele din urmă de ea. Când am primit un telefon de la Greta Frost, am fost de-a dreptul șocată. Mai târziu, după ce a început să se vândă foarte bine, Greta mi-a oferit un avans ridicol pentru o a doua carte, fără să se bazeze pe nimic; practic, a primit doar o pagină cu sumarul subiectului cărții, unul de care aproape că nici nu-mi amintesc. Asta s-a întâmplat acum mai bine de un an. Evident că plătesc pentru ceva scris de Maud Dixon. Asta vrea publicul. Dacă aș spune cine sunt, totul s-ar nărui. Oamenii au impresia că vor adevărul, dar sunt mereu dezamăgiți când îl primesc. De fiecare dată e mult mai puțin interesant decât misterul. Crede-mă, am încercat s-o conving pe Greta să mă lase să semnez cu propriul

nume, însă ea are dreptate: nu are niciun sens. Sunt legată de Maud Dixon pentru restul vieții.

— Totuși, de unde provine numele? întrebă Florence.

Helen scutură scrumul țigării în farfurie.

— De la poezia lui Tennyson, „Maud“. Ai citit-o?

Florence clătină din cap.

— Ar trebui. E minunată. E o poveste de dragoste cu tot felul de subînțelesuri ciudate, întunecate. O descrie pe Maud drept „defectuoasă fără defecte, zadarnic de normală și o splendidă nulitate“. Pur și simplu ador chestia asta.

— Și Dixon?

— Vine de la colega mea de cameră din cămin, din timpul facultății. Era cel de-al doilea prenume al ei.

Helen dădu din umeri.

— Sincer, n-o puteam suporta.

— Ai mai ținut legătura cu Ruby după ce-ai plecat de acasă?

Helen zâmbi cu buzele strânse; un zâmbet pe care avea să-l vadă de multe ori.

— Florence, e doar un roman.

Era trecut de ora unsprezece când își terminară băuturile. Helen respinse oferta lui Florence de a spăla vasele.

— Du-te să dormi, zise ea, strivind o țigară pătată cu ruj.

— Asemenea, răspunse Florence, bucuroasă că găsise ocazia de a folosi acest termen.

Admirase alura de sofisticare a unei astfel de exprimări când Helen folosise cuvântul mai devreme la gară.

Florence se îndreptă un pic beată spre casa de vară. Pe la jumătatea drumului, în bezna netulburată, privi înapoi. Fiecare fereastră era luminată, iar Helen stătea lângă chiuveta din bucătărie. Pornise din nou muzica și dirija iarăși orchestra.

Florence zâmbi. Helen era tot ce-și dorea ea să fie, iar acum i se dăduse posibilitatea de a o studia îndeaproape. Nu avea de gând să risipească ocazia asta, își jură ea solemn.

13 „Soarta ți-a fost deja pecetluită“, în lb. italiană, în original; citat inexact dintr-o arie din opera *Lucia di Lammermoor*, de Gaetano Donizetti: „De poți să mă trădezi,/ Soarta mi-a fost deja pecetluită“ (n. red.).

15

Florence se trezi la șase dimineața. Făcu un duș și o scurtă plimbare prin pădurea din spatele casei în timp ce răsărea soarele. Când se întoarse, descoperi că avea un nou mesaj vocal de la mama ei, pe care-l ignoră. La ora nouă se duse la casa principală, unde o văzu pe Helen citind un ziar la masa din sufragerie.

— Am făcut cafea, zise Helen fără a-și ridica privirile.

Când Florence reveni cu o cană în care-și turnase cafea, Helen împinse cu piciorul scaunul de vizavi de ea.

— Așadar, spuse ea. Te arunc direct în foc: am peste o sută de e-mailuri necitite la care trebuie să răspund, iar asta înseamnă de fapt că *tu* ai peste o sută de e-mailuri la care trebuie să răspunzi.

Majoritatea erau de la Frost/Bollen – fie de la Greta, fie de la asistenta ei, Lauren. Erau solicitări pentru interviuri și apariții publice, pentru răspunsuri la scrisorile trimise de cititori și așa mai departe. Helen își deschise laptopul de pe masă și se logă în contul maud.dixon.writer@gmail.com. Apoi întoarse tastatura spre Florence.

— Poftim, o să rezolvăm împreună primul mesaj.

Florence deschise cel mai recent mesaj. Era de la Greta:

Bună, M.,
Cum merge treaba cu Florence?

Florence râse stânjenită.

— Poate încercăm altul? sugeră ea.

— De-acum te ocupi de corespondența mea, zise Helen. De *toată.*

— Bine…

Florence se pregăti să tasteze, apoi se opri și zise:

— Stai puțin. Ți-a zis M. Vine de la Maud?

— Da. Nu vrem să existe nimic care să-mi lege numele real de agenta lui Maud Dixon, ceva ce poate fi descoperit de un hacker. Nu știi niciodată. Oricum, a devenit ceva obișnuit.

— Dar ar trebui să semnez eu e-mailurile, nu?

— Hm, nici nu m-am gândit la asta. Da, cred că-i OK. Important e să te asiguri că n-o să folosești niciodată numele meu real. Acum scrie.

Florence tastă un răspuns impasibil, în maniera profesionistă pe care o învățase Agatha să o folosească:

Bună, Greta!
Lucrurile merg bine. Mulțumesc pentru interes.
Cele mai bune urări,

Florence

Se întoarse spre Helen cu un aer întrebător. Aceasta îl citi și dădu ochii peste cap. Trase laptopul spre ea și înlocui ceea ce scrisese Florence cu:

Ne simțim absolut fantastic.

Trimise e-mailul și se întoarse spre Florence.

— Iată ceva ce-ar trebui să știi: detest moderația.

În afară de corespondență, Florence trebuia să o ajute în cercetări și să scrie la calculator primele variante ale cărților lui Helen. Aceasta îi dădu un teanc de pagini acoperite cu scrisul ei mare, cu litere rotunjite.

— Le-am păstrat pentru tine, zise ea. Consider că scrierea la calculator e o corvoadă plisctisitoare.

— Nicio problemă, spuse Florence.

Așeză paginile lângă laptop, încercând să nu se uite la ele cât timp Helen continua să vorbească.

O femeie venea o dată pe săptămână pentru a face curățenie și a cumpăra cele necesare, dar celelalte activități care țineau de bunul mers al vieții ei cădeau în grija lui Florence. Aici era inclusă și plata facturilor sale: cardurile de credit, abonamentul telefonului, serviciile de internet, ipoteca, totul, din ce-și putea da seama Florence. Helen îi dădu parolele și informațiile de acces ale conturilor bancare cu o nonșalanță care sugera fie o naivitate profundă, fie o încredere desăvârșită. Florence preferă să aleagă cea de-a doua variantă.

— Detest să mă încurc în treburile din lumea mare, explică Helen. Aș trăi ca un pustnic dacă n-ar fi atât de inconvenabil. Și în afară de asta, sunt complet incapabilă de organizare. Odată am rezervat un bilet de avion și nu doar că am greșit ziua, dar am completat greșit și *anul.* Iar când vine vorba de termene și condiții scrise cu literele acelea mărunte, prefer să le las pe seama minților mărunte.

Florence se uită la ea, încercând să observe dacă realiza că tocmai îi aruncase o insultă noii sale asistente, dar Helen continuă să-i dea instrucțiuni.

Mai avea un alt cont de Gmail, cu numele ei real. Îi arătă lui Florence cum să-l acceseze, astfel încât să-i poată controla toate conturile online pe care le avea. Florence aruncă o privire rapidă prin *inbox* și văzu că era plin, cuprinzând în

mare parte confirmări ale unor comenzi pe Amazon, notificări primite de la bancă și rezumate zilnice din *The New York Times.*

La ora zece Helen își luă cafeaua sus, în birou ei, și-i zise lui Florence să înceapă să trimită e-mailuri în numele lui Maud Dixon. Florence deschise cel mai recent mesaj necitit. Fusese trimis de Greta, cu o dimineață înainte.

Bună, M.,

Deborah mă bate din nou la cap despre cartea #2. Ce să-i spun? Chiar ar trebui să le oferim ceva. Un prim capitol. O descriere mai detaliată. O cronologie. Orice. Hai să discutăm. Sună-mă.

G.

Florence privi în jur cu un aer vinovat. Avea sentimentul că acesta nu era un mesaj pe care Helen ar fi dorit ca ea să-l vadă. Îl închise rapid și-l marcă drept necitit. Următorul mesaj era tot de la Greta, dar era unul cu acel tip de conținut la care Helen îi spusese să se aștepte.

M.,

NPR[14] te-ar vrea în emisiunea *Fresh Air*. Poți s-o faci de acolo.

Am putea folosi modulatorul lor vocal. Ce crezi? Ar fi grozav ca oamenii să păstreze numele Maud Dixon în minte, mai ales din moment ce a doua carte o să apară la atât de mult timp după prima. Să-mi spui ce părere ai.

G.

Lui Florence i se păru că Greta ceruse un lucru rezonabil, dar indicațiile lui Helen fuseseră foarte clare: răspunsul e întotdeauna *nu*. Încercă să imite tonul lui Helen și să uite tot ce ce învățase în materie de curtoazie profesională. Scrise:

Greta,

Regula e mereu aceeași: nu dau interviuri. Fără excepții.

Mută cursorul pe butonul *Send*, dar nu apăsă pe mouse. Nu putea s-o facă. Nu-i putea trimite acel e-mail Gretei Frost. Șterse mesajul și tastă altceva:

Bună, Greta,

Din nefericire, Helen nu le va oferi interviul celor de la NPR. Sper că vei înțelege.

Toate cele bune,

Florence

Apăsă butonul de trimitere. Când intră din nou în *inbox*, observă că e-mailul anterior al Gretei – cel despre cea de-a doua carte a lui Helen – dispăruse. Florence ridică ochii spre tavan. Probabil că Helen îl ștersese. Oare mai avea încă un laptop sus?

Florence petrecu următoarele câteva ore citind cu greutate toate e-mailurile adunate în *inbox*-ul lui Maud Dixon. Își dădu voie să facă doar o mică pauză atunci când intră în contul deschis la banca Morgan Stanley al lui Helen. Făcu ochii cât cepele când văzu soldul: un pic peste trei milioane de dolari. Era conștientă că probabil asta era suma pe care o câștigase de pe urma cărții

Mississippi Foxtrot, mai ales după ce fuseseră vândute și drepturile pentru adaptarea volumului într-un serial de televiziune, însă era altceva să vadă cifra reală, care devenise atât de concretă prin numărul insignifiant al cenților, trecut la sfârșit. Florence încercă să se gândească la ce-ar putea face cu atâția bani, însă imaginația nu o ajută. Nu se putea gândi decât că ar fi făcut la fel ca Helen: ar fi cumpărat o casă, s-ar fi retras din lume și ar fi cultivat roșii.

Se făcuse ora două, dar Helen încă nu coborâse la parter. Florence își pregăti un sendviș cu niște carne de curcan găsită în frigider, termină cafeaua și spălă cana filtrului. Când se întoarse la biroul ei improvizat pe masa din sufragerie își îngădui să se ocupe, în sfârșit, de paginile scrise de Helen.

Iată-l. Următorul roman al lui Maud Dixon.

La începutul primei pagini, Helen scrijelise ceea ce Florence presupuse că era titlul capitolului: „Epoca monștrilor". Se uită pe restul paginii și-și dădu seama că abia dacă putea descifra scrisul de mână al lui Helen. Se uită pieziș la prima propoziție:

În noapte, vântul ____, iar vremea ____, aducând-o ____ și____

Dădu pagina. Și aceasta era plină de cuvinte indescifrabile:

Trase cu urechea, întrebându-se dacă nu fusese ____ zgomot care o trezise din somn: nu auzea decât freamătul nesfârșit al mării spărgându-se de stânci, atât de departe, încât era ca ____ ținut de ____ Ea deschise ochii. Încăperea era scăldată în lumina strălucitoare a lunii. Venea dinspre ____, însă din toate părțile putea vedea strălucirea ____cerului nocturn deasupra apei. Strecurându-se afară din pat, se duse și încercă ușa din ____, doar pentru a se asigura că era încuiată.

Florence lăsă manuscrisul jos și începu să-și roadă unghiile. Nu știa ce să facă. Să transcrie totul era ca și cum ar fi jucat un joc absurd de cuvinte. Se ridică și merse până la capătul scării. Helen n-o invitase încă la etaj. Urcă jumătate din scară, astfel încât să poată vedea holul. Toate ușile erau deschise, mai puțin una. Bănui că era ușa biroului lui Helen. Parcurse și restul treptelor, strâmbându-se la fiecare scârțâitură, apoi ascultă la ușă. Nu se auzea nimic, dar, deodată, din interior răbufni un zgomot. Florence tresări. Avu impresia că ceva greu fusese azvârlit prin cameră. Mai așteptă un moment, două, apoi o luă tiptil înapoi spre scară.

Tocmai în acel moment ușa biroului se trânti de perete și Helen apăru în prag. Părea furioasă.

— Ce cauți aici?

— Îmi pare rău. Voiam…

— Nu credeam că o să fie nevoie să spun asta, dar se pare că trebuie: nu mă deranja în timp ce lucrez. Îmi este foarte greu să-mi recapăt concentrarea după aceea.

— Îmi pare foarte rău, mă întorc jos acum.

— Deja m-ai întrerupt, așa că mai bine-mi spui ce vrei.

— E vorba de scrisul tău, zise Florence, ridicând teancul de pagini. Nu reușesc să descifrez unele pasaje.

— Of, Dumnezeule!

Îi smulse nerăbdătoare paginile din mână.

În timp ce Helen se uita peste ele, Florence aruncă o privire în cameră, peste umărul ei, și văzu biblioteci pline de cărți și un covor persan uzat.

— Ce nu înțelegi?

Florence îi arătă.

— Uite aici... și aici. Și acolo.

— Acolo scrie *luminos.* Iar ăla e… e doar un *și*.

— Iar aici? întrebă Florence, arătând spre o altă mâzgălitură.

Helen ridică pagina mai aproape de ochi, orientând-o spre lumină. După un moment, oftă și-i înapoie lui Florence întregul teanc.

— Nu știu, Florence. Încearcă să-ți dai seama singură. Scrie ce crezi că poate fi și subliniază cuvântul sau ceva de genul ăsta. O să mă lămuresc eu mai târziu.

Helen îi închise brusc ușa în fața lui Florence, care continua să-și ceară scuze.

Se strecură înapoi în sufragerie, simțindu-se ca o proastă. Se uită la ultimul cuvânt pe care Helen nu fusese în stare să-l citească. Începea cu *p*; era tot ce putea distinge. Reciti fraza:

> *Când auzea că este caracterizată drept „îndrăzneață“, cu toate că știa că era un lucru adevărat, și nu o insultă, se simțea imediat ca un fel de animal, un ____ dizgrațios, iar acest lucru nu-i plăcea.*

Florence își lovi buza de jos cu degetul. *Prădător*? Da. Dădu din cap cu convingere. Tastă cuvântul și-l sublinie, rugându-se să-l fi ales pe cel corect, nu doar pentru că era dornică să primească aprobarea lui Helen, ci și pentru că, își dădu ea seama, era puțin speriată de ea.

14 National Public Radio este rețeaua publică de radio a Statelor Unite ale Americii (n. tr.).

16

În următoarele câteva zile, Helen și Florence își formară o rutină. Florence își făcea apariția în clădirea principală pe la nouă sau zece. Beau împreună câte o ceașcă de cafea în timp ce verificau programul de lucru pentru ziua în curs. În alte dăți, Florence găsea pe masa din bucătărie un bilețel cu lista lucrurilor pe care le avea de făcut. De obicei, acestea presupuneau scrierea la calculator a unor texte și menținerea la zi a corespondenței autoarei. De asemenea, Helen voia ca Florence să citească mai multe cărți despre istoria și cultura Marocului și să scrie un rezumat al lucrurilor pe care le descoperea.

Helen o lăsă pe Florence de două ori să-i ia mașina ca să poată merge la Hudson să-și ia o carte de care avea nevoie sau câteva sticle de Châteauneuf-du-Pape, vinul care-i plăcea ei. De fiecare dată îi spunea lui Florence să nu se grăbească și să se bucure de ieșire.

Tânăra descoperi că centrul Hudsonului era chiar fermecător și pitoresc, așa cum și-l imaginase; doar după ce treceai podul, pe drumul de întoarcere spre Cairo, lucrurile începeau să arate rău. În schimb, strada principală a orașului, pe lângă care trecuseră când se întorseseră de la gară, era plină de brutării, magazine cu decorațiuni interioare și restaurante însorite.

În cea de-a doua vizită, Florence începu să vadă ceva artificial în tot șarmul orașului. Părea să fi fost proiectat pentru cei care voiau să experimenteze viața la țară fără să simtă că au plecat din Brooklyn. Mai mult de-atât, era evident că nu și-ar fi putut permite fețe de masă *shibori* vopsite de mână, nici *objets d'art* de prin buticuri, confecționate din lemn recuperat din mare. Înțelegea de ce Helen se stabilise în mai puțin elegantul Cairo.

Helen se aventura rareori în oraș. În cele mai multe zile nici măcar nu părăsea proprietatea. Florence a rămas singură acasă abia în cea de-a doua săptămână de când începuse lucrul. Helen nu-i spusese unde se duce, ci doar că va fi plecată pentru mai multe ore.

La câteva minute după ce mașina ei s-a îndepărtat de casă, tânăra făcu ceea ce își dorise să facă încă de când venise aici: se strecură până la etajul al doilea, apoi în biroul lui Helen. Razele soarelui pătrundeau prin ferestrele aflate pe două părți ale încăperii, iluminând firele de praf din aer. Florence se așeză pe scaunul lui Helen. Era făcut din piele striată, de culoarea zahărului ars, uzată din cauza

folosirii îndelungate. Își plimbă mâinile pe suprafața zgâriată a biroului din lemn. Deschise sertarul de sus și găsi un laptop în el. Aruncă un ochi spre ușă, apoi îl scoase din sertar și-l deschise. Ecranul se aprinse, însă apăru o fereastră în care trebuia să introducă o parolă. Florence îl închise repede și-l puse la loc. Se lăsă pe spate în scaun și închise ochii. Se prefăcu că era biroul ei. Că tot ce avea de făcut era să stea în acea cameră frumoasă și să scrie orice voia ea.

Deodată, de jos se auzi o bufnitură, iar ea țâșni afară din încăpere, azvârlind scaunul cât colo pe podea. Dar își dădu seama că fusese doar un zgomot provocat de vânt, care trântise ușa de la bucătărie. Se grăbi înapoi în birou, asigurându-se că lăsa încăperea exact așa cum o găsise.

Această incursiune eșuată la etaj nu izbuti să-i potolească deloc curiozitatea. Ba mai degrabă i-o stârnise mai tare. Se uită prin e-mailurile lui Helen, căutând ceva personal. În cele din urmă găsi ceva pe a treia pagină, un mesaj cu subiectul: *Turandot?* Îl deschise.

Helen,

Ce-ai zice să mergem la *Turandot*, pe 5 aprilie? Știu că am mers și anul trecut, dar toată lumea zice că e o producție spectaculoasă. Dă-mi de știre.

Sylvie

Florence căută pe Google numele din adresa de e-mail: Sylvie Daloud. Era o arhitectă din New York. Căută în *inbox* și alte e-mailuri de la ea. Erau zeci de mesaje, aproape toate având legătură cu opera. Răspunsurile lui Helen erau la fel de politicoase și de formale precum cele primite de la Sylvie. Ca să vezi, se pare că de fapt nu detesta moderația, își zise Florence.

Trecu repede prin mesajele mai vechi și abia printre cele din luna noiembrie mai găsi unul personal care să nu fi fost de la Sylvie.

Helen!!! Sper că tu ești. Tocmai m-am întâlnit cu Daphne și mi-a dat adresa ta de e-mail, dar zicea că n-a mai folosit-o de ani de zile. Ce mai faci? Ești căsătorită? Ai copii? Unde locuiești acum? Eu sunt încă în Jackson, măritată cu Tim. Avem două fete grozave și așteptăm al treilea copil. Îți zic doar că Tim știe mai multe despre prințesele Disney decât ai fi putut crede, lol.

Orișicum, am vrut doar să te salut. Mă văd destul de des cu gașca și ne-am dat seama cu toții că niciunul dintre noi n-a mai vorbit de-o veșnicie cu tine. Mai treci vreodată prin oraș? Noi tocmai am construit o anexă la casă (să nu mă întrebi de ea, abia mi-am revenit), așa că avem o cameră de oaspeți care te-așteaptă…

Pupici,

Tori

Florence căută apoi printre mesajele trimise. Helen nu i-a răspuns, iar Tori n-a mai încercat s-o contacteze. Se gândi că nici nu era de mirare că Helen nu voia să păstreze legătura cu cineva care scria „orișicum“ într-un e-mail.

Se uită prin istoria căutărilor lui Helen și găsi o colecție destul de aleatorie de termeni: pentru rujul *Guerlain KissKiss Shaping Cream* în nuanța *Red Passion*; cum să-ți înlocuiești un pașaport pierdut în străinătate; regulile pentru eliberarea condiționată din închisoare în statul Mississippi; pe cineva care se numea Lisa Blackford; un restaurant dintr-un loc numit Semat, Maroc; pagina de pe LinkedIn a lui Florence și contul ei de Instagram. Se înroși când văzu asta. Se îngrozi la gândul că Helen îi căutase contul de Instagram, unde abia dacă avea vreo treizeci de urmăritori și unde postase mai mult fotografii ale câinilor pe care-i întâlnea pe stradă și citate din cărțile pe care le citea.

Evident că a căutat informații despre ea înainte de a o angaja. Pe lângă asta, Helen nu era în postura de a lua în râs puținele relații sociale ale lui Florence; în afară de acele e-mailuri de la Sylvie și Tori, Helen nu părea să aibă niciun prieten. Telefonul fix din casă sunase numai de vreo două ori de când venise Florence aici. Prima dată fusese un agent de vânzări. Iar al doilea telefon fusese dat de Greta; Helen o rugase pe Florence să-i spună că nu era acasă.

La câteva zile după tentativa eșuată a Gretei de a vorbi cu Helen, aceasta o contactă pe Florence direct.

— Mă bucur să văd că ați pornit cu dreptul, zise ea.

— Chiar am început bine, mulțumesc, îi răspunse ea, încă nesigură de ce o sunase Greta pe mobil.

— Și apreciez faptul că te străduiești să rezolvi e-mailurile mai vechi trimise de echipa mea. Știu că nu este o treabă fascinantă, dar trebuie făcută.

— Cu plăcere, zise Florence cu prudență.

Greta o trata cu o deferență care lipsise cu desăvârșire la prima lor întâlnire.

— Ascultă, vreau să-ți spun că ți-am citit povestirile și cred că ai mult potențial. Nu sunt *chiar* în punctul unde ar trebui să fie, dar am putea lucra împreună la ele, dacă ești interesată.

Împreună?

Greta continuă:

— Sunt sigură că știi și tu că volumele de proză scurtă, mai ales ale unor autori necunoscuți, sunt incredibil de greu de vândut, dar asta nu înseamnă că e imposibil.

— Știu asta, se grăbi Florence să răspundă. Intenția mea este să scriu un roman. Asta am de gând să fac aici, cât timp lucrez pentru Helen.

— Minunat. Poate o să-mi trimiți și mie o schiță, când o să ai așa ceva.

— Pe bune?

— Absolut. Când o să te simți pregătită, să o suni pe Lauren ca să stabiliți o dată când putem sta de vorbă. Dar, Florence, dacă tot te-am prins la telefon, aș vrea și eu să te rog să faci ceva pentru mine.

Florence se încruntă. *Ce* avea ea să-i ofere Gretei Frost?

— N-am nicio îndoială că romanul la care lucrează Helen va fi genial, însă este incredibil de secretoasă în privința lui, iar asta îmi îngreunează foarte mult treaba. Am înțeles că e o carte pentru care trebuie să se documenteze mai mult decât pentru prima, ceea ce reprezintă parțial motivul pentru care a vrut o asistentă. Însă nu-mi spune cât de multă muncă de cercetare trebuie să facă, de care anume sau cât de mult timp o să ia, nu-mi spune nici măcar *ce* anume cercetează. Nu știu aproape nimic. Sunt conștientă că lui Helen anumite părți din munca unui autor i se par chinuitoare – să scrie textul la calculator, să dea interviuri, tot ceea ce ține de marketing –, și în cea mai mare parte sunt încântată să o las să se ocupe de scrisul propriu-zis, însă *cineva* trebuie să se ocupe de celelalte treburi, mai puțin interesante. Înțelegi?

— Cred că da…

— Ce vreau să spun este că aș vrea să te invit să mi te alături de partea strategică a lucrurilor. Știu că asta te-ar ajuta în carieră, pe viitor.

— Partea strategică a lucrurilor?

— Concret, ce ține de ceea ce *putem* face ca volumul să fie unul de succes, dincolo de cuvintele de pe pagină. Comunicarea cu editorul lui Helen și cu alte părți interesate, conceperea celui mai bun plan de predare a cărții și de publicare, elaborarea unui plan de marketing. De exemplu, ar fi ideal dacă cea de-a doua carte ar fi publicată cam în aceeași perioadă când va avea loc premiera serialului *Mississippi Foxtrot*. Dar, ca să pot face oricare dintre aceste lucruri, trebuie să știu despre ce-i vorba în această a doua carte și cât de mult a avansat cu scrierea ei. Aici intri tu în scenă.

Florence nu zise nimic.

— Desigur, nu ți-aș cere asta dacă n-ar fi și în interesul lui Helen, spuse Greta cu glas domol.

Florence făcu o pauză, apoi răspunse.

— Nu știu încă prea multe. N-am citit decât vreo două capitole.

— Nu-i nicio problemă. Ce-ar fi să-mi trimiți pe e-mail ce ai adunat până acum?

Florence își mușcă buza.

— Hm... Nu cred că pot.

— Bine, uită de asta. O să facem totul cu calm. Poți să-mi spui care-i ideea?

Florence își coborî vocea.

— Helen e sus. Ar putea auzi.

— Ah, înțeleg.

Greta tăcu, apoi adăugă:

— Ce-ar fi să mă suni diseară? Putem discuta atunci și despre romanul tău. Că doar nu e vorba doar despre ce e bine pentru Helen. Nu-mi imaginez că vrei să rămâi pe veci asistenta unei scriitoare.

Florence nu era proastă. Știa că Greta încerca s-o manipuleze. Dar acest lucru nu schimba cu nimic faptul că femeia avea dreptate: până la urmă, Greta *putea* face pentru ea mult mai mult decât Helen. Și era adevărat, Greta și Helen erau în aceeași tabără.

— Mă bucur să fiu de ajutor, spuse ea în cele din urmă.

— Minunat. Știam eu că ești fată deșteaptă. Știi, de fapt, îmi amintești mult de felul cum era Helen când ne-am întâlnit prima dată. Ți-a povestit cum a fost?

— A zis că își trimisese manuscrisul la zeci de agenți și că nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste ea când ai ales-o.

Greta scoase un hohot scurt de râs.

— Da, îmi imaginez că asta-i povestea pe care o spune. Adevărul e ceva mai complicat. Inițial, i-am scris ca să-i zic că romanul ei este incredibil de puternic și de bine scris, dar cam necizelat. De asemenea, i-am zis că nu prea accept genul ăsta de literatură, că erau alți agenți literari mai potriviți pentru asta. Cred că i-am și sugerat câteva nume. Peste câteva săptămâni am auzit-o pe asistenta mea, Rachel – cea de dinainte de Lauren –, certându-se cu cineva lângă ușa biroului meu. Am ieșit ca să văd despre ce-i vorba și am dat de această femeie cu priviri de oțel și cu cel mai pronunțat accent sudist pe care-l auzisem vreodată; inițial, am crezut că se dă în spectacol. Femeia aceasta – evident, e vorba despre Helen – susținea încontinuu că făcuse o programare pentru o audiență și că nu avea de gând să plece decât după ce stăteam de vorbă cu ea. Rachel mi-a explicat ce se întâmplase: Helen sunase pe la începutul săptămânii, pretinzând că lucra pentru unul dintre clienții mei celebri, pentru a programa o întâlnire în numele respectivului autor. După care a apărut pur și simplu, convinsă că va fi lăsată să intre. Ei bine, cred că încrederea ei în sine a fost răsplătită, pentru că, în cele din urmă, am invitat-o în biroul meu. Dar mai mult pentru că îmi dădeam seama că Rachel era pe cale să intre în panică. Helen și-a lăsat manuscrisul pe biroul meu și mi-a spus că l-a refăcut conform observațiilor mele și că ar vrea să-l recitesc.

Apoi s-a trântit într-un scaun și-a zis – încă-i mai aud accentul – „o să aștept“. Nu știam dacă să râd sau să chem paza. Pe scurt, până la urmă am scos-o afară din birou, cu promisiunea că-l voi citi în acel weekend, și, evident, a devenit clienta mea. După cum știi, Helen poate fi foarte… convingătoare. De fapt, văd aceeași hotărâre și ambiție și la tine.

— Mulțumesc, zise Florence, fără să știe dacă era un compliment.

Ar fi preferat să fie cunoscută pentru talentul ei, nu pentru ambiție.

— Așa că, ascultă, mai uită-te pe manuscris după-amiaza asta și sună-mă pe mobil diseară. Mă culc întotdeauna târziu.

Florence îi zise că așa va face, simțind un amestec de exaltare și rușine.

În seara aceea se strădui să-i ofere Gretei răspunsuri care să n-o dezamăgească. Văzuse doar o bucată din manuscris, iar multe fragmente nici măcar nu erau puse în ordine cronologică.

— Cred că a scris în jur de șaizeci de pagini, spuse ea. Este vorba despre o femeie care se duce în Maroc să lucreze cu un prieten din copilărie. Nu s-au întâmplat prea multe până acum. Dar cred că ceva rău e pe cale să aibă loc. Tonul este foarte întunecat, de rău augur. Am impresia că pregătește ceva, dar n-am idee ce. Nu cred că știe nici *ea* ce urmează să fie. Devine foarte frustrată când scrie. O aud cum aruncă obiecte prin birou, înjurând.

— Ce-i drept, Helen n-a fost niciodată, cum să spun... placidă.

— Foarte puțini mari scriitori au o fire calmă.

Greta tăcu.

— Să nu-i gâdili prea mult orgoliul, Florence. Asta nu-i face niciun bine.

Apoi își îmblânzi tonul:

— Cum te descurci, apropo? Crede-mă, știu că poate fi greu să lucrezi cu Helen. Pot doar să-mi închipui cum e să trăiești cu ea, mai ales acolo, la dracu-n praznic.

— De fapt... îmi place, spuse Florence.

Spunea adevărul. Izolarea era o ușurare. Crescuse într-un apartament a cărui ușă era constant deschisă sau trântită. Mama ei avea întotdeauna televizorul sau radioul pornit, ba chiar ambele în același timp. Și nu tăcea niciodată. Cânta, fredona, vorbea cu ea însăși sau cu Florence, trăncănea la telefon, cu radioul sau cu televizorul, cu vecinii, cu musafirii care apăreau adesea. Și de cele mai multe ori vorbea despre fiica ei, despre copilul ei genial.

Sanctuarul lui Florence fusese mica lor baie comună, acoperită cu gresie albastru-verzuie și ticsită cu produsele cosmetice ale Verei. Lui Florence îi plăcea

să facă băi lungi. Stătea cu capul sub apă și cu genunchii ieșiți la suprafață, astfel încât să se bucure de liniștea grea și cuprinzătoare, tremurând ușor în bătaia inimii sale.

Aici, în adâncul pădurii, era liniște tot timpul, cu excepția momentelor când Helen asculta muzică. Însă opera n-o deranja pe Florence așa cum o făcea radioul mamei sale, la care nu se auzeau decât reclame la mașini, știri despre trafic și moderatori caustici. Opera putea fi considerată o formă foarte zgomotoasă de tăcere.

Lui Florence i se părea fascinantă relația lui Helen cu opera. Cum de ajunsese ea din Hindsville, Mississippi, cu o populație de 3 200 de oameni (găsise informația pe Google) să cunoască libretele operelor lui Verdi? Sau să știe să cuvântul franțuzesc pentru „roșie“?

Când Florence sosise la New York, fusese copleșită de cunoștințele difuze, ezoterice, cu adevărat exotice pe care se părea că le acumulase toată lumea, cu excepția ei. Încercase să caute lucruri online, însă volumul imens de informații găsite pe internet, faptul că era gratuit pentru toată lumea, o copleșise. Nu voia să afle opiniile tuturor. Ea voia părerile *corecte.* Voia să știe dacă trandafirii roșii erau ceva vulgar. Voia să știe cum se folosește cuvântul *moravuri.* Oameni precum Amanda Lincoln și Ingrid Thorne n-aveau cum să înțeleagă vreodată numeroasele avantaje pe care le aveau față de alți oameni. Așa se menținea ordinea socială. Cineva care crescuse cu părinți care citeau cărți scrise de Philip Roth și care mergeau la teatru, care le spuneau copiilor cum să așeze cuțitul și furculița când terminau de mâncat putea să-i desconsidere pe ceilalți, socotindu-i inculți sau nepoliticoși, fiind același lucru cu a-i numi „țărănoi“, fără să aducă în discuție subiectul neplăcut al claselor sociale. Dar dacă mama ta purta haine strâmte și se dădea cu un strat gros de ulei de bronzat și credea că Philip Roth era numele unui magazin cu mobilă ieftină din Jacksonville, ce însemna asta pentru tine? Ce se întâmpla dacă voiai o viață complet diferită? Cum ajungeai de la A la B? Cum deveneai acel de om care își avea *locul* în B ?

Florence nu avea idee.

Dar Helen știa. Cumva, învățase regulile.

În cele din urmă, Florence își adună suficient curaj cât s-o întrebe pe Helen cum procedase, nefiind sigură dacă aceasta va înțelege întrebarea sau dacă, înțelegând, nu s-ar simți ofensată. Dar ea îi răspunsese cu candoare:

— Exact așa cum îți închipui, zise ea. Am observat totul cu mare atenție și mi-am jucat rolul. Dacă te prefaci îndeajuns de mult timp, orice poate deveni un

lucru natural. Pe bune. N-aș asculta operă și nu aș bea vin scump dacă nu mi-ar plăcea cu adevărat.

Florence își aminti un moment din copilărie când mama ei își dorise pentru scurt timp ca fiica ei să devină actriță. O înscrisese la un curs de actorie și o târâse la nenumărate audiții.

Florence urâse aproape tot ce ținea de asta: jocurile ridicole din timpul cursului, interpretările forțate ale altor copii, atenția, însă îi plăcea să pretindă că e altcineva. Se dezbrăca de toate ciudățeniile ei, devenind curată, pură și goală. Atunci a fost pentru prima dată când și-a dat seama că ar putea să se transforme în altcineva. Cineva mai bun.

Trăind aproape izolată în centrul New Yorkului, Florence începuse să pună în practică prima jumătate a acestui proces: demolarea. Interacțiunile ei cu alți oameni fuseseră întotdeauna modul în care-și construise personalitatea. De când acele interacțiuni se reduseseră aproape la zero, vechea Florence, care nu mai avea modalități de a se exprima, părea că se dezintegra zi de zi.

Însă era fericită să încurajeze acest proces. Aruncă toate hainele pe care Helen nu le-ar fi purtat, adică cea mai mare parte a garderobei ei. Clar trebuia să dispară orice lucru viu colorat sau cu volănașe. Cu câteva excepții, Helen purta haine croite simplu, în nuanțe de bleumarin, alb sau negru. Ocazional, își mai punea o eșarfă cu un model discret, ori vreo bijuterie sculpturală, dar de cele mai multe ori nu purta deloc podoabe. Florence nu și-ar fi permis hainele de firmă purtate de Helen, însă își comandă online tot felul de imitații de la magazine precum Zara și H&M. Examină istoricul comenzilor lui Helen pe Amazon, urmărind cu atenție ce cărți cumpărase și la ce filme se uitase. Își creă un fel de program de autoîmbunătățire. O rugă pe Helen și s-o învețe să gătească.

Simțea o dorință puternică de a dispărea, de a părăsi scena și de a reveni, triumfătoare, într-o formă nouă. Nu voia ca cineva să fie martor la acest proces. Ar fi fost ca și cum i-ar fi arătat cuiva o ciornă a scrierilor sale, ceea ce – spre deosebire de Helen – n-ar fi făcut niciodată.

La prima lecție de gătit, Florence avea de făcut *coq au vin.*

Cele două femei stăteau una lângă alta în bucătărie, cu razele palide ale soarelui de sfârșit de martie răsfirându-se difuz prin fereastră. Helen turnase câte un pahar de vin roșu pentru fiecare, chiar dacă era doar ora patru după-amiaza.

— Bun, unde-i pasărea noastră frumoasă? întrebă Helen. S-o clătim puțin.

Florence scoase puiul din frigider și-l puse în chiuvetă. Se cutremură când simți oasele mișcându-se sub piele.

— Se simte de parcă ar fi viu, spuse ea, dându-și seama că se referise și ea la pui ca la o persoană.

— Ai noroc că nu este. Bunică-mea mă punea să tai capetele puilor încă de când aveam vreo opt ani.

Florence o privi sceptică; părea să fie ceva ce s-ar fi putut întâmpla prin zonele rurale din Mississippi prin 1945, nu în 1995. Însă Helen nu dădu niciun semn că ar fi fost o glumă.

Florence puse pasărea cea alunecoasă pe fundul din lemn, iar Helen luă un cuțit ascuțit, greu, cu mâner negru, zgâriat.

— Trebuie să-l tăiem în bucăți, zise ea. Prima dată tai pielea care leagă piciorul de restul corpului, apoi trebuie doar să…

Trase cu putere de piciorul puiului, iar acesta se rupse, pocnind.

— Poftim, tu-l faci pe celălalt.

Îi întinse cuțitul lui Florence.

Florence tăie pielea, însă când trase piciorul nu se întâmplă nimic.

— *Smulge-l*, îi porunci Helen. Jumătățile de măsură n-o să te ducă nicăieri.

— Se pare că te duc la jumătatea drumului, glumi Florence.

— Și cine naiba și-ar dori să fie acolo? întrebă Helen, punându-și mâinile reci și ude pe ale lui Florence, smulgând din încheietură osul pulpei.

Florence repetă procedura cu aripile, apoi Helen se ocupă de trunchi, iar cu câteva mișcări zgomotoase de cuțit separă pieptul de spate și le tăie în două. Azvârli toate bucățile într-o oală mare, se spălă pe mâini și începu să toarne peste carne vin din sticla din care băuseră.

— Cât vin pui acolo? întrebă Florence, luându-și pixul ca să ia notițe.

— Nu știu. De câte ori a gâlgâit? De trei ori?

Florence scrise cu prudență „trei gâlgâieli“. Nu credea că avea să o ajute când se apuca să gătească *coq au vin* de una singură.

Helen luă un fir de cimbru și-l răsuci între degete, iar frunzulițele căzură în oală.

— Stai puțin, cât cimbru ai pus acum? întrebă Florence.

Helen își dădu ochii peste cap.

— Unu virgulă trei grame.

Florence se apucă să noteze.

— Florence, glumesc! N-am cântărit ierburile.

Florence lăsă pixul pe blat și-și închise caietul, simțindu-se ca o proastă. Dar cum avea să învețe ceva dacă Helen improviza mereu? Avea nevoie *măcar* de

câteva elemente de bază.

— Tu chiar nu folosești rețete?

— Abia dacă suport să le citesc. „Caramelizează cepele până când ajung să fie aurii și *translucide.*“ „Piure *mătăsos*“.

Își dădu din nou ochii peste cap.

— Sunt atât de pompoase, chiar și atunci când se străduiesc să fie scrise pentru toată lumea. Dacă mi se mai spune o singură dată să servesc mâncarea cu o pâine bună cu coajă și cu un deget de unt, o să urlu. De obicei, doar arunc un ochi asupra ingredientelor și a instrucțiunilor, apoi îmi dau seama singură ce trebuie să fac. Dacă o dau în bară, asta e. Am înțeles că, în general, oamenii sunt mult prea speriați ca nu cumva să greșească. Bun, fă-ți un plan și informează-te, însă când vine vremea să faci, atunci, Dumnezeule, *fă-o*!

Florence, încercând să arate ce poate, înșfăcă cuțitul și tăie repede în două o ciupercă. Aproape fără pauză, le tăie și pe celelalte, cu un fel de abandon sălbatic. Deodată, totul fu împroșcat cu sânge. Ridică degetul, surprinsă. Avea o tăietură destul de adâncă fix deasupra încheieturii degetului.

Pe Helen o pufni râsul.

— Doamne, nu mi-am închipuit că o să-mi urmezi sfatul cuvânt cu cuvânt!

Îi aruncă lui Florence un sul de prosoape de hârtie.

— Vrei un plasture?

Florence își privi degetul. Sângele pătrundea deja prin straturile de hârtie lipite peste tăietură. Părea să fie destul de evident că avea nevoie de un plasture, dacă nu și de niște copci.

— Cred că da, zise ea.

— Sunt câțiva în toaleta de sus, cred. Strigă dacă nu dai de ei.

— Toaleta din camera ta?

Încă nu fusese invitată la etaj.

— E singura de acolo.

Sus, Florence deschise cu sfială ușa dormitorului lui Helen, încă agitată ca nu cumva să fi înțeles greșit indicațiile acesteia. Pereții erau zugrăviți într-un indigo intens, părând aproape negri. Văzu un alt covor persan uzat, în nuanțe de portocaliu, pus în fața unui șemineu. Pe patul mare fusese așezată neglijent o cuvertură albă, groasă. Florence merse în vârful picioarelor să se uite pe noptiera lui Helen. O pereche de ochelari de vedere se odihneau pe un teanc de cărți și un blocnotes galben. Carnetul era gol, dar Florence reuși să distingă urmele

fantomatice lăsate de pixul lui Helen pe pagina de deasupra. Prima carte din teanc era *Odiseea*, în traducerea lui Emily Wilson.

Florence intră în baie și deschise dulapul. Văzu cutia cu plasturi, însă mâna ei se duse direct la recipientul cu medicamente de lângă ea. Conform etichetei, conținea pastile de cinci miligrame de clonazepam. Florence recunoscu denumirea; Lucy lua medicamentul pentru tratarea anxietății. Era surprinsă. Helen nu dădea semne că ar fi o persoană anxioasă. Puse repede sticluța înapoi și începu să-și bandajeze degetul însângerat.

Când coborî din nou în bucătărie, văzu o oală albastră Le Creuset fierbând pe aragaz. Helen era la masă, bând vinul. Bătu cu palma pe scaunul din apropierea ei.

— Mama ta nu gătește? întrebă ea când Florence se așeză.

Clătină din cap.

— Lucrează la un restaurant. Spune că nu suportă să petreacă niciun minut din timpul liber într-o altă bucătărie.

— Atunci, ce mâncai când erai copil?

— Nu știu. Cred că foarte multe semipreparate. Mama ține mereu diete.

— Semipreparate? se strâmbă Helen. Nasol.

— Puiul la grătar nu era chiar așa de rău, murmură Florence.

— Of, Florence!

Helen îi zâmbi, iar pe chip i se citea ceva asemănător cu mila.

— Sunt convinsă că era chiar rău. Foarte, foarte rău.

Florence încercă să nu se chircească atunci când Helen o bătu cu palma pe mâna rănită.

În timpul cinei, se uită la porția ei de *coq au vin* și observă ițindu-se la suprafață câteva dintre ciupercile peste care sângerase ea. Se întrebă dacă Helen se sinchisise să le spele măcar, înainte de a le arunca în oală. Își dădu seama și că tot n-avea habar cum se face *coq au vin.*

în prima săptămână din aprilie, cireșul de la fereastra lui Florence înflori, iar ea făcu, în sfârșit, cunoștință cu unul dintre vecinii lui Helen. Se obișnuise să facă seara plimbări prin pădurea din spatele casei, înainte de cină. Deși avea o suprafață de câteva hectare, pădurea i se părea nesfârșită. De fiecare dată când traversa pragul dintre câmpia ierboasă, luminată de lumina crepusculară și pădurea întunecoasă, simțea niște fiori de rău augur. Pătrunzând și mai adânc, uneori se întreba dacă avea să mai găsească drumul înapoi. Dar adora să fie acolo, complet singură, privind același peisaj pe care probabil îl admiraseră și coloniștii din secolul al XVIII-lea. Odată, găsise un ambalaj de pufuleți Cheetos pe jos și se simțise la fel de descumpănită și uluită ca și cum ar fi dat peste un cadavru.

Viața ei din Florida fusese întotdeauna sufocantă. Apartamentul era mic. Sălile de clasă erau sordide. Chiar și locurile care cândva, cu secole în urmă, păruseră vaste erau acum dărăpănate. Golful gemea de ambarcațiuni, plajele erau ticsite de trupuri.

La New York era și mai rău.

Singurele locuri unde întrezărise frumusețea și imensitatea lumii se găseau în cărți. Fusese obsedată de *Stăpânul Inelelor* în anii de gimnaziu. Îi plăcea să evadeze într-un univers total diferit de al ei. Acesta fusese unul dintre motivele pentru care-și dorise să devină scriitoare. Voia să țină acea imensitate în mâinile ei. Să dea formă unor lumi întregi, așa cum le vedea ea.

În acea seară rece de aprilie, în timpul plimbării obișnuite, auzi un foșnet în spatele ei, venind din pădure. Se opri ca să asculte cu atenție. La început auzi doar sunetul propriei respirații, dar apoi urmară niște gâfâieli și un zgomot tot mai puternic de pași. Își spuse să alerge, să se ascundă, dar nu se putea mișca. Se simțea ca într-unul dintre visele când ceva te urmărește, dar tu ești încremenit, incapabil să-ți schimbi soarta. Era îngrozită.

În acel moment, dintr-un tufiș apăru o siluetă galbenă, încețoșată, care țâșni direct spre ea. Ridică o mână în dreptul feței și scoase un scâncet.

Era un cățel din rasa Golden Retriever.

Sări spre ea cu entuziasm, fiind abătut din drum la fiecare pas de entuziasmul cu care dădea din coadă. Își băgă cu veselie botul drept între picioarele ei. Făcu

mișcări ample din coadă, ridicând frunze și crenguțe de pe pământ.

Florence scoase un hohot înăbușit, ușurată, și întinse mâinile să-l scarpine după urechi.

Un bărbat de șaizeci și ceva de ani apăru în goană după câine.

— Bentley! Jos, băiete! strigă el. Îmi pare foarte rău, domnișoară. Bentley, jos!

Florence îi făcu semn că nu era nevoie de scuze. Frecă viguros capul și gâtul câinelui. Animalul ridică extaziat botul spre ea.

— Se pare că-i place de dumneavoastră, zise bărbatul, oprindu-se în fața ei.

Purta o bluză de golf albastră, băgată în pantalonii scurți cu buzunare laterale. Gâfâia ușor, iar în mână avea una dintre acele jucării din plastic care aruncau la mare distanță mingile de tenis.

— Bentley poate simți de la un kilometru oamenii cărora le plac câinii.

— Salut, Bentley, zise Florence încet. Salut, prietene.

Bărbatul îi privi o clipă, cu un zâmbet mulțumit pe față. Apoi spuse:

— Stați în casa veche, din josul străzii?

Arătă în direcția casei lui Helen.

Florence răspunse că da.

— Și nu v-a avertizat nimeni să aveți grijă la un Bentley mare și fioros? întrebă el chicotind.

— Nu, nu l-a pomenit niciodată.

Bentley îi lingea palmele cu limba lui umedă și aspră ca șmirghelul.

— A intrat în grădina ei o dată sau de două ori, iar ea aproape că și-a pierdut mințile. Acum, ori de câte ori Bentley dă cu ochii de ea, își bagă coada între picioare.

Florence se simți obligată s-o apere pe Helen.

— Poate că nu-i plac câinii.

— Oh, nu! Clar nu-i plac. Dar cred că-i plac iubitorii de câini, iar asta contează. Sunteți al doilea oaspete al ei în tot atâtea luni după care Bentley pare înnebunit.

Florence ridică privirile, surprinsă.

— Al doilea? Când a fost primul?

— Ah, nu mai știu. Poate că a fost cu mai mult timp în urmă, acum că mă gândesc. Sigur era zăpadă.

Bentley încremeni deodată și-și ciuli urechile. O clipă mai târziu dispăru prin tufișuri la fel de brusc cum apăruse.

— Vai, Doamne, iar a luat-o la goană, zise bărbatul clătinând din cap.

O luă după câinele său, făcându-i semn de rămas-bun fetei.

Mai târziu, la cină, Florence îi povesti lui Helen despre întâlnire și-o întrebă cine o vizitase.

— N-am nici cea mai mică idee, zise Helen. Trebuie să fi fost cineva care a stat într-o altă casă. Pe aici n-a fost nimeni.

— Hm...

— Doamne, câinele acela-i o pacoste!

— Bentley? Era atât de blând!

— Să vedem ce mai zici după ce-ți dezgroapă toate tufele de trandafiri.

Deodată, liniștea fu întreruptă de ceea ce păreau țipetele unei femei.

Florence îi aruncă lui Helen o privire alarmată.

— Ce-a fost asta?

Helen dădu din umeri.

— Probabil un animal.

— *Probabil*?

Florence se duse la fereastră și se uită afară. Reuși să-și vadă doar propria reflexie unduitoare. Apoi auzi din nou urletul, venind de undeva din direcția drumului.

— Mă duc să văd, zise ea.

Ieși în aerul rece al nopții. Dincolo de casa luminată, Florence se simți ca și cum și-ar fi tras o glugă neagră pe cap. Se apropie de marginea cărării și scrută bezna. Auzi din nou țipătul și se duse într-acolo.

O bufniță zăcea la pământ, privind-o cu ochii mari și galbeni plini de groază, cu pupilele asemenea unor pete de cerneală. Nu se vedea nicio urmă de sânge și nu părea rănită. Bufnița chirăi din nou, insistentă.

Se întoarse în casă.

— E o bufniță, zise ea. Suferă. Ai vreun prosop sau ceva ce-aș putea folosi?

— La ce-ți trebuie?

— Ca s-o aduc înăuntru. Știi vreun veterinar pe care să-l sunăm?

— Nu aduci chestia aia în casă la mine.

— Cred că o să moară dacă n-o ajutăm.

— E ceva ce se întâmplă destul de des. Mănâncă șobolani care au ingerat otravă.

— Poftim? Oribil!

— La fel e și să găsești rahat de șoareci pe fața ta de pernă, spuse Helen cu unul dintre zâmbetele ei sumbre, cu buzele lipite.

Florence o privi intens.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Florence! E doar o bufniță, zise Helen cu exasperare în glas. Abia dacă reușesc să storc puțină empatie pentru oamenii pe care-i cunosc. Zilnic ni se cere să ne pară rău pentru refugiații din Siria, pentru homosexualii din Cecenia și musulmanii din Myanmar. E prea mult. Mintea omenească nu-i făcută să asimileze atâta suferință. E capabilă să producă atâta empatie cât să-i fie de ajuns pentru o comunitate mică. Așa că, te rog, nu-mi cere să-mi consum puținele rezerve pe o *bufniță.*

— Bine, îmi pare rău, zise Florence încet.

Se așeză. Apoi spuse:

— Doar că eu simt că bufnița *este* parte din comunitatea noastră. E chiar acolo.

Arătă vlăguită spre ușă.

— Mă înțelegi greșit, Florence. N-am zis nimic despre o comunitate reală. N-ai auzit? I-am ucis pe toți. Comunitatea mea sunt *eu.* Nu mă simt responsabilă pentru nimeni în afara ei, fie că e vorba de un om, de o pasăre sau de altceva.

Pe Florence o ului acest răspuns. Oare chiar era un lucru pe care-l puteai decide de unul singur? Că nu datorezi nimic nimănui? Nu putea să-și dea niciodată seama când Helen adopta un punct de vedere doar ca să impulsioneze conversația și când chiar credea ceea ce spunea.

Încercă să-și imagineze cum ar arăta viața ei dacă ar renunța la orice responsabilitate.

Nu reuși să-și închipuie așa ceva. După câteva minute, țipetele încetară.

18

Pe la mijlocul lui aprilie, cam la o lună de când intrase în pâine, Florence începu să facă ceva ce știa foarte bine că nu ar fi trebuit să facă.

Cu cât citea mai mult din noul roman al lui Helen, cu atât era mai puțin impresionată. Frazele erau bine scrise, iar acțiunea era interesantă, dar îi lipsea acea scânteie genială din *Mississippi Foxtrot*.

Când a apărut prima carte, Florence încă lucra în librăria din Gainesville. O colegă de la muncă i-a înmânat-o abia înfrânându-și venerația, de parcă ar fi fost jurnalul din adolescență al lui Isus Hristos. Mai târziu, când a ajuns la Forrester, Amanda a exprimat fix ce simțea Florence, zicând despre Maud Dixon:

— Aș putea s-o *ucid*.

Desigur, erau geloase – invidia era reversul ambiției.

Florence fusese puternic impresionată de hotărârea și vitalitatea scriiturii. Încercase să scrie câteva dintre propozițiile din carte, pentru că citise că Joan Didion făcuse asta cu fraze din cărțile lui Hemingway. Se simțise transfigurată, ca și cum își scrisese propriile texte cu degete artritice și descoperise dintr-odată un tratament.

Însă când dactilografiase ciornele scrise de mână ale lui Helen, care alcătuiau al doilea ei roman, nu mai simțise nimic din toate astea. De fapt, se gândi ea – cu un alt fel de încântare –, chiar *eu* aș putea scrie în felul ăsta.

Și așa începu totul.

Când nu putea descifra un cuvânt scris de Helen, lua o decizie mult mai rapid și cu mai multă încredere. Prima dată o făcuse doar pentru a evita încă o întâlnire îngrozitoare cum fusese cea din biroul lui Helen din prima ei zi de muncă. Dar nu după mult timp a devenit partea ei favorită din însărcinările zilnice. De fiecare dată când alegea câte un cuvânt, simțea un fior de încântare. Avea senzația că mai degrabă colabora cu Helen, nu era doar asistenta ei.

Din acel moment deveni mult mai îndrăzneață. Începu să adauge cuvinte despre care știa că nu fuseseră cele pe care Helen intenționase să le scrie. Dar ele sigur făceau cartea mai *bună*. Bineînțeles, dacă Helen avea să observe lucrul ăsta, sigur ar fi fost de acord. Poate chiar avea să-i mulțumească lui Florence.

Însă Helen nu observa. De fiecare dată când termina de scris mai multe dintre ciornele ei, Florence salva noua versiune a manuscrisului pe laptop și-i trimitea

lui Helen fișierul. Presupunea că Helen îl citea și făcea modificări, însă niciodată nu i-a trimis ceva ce trebuia să rescrie și nu avusese niciun comentariu despre adăugirile făcute de ea. Tânăra începu să bănuiască faptul că propriile cuvinte s-ar putea să ajungă în varianta finală.

Într-o dimineață, tocmai tastase un cuvânt – *catastrofal* –, care doar semăna vag cu scrijelitura lăsată pe pagină, când auzi scârțâitul unor cauciucuri pe cărarea de acces acoperită cu pietriș. Își îndreptă spatele. Nu avuseseră niciodată vreun vizitator.

Se ridică și se uită pe fereastra sufrageriei. Pe alee oprise o mașină de poliție. Pentru o secundă, simți o spaimă irațională că cineva ar fi aflat ce făcuse cu manuscrisul lui Helen. Se răsuci brusc, cu un aer vinovat, când auzi zgomotul unor pași pe trepte.

— A venit poliția, îi spuse Florence lui Helen.

— Ce-ai mai făcut de data asta? întrebă Helen. Ai jefuit un magazin de băuturi?

Se duse calmă la poarta din față și ieși chiar când portiera mașinii se închise.

Florence își întinse gâtul ca să vadă mai bine. Un polițist supraponderal, cu piele cenușie și un început de chelie își ridică pantalonii înainte de a se îndrepta autoritar – cât de autoritar putea să pară cu mersul lui de rață – spre treptele la baza cărora aștepta Helen. Femeia își apăra fața de soare, la fel cum făcuse când se întâlnise prima dată cu Florence.

Nu putea să audă cuvintele celor doi. Bărbatul făcu semn spre casă. Helen ridică din sprâncene și râse încet, apoi se întoarse și arătă și ea spre casă. Făcând asta, îi zări fața lui Florence la fereastră, pironindu-și un moment privirea asupra ei. Florence făcu un pas înapoi. Se așeză din nou la masă și încercă să pară absorbită de muncă.

Helen reveni în casă câteva minute mai târziu.

— E totul în ordine? întrebă Florence.

— Sfinte Sisoe, dacă pe *asta* se duc impozitele pe care le plătesc, poate că ar trebui să-mi ascund banii prin Insulele Cayman.

— Ce-a zis?

— Ah, niște tâmpenii despre amenzile pentru depășirea vitezei.

— A venit la tine acasă pentru așa ceva?

— Ce-i drept, am o grămadă.

Florence își aminti drumul de la gară. Era un lucru cât se poate de plauzibil ca Helen să fi adunat astfel de amenzi.

— Vrei să mă ocup eu de ele?
— Hm? Nu, e-n ordine. Mă descurc. Cred că sunt îngrămădite printr-un sertar.
Florence, simțindu-se neobișnuit de mâhnită, șterse cuvântul *catastrofal* literă cu literă.

19

În seara de după vizita polițistului, Helen își ridică privirea din farfurie și lăsă pe masă cuțitul și furculița.

— Florence, zise ea, voiam să te întreb ceva.

Florence încremeni. O prinsese, știa deja.

Ce o apucase să se bage în textul lui Helen? Era mai mult decât o tâmpenie.

Era atât de des guvernată de timiditate și nesiguranță, încât, din când în când, câte un impuls autodistructiv o forța să facă un lucru necugetat. Era același impuls care o determinase să-i trimită lui Simon fotografiile acelea. Nu și-l putea controla.

Avea în gură o bucată de carne de miel fără savoare, molfăită îndelung, pe care n-o putea înghiți. Gătise chiar ea carnea în acea după-amiază, sub îndrumarea lui Helen. Își duse șervetul la gură și-o scuipă discret.

— Ai pașaport? întrebă Helen.

Florence fu luată prin surprindere. Clătină din cap.

— Poți să-ți faci?

— Da. De ce?

Helen își umplu furculița cu bucăți egale de miel, orez și roșii, folosindu-se de cuțit. O mestecă încet și cu grijă. O făcea intenționat, realiză Florence, ca s-o oblige să aștepte.

— Mă gândeam că ți-ar plăcea să mă însoțești într-o călătorie de documentare în Maroc. Ai fi interesată?

Florence avu nevoie de un moment pentru a-i putea răspunde.

— Da, bineînțeles.

Se simți teribil de ușurată.

— Grozav! Ce-ar fi să te duci la biroul de pașapoarte luni și să vezi dacă ți se poate face unul în regim de urgență. Evident, plătesc eu toate costurile.

— Așa repede? Când vrei să pleci?

— Cât mai curând posibil. Simt că m-am împotmolit cu romanul și cred că o să mă ajute dacă merg acolo. Pe lângă asta, m-am cam săturat să tot zac pe aici, pe la țară, tu nu?

Florence nu-i răspunse. Adevărul era că nu fusese niciodată mai fericită. În fiecare dimineață se trezea scăldată în lumina rozalie a soarelui care se răsfrângea

printre florile de cireș, gândindu-se că până la urmă ajunsese acolo unde-i era locul.

— Să caut zboruri?

— Da, fă asta. Astăzi este – ce zi e? – sâmbătă? Hai să mergem pe la sfârșitul săptămânii viitoare, poate miercuri sau joi, dacă găsim locuri.

— Stai puțin, peste *patru* zile?

— De ce nu? Ce rost are să așteptăm? Putem să zburăm până la Marrakesh, apoi să mergem cu mașina la Semat a doua zi.

Semat era orășelul de pe coastă unde se desfășura acțiunea din romanul lui Helen.

— Să rezerv și camere la hotel?

— Rezervă oriunde ți se pare ție în regulă în Marrakesh, însă poate fi un pic riscant cu hotelurile din Semat. Vezi dacă nu sunt niște vile de închiriat. Ceva drăguț.

— Pentru cât timp?

— Să zicem… vreo două săptămâni?

Florence dădu din cap.

Chiar în acel moment telefonul îi bâzâi pe masă, lângă ea. Se uită la ecran. Era un alt mesaj de la mama ei: SUNĂ-MĂ!!!!!

De când se mutase cu Helen, Florence își făcuse un obicei din a lăsa să treacă două, trei zile înainte de a-i răspunde la telefon. Acum, după ce cunoscuse femei ca Greta Frost și Helen Wilcox, începuse să i se pară că defectele mamei ei erau chiar mai stridente.

— Scuze, zise Florence și întoarse telefonul cu ecranul în jos.

— Răspunde, nu-i nicio problemă.

— Aș prefera să nu. E mama.

— E totul în ordine? Poți discuta cu mine, să știi. Nu-mi sunt străine dramele de familie.

— Păi... nu s-a întâmplat nimic. Doar că… La început i-am evitat apelurile pentru că nu voiam să-i spun că am plecat de la Forrester. Apoi am început să observ că sunt mult mai fericită când nu vorbesc cu ea.

Florence râse încetișor, stânjenită.

Helen încuviință din cap.

— Și eu am fost într-o situație asemănătoare când am plecat din Hindsville. Am încercat să păstrez legătura cu familia mea, însă întotdeauna am simțit că această povară mă trăgea în jos, mă ținea pe loc. Mama murise deja, dar tata și

bunica îmi purtau pică pentru că plecasem. Credeau că voi deveni o fată snoabă de la oraș. Ce să spun, o snoabă în Oxford, Mississippi! Nu e ca și cum am plecat cu primul avion la Paris. Așa că m-au tot bătut la cap, încercând să mă aducă înapoi. Spuneau aceleași lucruri când vorbeam cu ei. Așa că până la urmă am încetat.

— Cum adică?

— Am încetat să-i mai sun. Să le mai scriu. Nu i-am mai vizitat. Și am simțit ca și cum greutatea dispare. M-am simțit eliberată din lanțuri. Și atunci am reușit în sfârșit să scriu *Mississippi Foxtrot*, când am încetat să mă mai întreb ce părere o să aibă ei. Pur și simplu am încetat să-mi mai fac griji în privința lor. S-a creat un spațiu imens, deschis, pe care am putut să-l umplu cu altceva. Cuvintele au erupt din mine ca un puhoi.

Florence se gândi la paralizia pe care o simțea de fiecare dată când încerca să se apuce de scris. Oare *Vera* era problema?

— Ține minte ce-ți zic, spune Helen, gesticulând cu furculița. Faptul că am rupt legăturile cu ei a fost cea mai bună decizie pe care am luat-o vreodată. N-aș fi scriitoare astăzi dacă n-aș fi făcut-o.

În noaptea aceea, Florence se așeză în pat, holbându-se la tavanul care se afla doar la un metru și douăzeci de centimetri distanță de fața ei, în camera din mansardă. Putea s-o facă? Putea s-o scoată pe mama ei din viața sa? Ceea ce-i spusese lui Helen era adevărat – *era* mai fericită de când încetase să mai vorbească atât de mult cu ea. Distanța îi îngăduise să vadă că fiecare discuție pe care o avuseseră o făcuse să se simtă neliniștită și complexată.

Avea impresia că în mintea mamei ei existau două Florence: cea cu potențial, cea grozavă, adorată de Vera, și adevărata Florence, care-i distrugea constant toate speranțele și visurile. Poate că acesta fusese motivul pentru care nu primise prea multă afecțiune de la ea. Limbajul ei era cald – îi spunea deseori „scumpo“ și „dragă“ –, însă așa li se adresa și clienților, chiar și după ce managerul îi spusese să înceteze. Și toate acele momente în care o întreba „cine te iubește?“, complet lipsite de însemnătate, mai rele decât orice altceva.

Ceea ce ar fi vrut Florence să facă era să-i dovedească mamei sale că *această* Florence, cea adevărată, putea fi grozavă după propriile reguli: ca scriitoare, ca artistă. Se săturase să simtă că nu se ridica la înălțimea idealurilor Verei.

Poate că era un test. Dacă reușea să-și alunge mama, ar fi primit aceeași răsplată ca Helen: o deblocare. O dezlănțuire violentă a talentului ei, un puhoi de genialitate. Propriul ei *Mississippi Foxtrot.*

„Ține minte ce-ți zic“, îi spusese Helen. „N-aș fi scriitoare astăzi dacă n-aș fi făcut-o.“

Florence se uită la telefon, al cărui ecran lumina în întunericul din camera ei. Îl ținu în mână o vreme, ca pe o amuletă. Apoi îi scrise un mesaj mamei sale: „O să fiu plecată din țară o vreme, pentru muncă. N-o să ne mai auzim cât timp sunt pe drum.“ Nu era ceva definitiv, își spuse. Doar o încercare de separare.

Aproape imediat după ce-l trimisese, o sună mama ei.

Opri sonorul apelului și închise telefonul.

20

Luni după-amiază Florence stătea în fața cafenelei Dunkin' Donuts, la o stradă distanță de sediul editurii Forrester, amestecându-și cu un pai cafeaua cu gheață. Tocmai luase metroul din nord până-n Manhattan. Cel mai apropiat loc de unde puteai obține un pașaport era biroul de pașapoarte de pe strada Hudson, care, din întâmplare, avea sediul vizavi de clădirea editurii. Potrivit ordinului de protecție obținut de Simon, ea nu avea voie să se apropie la mai puțin de o sută cincizeci de metri de clădire, însă hotărâse că merita să riște.

Privi cu atenție imobilul și încercă să găsească fereastra lui. Erau o sută cincizeci de metri în linie dreaptă? Biroul lui Simon se afla la etajul paisprezece, deci traiectoria parcursă de lift ar însemna un sfert din această distanță.

— Florence?

Se întoarse. Amanda Lincoln se îndrepta spre ea, zâmbind surprinsă.

— Mă gândeam eu că tu ești. Ce faci pe-aici? Te-ai întors la Forrester?

— Nu. Am o întâlnire prin apropiere, zise Florence fără să se gândească.

Făcu un semn spre partea de vest. Apoi își dădu seama că singurul lucru care se afla la vest de Forrester era depozitul unei firme de curierat.

— Asta înseamnă că încă mai ești aici? Ai dispărut deodată, așa că ne-am gândit că poate ai plecat din oraș.

Era limpede că Amanda încerca să pescuiască vreo informație, ceva ce-ar fi putut să le povestească pe nerăsuflate colegilor de sus. („Fraților, nici n-o să vă vină să credeți peste cine-am dat.") Florence nu-și putea imagina ce spuseseră colegii despre ea când fusese concediată. Știa că se aflase despre povestea cu fotografiile, pentru că Lucy se referise în treacăt la ele, în mesajele ei vocale.

— Nu. Acum locuiesc lângă Hudson. Îmi place. E de-a dreptul o ușurare să ieși din oraș. Sinceră să fiu, mereu am considerat că se exagerează în privința New Yorkului.

Apoi adăugă nepăsătoare:

— Ar trebui să vii în vizită.

— Sigur, mi-ar plăcea.

Se priviră în tăcere, fiecare dintre ele fiind conștientă că era un lucru absurd. Nu fuseseră niciodată prietene. Jucau doar un joc de-a șoarecele și pisica.

Florence cedă prima.

— Din păcate, n-am cum să te găzduiesc acolo. Stau într-o casă de oaspeți care aparține altcuiva, unui mentor, să-i zicem, dar e foarte mică.

— Sună interesant. Și mie mi-ar trebui un mentor cu o casă de oaspeți, zise Amanda râzând. Cum l-ai cunoscut?

— Cunoscut-o.

— Ah, îmi pare rău, am presupus că este un el.

Florence simți niște furnicături familiare în degete și un val de căldură în stomac. Voia cu disperare s-o umilească pe Amanda. S-o facă să se simtă ridicol. Probabil că Amanda nu se simțise niciodată ridicol, nici măcar o clipă din viața ei. Își înfipse unghiile în palma stângă. Nu erau destul de ascuțite.

— Trebuie s-o șterg, zise Florence. O să întârzii.

— Ah, OK. Mi-a părut bine să te văd!

Amanda se aplecă s-o sărute pe obraz, iar Florence răspunse cu o îmbrățișare stângace, trezindu-se cu gura plină de părul Amandei.

Mai târziu, stând la coadă la pașapoarte, derulă în minte întâlnirea. Amanda o putea denunța la poliție pentru încălcarea ordinului de protecție. Sau putea să-i spună lui Simon. Da, asta ar fi făcut în locul ei. Florence se gândi că putea să nege că încălcase legea. Oricum, în câteva zile avea să plece din țară.

Nu călătorise niciodată mai departe de Los Angeles, unde zburase pentru o audiție când avea nouă ani. Mama ei fusese încântată pe drum, iar la întoarcere fusese copleșită de un sentiment crunt de dezamăgire.

Florence avea senzația că și ea se va întoarce o altă persoană, că o va schimba călătoria. Schimbarea nu este niciodată liniară: se produce în salturi, în stagnări și reveniri. Și, în perioadele când vechea identitate începe să pălească, dar înainte ca aceea nouă să se fi instalat pe deplin, apare un sentiment de liniște. De parcă nimic n-ar mai avea importanță. Nu mai ești tu. Dar nu ești nici nimeni altcineva.

Florence cea actuală rămânea fără timp. Era un gând plăcut. Era sătulă până peste cap de ea însăși. Asta e una dintre problemele pe care le ai când ești mereu blocată în propria minte; lumea de afară nu este suficient de gălăgioasă pentru a înăbuși monologul interior constant. Aceeași mizerie, zi de zi. Îi place de mine? Arăt bine? Voi fi vreodată fericită? Voi avea vreodată succes? Era ca și cum ar fi ascultat mereu același cântec, ani la rând, fără oprire. Nu era chestia asta o metodă de tortură?

— Florence Darrow?

O striga bărbatul care-i preluase formularul și-i făcuse fotografia cu douăzeci

de minute în urmă. Florence nu auzi nimic. Era cocoțată pe o bancă din lemn incomodă privind cum o bătrână completa un formular pentru pașaport, scriind încet, cu o mână tremurătoare. Simți brusc nevoia de a smulge pixul dintre degetele ei greoaie și de a-l arunca aiurea. *Hoașcă obosită,* își zise ea. Cum avea de gând să treacă de vămi și de controalele de securitate, când nu era în stare nici să completeze un nenorocit de formular? Trupul lui Florence devenise rigid din cauza furiei neașteptate. Nu știa nici măcar de ce era atât de mânioasă. Ceva din fragilitatea acelei femei i se părea de-a dreptul jignitor.

Se forță să se uite în altă parte și să inspire adânc de câteva ori. Știa din experiență că avea să-i treacă mânia. Încercă să și-i scoată din minte pe Simon și Amanda și pe această bătrână necunoscută.

— Florence Darrow?

Trebui să se piște ca să poată răspunde.

— Da, eu sunt.

PARTEA A TREIA

21

Aterizară la Marrakesh cu o izbitură violentă, iar avionul derapă într-un viraj înfiorător spre stânga. Zburaseră timp de mai bine de șaisprezece ore: de la New York la Lisabona și de la Lisabona la Marrakesh. Helen a avut loc la clasa business, iar Florence la cea economică.

În timp ce avionul se îndrepta spre terminal, arabul scund de lângă ea se întoarse și zise:

— Vedeți copacii aceia aplecați de vânt?

Se lăsă spre ea și-și puse degetul bine manichiurat pe hubloul din plastic.

— Vântul ăla se numește *chergui.* Bate dinspre Sahara. De obicei nu apare atât de devreme.

— Și ce face?

— Aduce căldură și nisip.

Zâmbi.

— Iar dacă o întrebați pe bunică-mea, aduce și ghinion.

Avionul se opri la o anumită distanță de terminal și doi bărbați împinseră o scară mobilă instabilă într-o parte a acestuia. Imediat ce Florence debarcă, simți bătaia acelui vânt. *Chergui.* Îi suflă părul pe față și în gură. Vuietul lui se alătură șuieratului motoarelor avionului, pe cale să se oprească. Căldura subită și zgomotul o dezorientară pe Florence. Pe de altă parte, Helen părea să se învioreze sub rafalele violente de vânt fierbinte. Ochii îi scăpărau și-i zâmbi larg lui Florence.

— *Bonjour, l'aventure!* strigă ea în vânt.

Pe pistă, doi bărbați cu uniforme și berete verzi țineau la piept arme automate și urmăreau plictisiți șirul de pasageri. Erau două terminale. În partea dreaptă se vedea o clădire veche, rozalie, cu două etaje, cu o firmă șubredă pe care scria AEROPORTUL MARRAKESH MENARA atât în arabă, cât și în franceză. Lângă ea se afla o construcție nouă, strălucitoare, dintr-un plastic alb, lucios, ca o masă de la Ikea, cu fațadă din alamă găurită.

Fură dirijați în cea de-a doua clădire, unde covoarele caleidoscopice și suprafețele sclipitoare îți dădeau impresia că te afli într-un centru de conferințe din America. Florence fu dezamăgită. Se așteptase la ceva mai exotic.

Nu mai ieșise niciodată în public cu Helen înainte de a ajunge pe aeroportul JFK. Acolo, nerăbdarea și bruschețea ocazională pe care Florence se obișnuise să le observe în temperamentul lui Helen se manifestaseră pentru prima dată fizic. Mulțimile se dădeau la o parte din calea ei de parcă ar fi tras cu alice, iar Florence se ținea pe urmele sale, încercând să nu alerge. Această eficiență agresivă era, de fapt, o ușurare pentru Florence. Simțea cum intră în rolul de protejată a lui Helen. Decise să ia o pauză de la orice responsabilitate în acel moment. Era concentrată asupra spatelui lui Helen, blocând orice altceva.

În Marrakesh, Helen se repezi din nou în fruntea turmei de pasageri. Dar în sala mare a vămii dădură peste o coadă lungă de sute de oameni. Rândul se mai îngroșa pe alocuri din cauza unor familii și grupuri de turiști, de parcă ar fi fost un șarpe care înghițise mai mulți șoareci. Helen se opri imediat când văzu mulțimea, apoi schimbă direcția și se duse direct spre o femeie în uniformă.

— Sunt însărcinată, zise ea în engleză, fără să dea detalii.

Femeia aruncă o ocheadă scurtă spre abdomenul plat al lui Helen, apoi zise:

— Desigur.

Le conduse spre o coadă mai scurtă, formată din vreo șase, șapte oameni înconjurați de premergătoare, scaune cu rotile și cârje. Florence aruncă o privire înapoi spre oamenii care aveau să stea o oră, poate două, la coada cea lungă. Era bucuroasă că nu se afla printre ei. Nu mai voia să fie împiedicată de o obsesie stupidă pentru reguli. Ceva din toate astea o ducea cu gândul la o clasă inferioară, la ceva jalnic.

Prin serviciile oferite de hotel, Florence angajase un șofer, pe care-l găsiră afară, lângă zona de recuperare a bagajelor, ținând un semn pe care scria WILCOCK. Purta o tunică lungă, de culoarea nisipului, peste blugii negri și tenișii Reebok. Se prezentă drept Hamza, apoi le conduse afară, spre un model recent de Fiat din parcare. Florence fu din nou dezamăgită. Dar la ce se așteptase, la o cămilă?

Merseră de-a lungul mai multor drumuri moderne, trecând de panouri puternic luminate cu reclame – multe în engleză – și sensuri giratorii în interiorul cărora erau spații verzi cu flori atent îngrijite. Trecură pe lângă clădiri mari, vulgare, cu tot felul de firme luminoase din neon și fântâni minuțios lucrate. I se părea că e în Las Vegas.

În cele din urmă, se apropiară de fortificațiile care înconjurau Medina – orașul vechi –, și Marrakeshul din ghidurile turistice apăru sub ochii lor. Zidurile, le spuse Hamza, fuseseră construite în secolul al XII-lea. Lutul era de un ocru cald, lucind în soarele amiezii. Zidul propriu-zis era presărat cu găuri uriașe, unele

dintre ele astupate cu traverse din lemn. Marrakesh, citise Florence, era cunoscut drept Orașul Roșu datorită clădirilor sale, construite inițial din cărămizi făcute din lutul roșiatic ce se găsea pe câmpia din apropiere; mai târziu, guvernul a cerut ca structurile mai noi să fie vopsite cu aceeași culoare.

Trecură prin Bab El Jdid, una dintre cele mai aglomerate porți care duceau spre Medina, iar deasupra lor se înălța minaretul dominator al moscheii Koutoubia, ornat cu un model incredibil de complicat de zăbrele. Având patru sfere aurite în vârf, așezate una peste alta, minaretul era vizibil din orice punct al orașului. Din cercetările ei, Florence aflase că, după ce moscheea originală fusese ridicată acolo, în secolul al XII-lea, întreaga clădire a fost demolată și reconstruită, pentru o aliniere corectă cu Mecca. Florence știa că hotelul nu era departe.

În afara zidurilor orașului, drumurile erau mult mai haotice decât autostrăzile moderne, însă mașinile, măgarii, căruțele trase de cai și motoretele țâșneau unele pe lângă altele fără probleme. Florence se uită pe geam. Clădirile aveau o frumusețe a lor, delicată, care le lipsea întru totul celor din Florida sau din New York. Detaliile geometrice și aranjamentele cu dale colorate păreau extraordinar de elaborate. Lui Florence îi plăcea la nebunie romantismul acesta, în care concretul făcea loc pentru miraculos. Palmierii marcau fațadele cu umbrele lor tremurânde.

După ce merse prin orașul vechi aproximativ zece minute, Hamza se opri într-o intersecție aglomerată și parcă.

— Ce faci? îl întrebă Florence.

— Am ajuns, zise el.

Florence se uită în jur. Străbătuseră mai multe străzi laterale pitorești, însă aceasta nu arăta deloc așa. Muzica urla dintr-un restaurant situat într-un colț de stradă. La magazinul de lângă el se vindeau cauciucuri și baterii de mașină. În jur de doisprezece bărbați zăceau pe scaune din plastic pe o parte a drumului – ar fi fost o exagerare să zici că e trotuar.

— Încântător, comentă Helen pe un ton neutru.

— Nu, zise Florence clătinând din cap. Nu!

Despături pagina cu rezervarea pe care o făcuse la hotel și i-o arătă lui Hamza. Alesese locul după ore întregi de căutări. Potrivit site-ului TripAdvisor, hotelul era ascuns într-o „oază discretă, scăldată în șarm local".

— Riad Belsa, spuse ea, lovind hârtia cu unghia. O oază discretă, scăldată în șarm local.

— Da, spuse el aprobator. E un hotel foarte drăguț.

Ieși din mașină și merse la portbagaj. Scoase bagajele și i le înmână unui bărbat înalt și slab, care stătea nemișcat lângă mașină. Acesta le azvârli apoi pe toate într-o roabă încăpătoare din apropiere, pe care începu să o împingă spre o alee îngustă, prost luminată.

— Așteaptă, zise ea, dar degeaba.

— Nu pot să avansez cu mașina, explică Hamza răbdător. Omul acela o să vă arate restul drumului.

— Nu mi se pare normal, îi zise Florence încet lui Helen.

Aceasta ridică din umeri și scotoci în portofel după bacșiș pentru Hamza.

— Sunt sigură că va fi bine. Avea numele hotelului pe uniformă.

Fără tragere de inimă, Florence se luă după Helen pe cărarea prost luminată.

— Nu-s convinsă că-i o idee bună, șopti ea.

— Panica-i o risipă de energie, Florence.

Se luară prin labirint după bărbatul cu roaba. Fiecare curbă dădea într-un alt pasaj prost luminat, gol, cu excepția unor pisici slăbănoage, lipite de ziduri. Florence se uită după vreun indicator de stradă, însă aleile nu păreau să fie marcate. N-ar fi fost niciodată în stare să iasă de acolo.

Chiar în acel moment se auzi chemarea la rugăciune din direcția moscheii Koutoubia. Lui Florence i se păru că era un sunet tânguitor, trist. Ridică privirea, însă descoperi că zidurile erau prea înalte și prea apropiate unele de altele ca să poată vedea minaretul.

În cele din urmă, ajunseră într-o fundătură unde văzu o ușă sculptată cu migală, cu o tăbliță aurie pe care scria numele hotelul Riad Belsa. Florence recunoscu intrarea din fotografiile publicate pe TripAdvisor. Bărbatul lovi ușa cu un mâner mare, din alamă. Aceasta se deschise și își făcu apariția o femeie zâmbitoare, voinică, care avea pe cap o basma. Le salută călduros, zicând *Salaam alaikum*, bună ziua, *bienvenue,* apoi le conduse printr-o curte interioară mică într-una mai mare, care avea în mijloc o fântână arteziană de unde se auzea susurul apei.

Peste tot se vedeau lămâi și rodii cu crengi stufoase și aplecate. Pardoseala și zidurile erau formate din dale din ceramică neagră, roșie și verde. Le făcu semn să se așeze la o masă situată sub un umbrar din plante agățătoare, apoi se întoarse cu o tavă plină de curmale și două pahare mici de lapte cu aromă de flori de portocal. Florence privi ușurată în jur.

Curând, un bărbat îmbrăcat într-un costum din trei piese se așeză lângă ele.

— Bună ziua, zise el într-o engleză cu accent britanic.

În părul său negru și strălucitor se vedeau dungile țepene lăsate de pieptăn.

— Bine ați venit la Riad Belsa. Eu sunt Brahim, directorul hotelului.

Le întrebă de unde veneau și cum fusese drumul. Apoi spuse:

— Îmi cer scuze, dar haideți să trecem la formalități, dacă nu vă supărați. Apoi vă veți putea bucura de excursia dumneavoastră fără nicio problemă.

Împinse pe masă două foi de hârtie.

— Mai avem nevoie de niște informații pentru poliție. În fiecare seară trebuie să completăm documente despre noii noștri clienți. Ne-am permis să scriem mare parte din informații conform rezervării făcute de dumneavoastră, dar va trebui să adăugați ocupația fiecăreia și să semnați acolo și acolo.

Florence se uită cu atenție la formularul ei. Avea titlul *Bulletin Individuel d'Hotel*, iar numele ei, adresa și numărul pașaportului fuseseră deja scrise.

— Aș putea să vă întreb cu ce vă ocupați? întrebă Brahim.

Helen și Florence răspunseră deodată „scriitoare" și „asistentă".

— Asistentă, asta-i foarte bine, zise el, dând din cap spre Florence. Dar, vă rog, se întoarse el spre Helen, să nu treceți „scriitoare". Ar stârni interesul poliției. O să creadă că scrieți articole pe subiecte politice sau ceva defăimător despre țara noastră. Ne vor cere să le spunem pe unde ați fost, ce-ați fotografiat. Vă asigur că totul s-ar transforma în ceva neplăcut. Așa că v-aș ruga să scrieți doar „vânzări" sau „manager". Așa ar fi cel mai bine.

Helen părea încântată de această ocazie de a pune la cale o șotie.

— Atunci, manager să fie, zise ea. Oare ce să conduc? O fabrică?

— E suficient să scrieți „manager", o îndemnă Brahim cu blândețe.

— Mă ocup în primul rând cu fabricarea de roți dințate, continuă Helen, aproape chicotind. Pentru motoarele de barcă. De fapt, pentru toate ambarcațiunile. Dacă plutește, noi ți-o propulsăm... cu roți dințate. Cred c-o să trebuiască să mai lucrăm la slogan, nu-i așa, Florence?

Florence zâmbi încurcată. Nu era obișnuită să vadă această latură glumeață la Helen.

— „Manager" este suficient, zise Brahim din nou. Și stați aici doar o noapte, înțeleg? întrebă el, consultându-și iPad-ul.

Ele dădură din cap. A doua zi urmau să meargă cu mașina spre vest, la Semat.

— În acest caz, aș putea să vă sugerez un itinerar pentru scurta perioadă pe care o veți petrece la noi. El Badi este un palat în ruine, nu departe de aici. E foarte impresionant. Merită să-i faceți o vizită. Și trebuie să faceți o plimbare rapidă

prin bazaruri. Am fi bucuroși să vă dăm o listă cu cei mai respectabili vânzători. Puteți găsi articole din piele, bijuterii, orice doriți.

— Hm... Poate, răspunse Helen.

Florence știa că nu-i plăcea să i se dicteze ce să facă; aflase asta când sugerase un ocol prin Munții Atlas în drumul lor spre coastă. Helen o fixase cu privirea preț de câteva clipe stânjenitoare, apoi ieșise din încăpere.

— Vă asigur că veți fi cât se poate de în siguranță, *madame*, zise Brahim, interpretând greșit reticența lui Helen. Sunt zeci de polițiști îmbrăcați în civil prin bazaruri, iar misiunea lor este să protejeze turiștii. Pretind că sunt bețivi sau genul ăsta de oameni, se sprijină de pereții clădirilor sau stau pe jos, dar în momentul când văd ceva, intră în acțiune.

Bătu tare din palme și sunetul reverberă în curte.

Florence ridică din sprâncene.

— Chiar așa?

— Oh, da! Toată lumea din Marrakesh se preface a fi ceva ce nu e, adăugă el, făcându-le cu ochiul.

— Cred că o să mergem în camerele noastre acum, anunță Helen, ridicându-se.

Părea că se dezumflase dintr-odată. Florence își aminti că Helen nu era cu mult mai obișnuită să călătorească internațional decât era ea. Abia trecuse de ora patru după-amiaza în Marrakesh, iar ele erau treze de mai bine de douăzeci și patru de ore. Curiozitatea pe care o simțiseră față de oraș fusese înlocuită de oboseală și de diferența de fus orar.

— Desigur, *madame*.

Brahim le conduse pe o scară în spirală până la etajul al doilea.

— Acesta-i un *riad* tradițional marocan, explică el. Este construit în jurul unei grădini în aer liber, la parter.

La etaj, Florence se aplecă peste marginea balustradei din fier forjat, privind curtea de jos, care era scăldată în razele soarelui. Camerele lor se aflau față-n față pe culoar. Prima dată se opriră la Helen. Ea și Florence conveniră să se întâlnească jos, la șapte, pentru cină.

Brahim o conduse apoi pe Florence în camera ei. Pe când trecea prin coridorul boltit, observă un inel metalic pe lemnul ușii și un altul la fel pe tocul acesteia. Puteai să le legi cu o frânghie sau să strecori o coadă de mătură printre ele, pentru a ține pe cineva încuiat înăuntru.

Se întrebă în treacăt de ce-ar instala cineva așa ceva, însă era prea obosită ca să-i

pese. Tot ce-și dorea era să doarmă; dacă cineva ar fi vrut s-o încuie, n-avea decât.

22

Florence se trezi cu o durere de cap și cu un gust neplăcut în gura uscată. Se strădui să iasă din ceața deasă. Așternuturile erau șifonate și umede. Simțea efectele pe care le produsese adrenalina care-i pompase prin vene. Încercă să-și amintească ce visase, însă imaginile îi ieșiseră complet din minte. Alergase, își aminti ea. Era urmărită.

Se chinui să stea în capul oaselor și-și frecă fața cu îndârjire. Se uită la telefon. Era ora 6:14 dimineața. Cum era posibil așa ceva? Dormise paisprezece ore? Se ridică din pat și se duse la baie, simțindu-și picioarele înțepenite. Se stropi pe față cu apă rece din belșug.

Treptat, realitatea celor înconjurătoare deveni tot mai clară. Se afla în Marrakesh. Plănuise să se vadă cu Helen la cină seara trecută, dar se pare că dormise tun. Iar astăzi plecau cu mașina la Semat.

Florence făcu un duș și îmbrăcă primele haine pe care le găsi în geanta ei de voiaj: blugi și un tricou șifonat. Se opri pe hol să asculte la ușa lui Helen, dar nu auzi nimic. O zări pe aceasta la o masă, sub un portocal, cu o cafea neagră în față. Purta o rochie curată, neagră, din in și sandale din piele, strânse până la glezne.

Florence se așeză cu efort vizavi de ea.

— Am crezut că ai murit, zise Helen veselă.

— Și eu am crezut asta.

— Mi-ar fi stricat planurile.

— Ha, ha! răspunse Florence sarcastic.

— Este cafea, spuse Helen, arătând spre carafa argintie de pe o masă de bucătărie, așezată sub un umbrar.

Florence își ceru scuze când se întoarse cu o ceașcă în mână.

— Nu știu ce s-a întâmplat. Ai reușit să iei cina?

Helen ignoră întrebarea.

— Mă gândeam să trecem pe la El Badi înainte de a pleca din oraș. Am vorbit din nou cu Brahim și, într-adevăr, pare să fie un loc spectaculos. El Badi înseamnă „incomparabilul“, nu-i nemaipomenit? Se pare că este unul dintre cele nouăzeci și nouă de nume ale lui Allah, ceea ce mă face să mă simt de-a dreptul

săracă, pentru că eu am doar două. Putem merge după micul-dejun, apoi poți să te duci să iei mașina.

Când planificaseră excursia, Florence a sugerat să angajeze un șofer care să le ducă până în Semat, însă Helen a insistat să închirieze o mașină.

— Arabii nu știu să conducă, zise ea pe același ton direct pe care l-ar fi folosit pentru a-i spune cuiva cât e ceasul.

După micul-dejun s-au întors în camerele lor să-și ia câteva lucruri, apoi s-au întâlnit din nou pe hol. Helen îi întinse lui Florence portofelul, celularul și țigările și zise:

— Te superi? Nu prea am chef să car o geantă după mine.

— Ah! Nicio problemă.

Florence le înghesui în geanta ei, care era deja plină. Le luă ceva timp să iasă din labirintul întunecat care înconjura hotelul. Zidurile erau foarte înalte, așa că nu pătrundea prea multă lumină; erau atât de apropiate, încât le putea atinge pe amândouă în același timp. Unele dintre clădiri, remarcă ea când se uită mai bine, erau acoperite cu un material sintetic, vopsit în așa fel încât să pară piatră.

Brahim le asigurase că El Badi se afla la mică distanță de hotel, însă nu puseseră la socoteală de cât timp era nevoie ca să se poată orienta. În cele din urmă, ajunseră la o intersecție mare, acolo unde le lăsase șoferul cu o zi înainte, de unde porneau șosele mai late și mai aglomerate. Mașini, scutere, pietoni și măgari – cu toții păreau că se luptă pentru spațiu. Măgarii erau slăbănogi și amărâți, trăgând cărucioare aproape identice cu materiale de construcții: saci de ciment, cărămizi și bare lungi de armătură care atârnau până jos și zgâriau pământul prăfos în urma lor. Câteva taxiuri, niște berline Mercedes vopsite în ocru, din anii ’80, opriră lângă ele, dar femeile le făcură semn că nu și continuară drumul. Era abia ora nouă dimineața, dar se făcuse deja foarte cald. Florence își dori să nu fi purtat pantaloni.

Multe dintre magazinele pe lângă care treceau aveau mărfuri expuse pe pământ, care contribuiau la aglomerarea străzilor într-un un amestec ciudat de exotic și banal: țestoase vii, ciorapi ambalați în plastic, umbrele pentru copii, saci cu pigmenți, mirodenii și fasole, scutece, ochelari de soare, mormane lucitoare de carne crudă. Totul era supravegheat de bărbați cu fețe întunecate, îmbrăcați în *djellaba*[15]. O pisică o zbughi pe lângă ele cu un cap de pasăre în bot.

În momentul când ajunseră la El Badi, Florence era deja epuizată de căldură și încordată. Plătiră șaptezeci de dirhami – în jur de șapte dolari americani – ca să

poată intra, descoperind un complex mare în aer liber, incredibil de liniștit. Palatul tocmai se deschisese și ele păreau să fie singurii oameni de-acolo, cu excepția paznicilor.

Florence citi informațiile de pe pliantul pe care-l primiseră odată cu biletele și-i povesti pe scurt lui Helen ce aflase:

— Palatul a fost ridicat la comanda sultanului, în 1578, și terminat cincisprezece ani mai târziu. După o sută de ani, un alt sultan a luat bucăți din el și le-a folosit drept materiale de construcție pentru propriul palat, în Menkes... nu, stai puțin, scuze, în Meknes, în nord.

Helen îi smulse pliantul din mână și începu să-și facă vânt cu el.

— E cald ca-n iad, zise ea.

— Din cauza vântului *chergui,* răspunse Florence.

Helen se îndepărtă, mergând spre grădina cufundată în mijlocul curții. Florence se retrase spre zidurile înalte, unde găsi o fâșie de umbră. Își plimbă mâinile pe suprafața aspră, ciuruită de aceleași găuri mari precum cele din zidurile de la Medina. Aici însă erau pline de porumbei înghesuiți cu sutele. Gânguritul lor avea tonalitatea agresivă a unui cântec de leagăn dintr-un film horror. Câteva paie plutiră în aer în fața lui Florence. Ridică ochii. Niște berze uriașe se holbau neimpresionate la ea de pe cuiburile țepoase pe care și le construiseră pe coama zidurilor. Era găinaț peste tot.

Florence coborî niște trepte și intră pe rând în niște încăperi fără acoperiș, cu dale de pavaj crăpate. Aici, păsările erau chiar mai zgomotoase. Descoperi o firidă în umbră și-și lipi obrazul de suprafața ei. Piatra era surprinzător de rece. Peste câteva momente, intră un alt turist, care nu avea cum să o vadă. Când avansă, dădu cu ochii de ea și tresări.

— Doamne! exclamă el. M-ați speriat.

— Scuze, zise ea, ieșind din umbră.

— Vă ascundeți?

— Doar de soare.

— Da, azi e un nemernic.

Bărbatul avea accentul și dinții proeminenți ai unui englez.

— Sunteți în vacanță?

— Nu chiar, zise Florence. Lucrez.

— Ah, da? Lăsați-mă să ghicesc.

O măsură cu privirea de sus în jos.

— Sunteți studentă la arheologie, zise el, îndreptând un deget lung și subțire în

direcția ei.
— Romancieră, spuse Florence.
Bărbatul își arcui sprâncenele.
— O, felicitări! Genial, continuă el.
După ce rosti minciuna, Florence avu aceeași senzație ca cea pe care o trăiești când ajungi în punctul în care nu mai poți fugi din calea valurilor, când apa e atât de adâncă, încât trebuie să te arunci cu capul înainte. Avea senzația absurdă că bărbatul s-ar putea s-o ia la întrebări.
Plecă rapid din dreptul lui și urcă din nou în soare. Traversă întregul complex, trecând de grădinile cufundate cu portocali și de iazul plin de alge. Pe partea cealaltă descoperi o altă scară, una care o lua în sus. Urcă treptele și trecu prin niște pasaje întunecoase. Intră într-o încăpere cu vitrine pline de lanțuri cu aspect primitiv și cătușe pentru gât. Pe un perete atârnau fotografii alb-negru decolorate care înfățișau prizonieri disperați, cu umerii lăsați. Se grăbi înapoi în lumina soarelui.
Helen stătea la umbră și descojea o portocală mică, iar brățările ei din rășină scoteau sunete în ritmul mișcării.
— De unde ai luat-o? întrebă Florence.
Helen făcu semn spre portocalii din grădină.
— Ai cules pur și simplu una?
Helen ridică din umeri.
— De ce nu? Pentru cine crezi că sunt, pentru berze?
Florence privi invidioasă la zeama care se scurgea pe încheietura lui Helen, însă îi lipsea curajul de a lua și ea una. Privi spre unul dintre paznici, un băiat de douăzeci și ceva de ani, cu semne de acnee, care tasta ceva pe telefon. Păru să-și dea seama că e privit și ridică ochii. Florence se întoarse brusc.
— Ești gata de plecare? întrebă ea.
Helen scuipă un sâmbure de portocală și-l ridică în soare, ținându-l între degete, apoi îl azvârli cât colo.
— Să mergem, zise ea.
Se despărțiră la intrarea palatului și stabiliră să se întâlnească peste o oră la intersecția de lângă hotelul lor.
— Ah, stai! Am nevoie de lucrurile mele, zise Helen întorcându-se.
Florence scoase din geantă telefonul lui Helen, portofelul și țigările și i le dădu. Femeia băgă țigările și telefonul într-un buzunar al rochiei, dar deschise portofelul și scoase permisul de conducere. I-l înmână lui Florence.

— Pentru ce e?

— Pentru locul de unde o să închiriem mașina. Presupun că o să ceară un permis de conducere care să fie pe același nume ca cel de pe cardul folosit pentru confirmarea rezervării.

Florence se uită la fotografia de pe permisul de conducere. Îl întoarse și privi cum holograma reflectă lumina.

— Zici c-o să creadă că sunt eu în poză?

Atât ea, cât și Helen aveau părul blond și constituție mică, însă nu îndrăznise niciodată să se gândească la faptul că aveau mai multe caracteristici fizice în comun.

— Urmează să aflăm.

15 Haină lungă cu mâneci largi și capișon specifică Magrebului (n. red.).

23

Florence o luă spre vest, cu soarele în spate. Agenția de închirieri auto era situată dincolo de zidurile Medinei. Brahim îi spusese că era la vreo douăzeci de minute de mers pe jos.

— Mergeți prin piața Jemaa el-Fnaa, îi sugerase el, arătând spre harta pe care îi făcea însemnări. Este unul dintre cele mai faimoase locuri din Marrakesh. Acolo erau executați deținuții. După aceea, capetele lor erau...

Pocni din degete de câteva ori.

— Care-i cuvântul? Știți la care mă refer? Ceva ce se mănâncă cu hotdogi? Sunt lungi și verzi și crocanți.

— Castraveți murați? încercă Florence nesigură.

— Da, așa! Capetele lor erau, cum spuneți dumneavoastră, murate și agățate de porțile orașului. Ca un avertisment.

— Oh...

— De asemenea, puteți să vă faceți tatuaje cu henna pe mâini, sunt foarte frumoase.

Piața Jemaa El-Fnaa nu era o piață, ci se dovedi a fi un fel de centru comercial mare, de formă neregulată, străjuit de un restaurant Café de France la un capăt. Ea și Helen trecuseră pe aici dis-de-dimineață, când era încă pustiu, fără să știe ce era. Acum locul tocmai începea să se trezească la viață. Pe mesele așezate sub prelate și umbrele se vedeau munți de portocale ce așteptau să fie transformate în suc. Un bătrân, vorbind cu un glas răgușit și aspru, captivase un grup de turiști cu aparate de fotografiat în mâini. Florence se gândi că era unul dintre acei povestitori publici despre care citise atâtea. Mai mulți turiști stăteau la umbră, cu palmele și încheieturile pictate cu modele complicate.

Un bărbat se apropie de Florence cu un șarpe negru și subțire în mână, pe care încercă să i-l pună în jurul umerilor.

— Nu, mulțumesc, zise ea, îndepărtându-se.

El insistă.

— Nu, continuă ea, ceva mai apăsat.

El râse.

— Să nu-ți fie frică!

Lui Florence îi sări muștarul. Nu-i era *teamă*. Sau frica era singurul motiv acceptabil pentru a refuza să ți se înfășoare un șarpe în jurul gâtului? Îl ocoli și continuă să meargă. Râsul lui se auzi în urma ei, enervând-o.

Iată, în sfârșit, partea exotică a Marrakeshului, cu toate că era un fel de exotism făcut pe placul turiștilor, însă pe ea n-o mai interesa. Îi era cald. Era obosită.

Ajunse la marginea Medinei. În fața uneia dintre porți era o clădire imensă, flancată de un trio de paznici în uniforme diferit colorate. Își scoase telefonul să o fotografieze, iar cei trei începură să țipe. Unul dintre paznici traversă strada, îndreptându-se spre ea, încă vociferând. Mai mulți trecători se întoarseră să se uite. Simți cum sângele-i urcă în obraji și-și puse telefonul înapoi în geantă. Făcu semn cu mâna în semn de scuze, iar paznicul se retrase. O trecătoare înveșmântată într-o burka o cercetă atent, cu lumina reflectându-i-se în ochelari. Florence o luă repede din loc și călcă într-un morman de ceea ce, gândi ea, era balegă de măgar.

Avu nevoie de treizeci de minute ca să găsească agenția de închiriat mașini; când ajunse acolo, era deja năclăită de praf. I se lipise de pielea umedă și-i tremura pe pleoape. Îl simțea scârțâindu-i între dinți.

— *De l'eau*? întrebă ea un adolescent slăbănog aflat la birou, iar franceza studiată în facultate sună ciudat venind din gura ei.

Făcu un gest cu mâinile, ca și cum ar bea.

— Apă?

Adolescentul clătină din cap, cu o expresie serioasă. Florence oftă și-i dădu foaia printată pe care erau detaliile rezervării.

— *Un moment,* zise el și dispăru în spatele unei uși din placaj crăpat.

De perete erau sprijinite două scaune pliante. Florence se așeză pe unul dintre ele și-și lăsă capul pe spate. Deasupra ei scârțâia un ventilator.

Adolescentul reveni însoțit de un bărbat mai în vârstă, care o salută în engleză. Ea-i dădu permisul de conducere al lui Helen. Bărbatul se uită fugitiv la el și-l împinse înapoi.

— Veniți, zise el.

Îl urmă până-n stradă. Sandalele din plastic ale bărbatului i se loveau zgomotos de călcâiele brăzdate cu crăpături adânci și uscate.

Garajul era lângă clădire. Omul o conduse spre un Ford Fiesta alb, gesticulând cu un aer de importanță.

— Nou-nouț, zise el, lovind caroseria cu degetul.

Îi mulțumi, iar el se dădu la o parte, privind-o cum urcă în mașină. Ea porni

aerul condiționat la nivelul maxim pe care-l putea atinge. Inițial, aerul ieși încins și stătut, ca răsuflarea cuiva, dar curând începu să se răcorească și să-i usuce transpirația de pe piele. De asemenea, începu să-i limpezească buimăceala provocată de căldură, care o afectase încă de când se trezise. Bărbatul de la agenție era tot acolo, observând-o. Băgă în marșarier și aproape că lovi o bătrână în timp ce manevră mașina, intrând în puhoiul bezmetic de automobile din trafic.

24

Cincisprezece minute mai târziu, când Florence își făcu în cele din urmă apariția, Helen era în intersecție, lângă același bărbat care căra roaba cu bagajele lor îngrămădite înăuntru. Ea purta o pălărie de paie cu boruri largi, pe care și-o puse în poală când urcă în mașină.

— E nouă? întrebă Florence, arătând spre pălărie.

— Da. Am luat-o la întoarcere. Am dat patruzeci de dirhami. Brahim avea dreptate, bazarul este incredibil!

Florence dădu din cap și zâmbi. Își lăsă pentru un moment capul pe speteaza scaunului. Avea corpul încordat. Nu înțelesese niciunul dintre semnele de pe șosea. Aproape că se ciocnise cu o căruță trasă de cai, în care erau doi turiști alarmați. Bărbatul de la hotel închise portbagajul și bătu ușor cu palma în el. Florence rămase nemișcată.

— Florence, hai să plecăm!

Helen pocni din degete la ea, poate în glumă, poate nu.

— Scuze, zise ea, îndreptându-și spatele.

Apucă strâns volanul și băgă mașina în viteză.

După vreo oră de condus, aerul condiționat se defectă. Helen se aplecă înainte și lovi gurile de ventilație de câteva ori, apoi se trânti cu putere pe scaun și închise ochii. Mai aveau încă două ore de mers.

Florence închise climatizarea defectă și deschise geamurile. Vântul năvăli în interiorul mașinii, iar părul li se înfoie, plutind de parcă ar fi fost sub apă.

Florence viră ușor când un camion trecu pe lângă ele.

— Doamne, Florence… fii atentă, icni Helen.

Continua să stea cu ochii închiși și nu-și pusese centura. N-o făcea niciodată. Florence se întreba ce s-ar întâmpla dacă frâna brusc. Capul lui Helen ar fi ricoșat de bord ca o minge de fotbal.

Nu erau prea multe mașini pe șosea. Apăsă pe accelerație și se uită cum urcă acul indicatorului. Nu după mult timp ajunse la o curbă și fu obligată să încetinească. Soarele coborâse, iar razele se strecurau printre copaci. Helen deschise ochii și dădu drumul la radio, apoi îl stinse. Își aprinse o țigară. O ținu în interiorul mașinii, ca să nu-i fie suflată dintre degete de curentul de aer. Florence simți fumul pe gât.

Merseră încă o oră în tăcere. Peisajul deveni mai uscat și mai prăfos. Orașul Marrakesh era, conform celor citite de Florence, o oază în mijlocul deșertului. Aici, pe drum, nu era nici urmă de vegetația sau culoarea din oraș. Căldura și huruitul constant al roților pe șosea le făcură să intre într-un fel de transă. Se treziră la realitate doar când își dădură seama că aerul care pătrundea în mașină era diferit. Se răcorise cu câteva grade și se simțea mai proaspăt și mai intens. Lui Florence i se păru că simte mirosul mării. Zona din jurul lor începu și ea să se înverzească. Florence aruncă un ochi la harta de pe telefonul ei. Erau la o distanță de aproximativ zece, cincisprezece kilometri de Semat.

Drumul se apropie de o pantă abruptă și continuă pe la marginea colinei. Jos, Atlanticul spumega și fremăta. În depărtare, soarele licărea pe suprafața apei. Era greu de crezut că era aceeași întindere de apă lângă care crescuse Florence. Cât de dezamăgitoare trebuie să fi găsit oceanul clădirile cu acoperișul plat, ca niște depozite ale Floridei, după fortificațiile și minaretele din Maroc.

Drumul de pe marginea colinei abia dacă era îndeajuns de lat pentru două benzi și, uneori, când o mașină sau o motocicletă gonea spre ele din sens opus, Florence se simțea nevoită să încetinească, gata-gata să oprească. Își tot ștergea mâinile de tapițeria scaunului ca să scape de transpirație.

Un camion cu prelată din pânză se apropie de bara din spate, și ea scoase un geamăt ascuțit. În cele din urmă, acesta viră, ocolind-o, abia reușind să ajungă înapoi pe bandă înainte ca o altă mașină, venind de pe contrasens, să ia strâns curba. Claxoanele lor agresive creară în capul lui Florence un vacarm care-i distrăgea atenția.

În cele din urmă, șoseaua se îndepărtă de marginea dealului și, nu după mult timp, o casă albă, cu un brâu de un albastru intens – era tot un *riad*, își dădu seama Florence – se înălța în fața lor. Clădirea stătea cocoțată de una singură pe coama unui deal abrupt. Trecură pe lângă o stâncă imensă, vopsită în alb, pe care scria, cu litere albastre, VILLA DES GRENADES.

— Des Grenades? se întrebase Florence cu glas tare când făcuseră rezervarea. Are legătură cu grenadele?

— Înseamnă „rodii“, o corectase Helen.

Florence trecu de poartă și parcă mașina pe drumul de acces. Se lăsă în spate pe scaun. Își simțea tot corpul lipicios.

O femeie solidă, căruntă, care avea în jur de șaizeci de ani, ieși din casă. Străbătu șchiopătând cărarea spre ele. Helen și Florence ieșiră din mașină s-o salute.

Femeia făcu un pas înainte și dădu mâna cu Florence.

— *Bonjur, mesdames, bienvenue*[16]*,* zise ea.

— Vorbiți engleză? întrebă Helen.

— Da, puțin, zise ea cu un zâmbet timid.

Le spuse că numele ei e Amina și că lucra la Villa des Grenades de mai bine de douăzeci de ani. Ea urma să gătească, să meargă la cumpărături și să se ocupe de curățenie. Dacă aveau nevoie de ceva, să-i spună. Locuia ceva mai departe, pe drum, zise ea, arătând undeva în josul dealului. Încercă să le ia bagajele, însă Florence insistă să le care singură.

Intrând în casă, Florence se simți cuprinsă de un val de panică. Din pardoseală lipseau o mulțime de dale de gresie, iar mucegaiul se refugiase în fiecare colțișor. Plante agățătoare își întinseseră lujerii lungi în interiorul ferestrelor, cățărându-se pe pereți și pe tavan. Se vedeau pete maro în locurile unde buruienile câștigaseră teren, înainte de a fi hăcuite. Îi aminteau lui Florence de dârele lipicioase lăsate de melci, în Florida.

Sus, pereții și podelele erau într-o stare la fel de proastă, dar cel puțin așternuturile păreau curate, iar la baie curgea atât apă fierbinte, cât și rece. La fel ca la hotel, al doilea etaj era deschis la mijloc, coborând spre curtea însorită de jos.

În spatele casei era o terasă mare, pavată cu gresie, care se întindea până în apropierea unei piscine micuțe, umbrite de palmieri, ale căror trunchiuri lățoase, cu scoarță ca o pânză de sac, arătau de parcă ar fi fost surprinse pe cale să se dezbrace. Piscina era umplută doar pe trei sferturi, iar suprafața apei era acoperită de un strat gros de alge. Gângăniile se plimbau fără frică pe suprafața apei. Lângă marginea ei erau așezate direct pe pământ trei șezlonguri uzate, iar sub ele se vedeau fâșii rupte de vinilin. Amina arătă spre un teanc de prosoape curate, împăturite pe o masă din apropiere, ceea ce o făcu pe Helen să râdă.

— Am să sun la agenția de închirieri, zise Florence. Să vedem dacă mai au altceva disponibil. Jur că fotografiile de pe site nu arătau așa!

Helen văzuse și ea fotografiile și fusese de acord să stea acolo.

Dar Helen spuse doar:

— E bine. Este complet în regulă.

Helen voia să scrie în acea după-amiază, așa că se așezară în sufrageria mare și luminoasă de la parter, ale cărei uși dădeau atât spre terasă, cât și în spate, spre curtea pavată din centrul casei. Helen scria în reprize rapide, frenetice, pixul ei

plimbându-se nebunește pe hârtie, făcând din când în când câte o gaură în pagină.

Florence o privea de pe canapeaua din cealaltă parte a încăperii. Și ea avea un caiet în poală și un pix în mână, dar nu scrisese nimic. O propoziție, își zise ea. Scrie doar o propoziție.

Notă: *Eu sunt.*

A doua cea mai scurtă propoziție din lume.

Eu sunt… ce? Ce sunt?

Puse la loc capacul pixului. Privi din nou spre Helen, pe care concentrarea o făcea să se încrunte.

Florence trânti caietul pe masă, în fața ei, alegându-se cu o privire agasată din partea lui Helen, apoi se ridică și ieși pe terasă. Se întinse pe unul dintre șezlonguri și închise ochii. Era aproape ora șapte seara, însă aerul era în continuare cald. Ascultă foșnetul frunzelor de palmier și ciripitul păsărilor.

Se simțea trădată. Renunțase la mama ei, nu-i așa? De ce nu era încă în stare să scrie ceva? Unde era șuvoiul de cuvinte care i se promisese? Ori aceea era o răsplată doar pentru Helen? Țipetele stridente ale păsărilor începură s-o irite. Se întoarse înăuntru și verifică e-mailurile lui Helen de pe laptopul pe care-l așezase pe masa din lemn sculptat, poziționată într-un colț al sufrageriei. Erau câteva mesaje de la Lauren, asistenta Gretei, dar nimic urgent. Și un mesaj personal în contul Helen Wilcox.

— Ai un e-mail de la Sylvie Daloud, zise ea.

Helen ridică privirile și clipi de câteva ori.

— Scuze, ce? Eram cu mintea în altă parte.

— Ai un e-mail de la Sylvie Daloud. Zice că primește abonamentul la Opera Metropolitană pentru sezonul viitor și vrea să știe dacă ai fi interesată să vă verificați programele, ca să mergeți împreună la anumite spectacole.

Helen puse caietul și pixul pe masa de lângă ea.

— Bine, atunci o să-i răspund mai târziu.

Florence dădu din cap și închise laptopul.

— Helen, știu că asta-i o întrebare prostească… dar cum știi despre ce trebuie să scrii?

Helen se încruntă.

— Cum știu despre ce să scriu? Cred că o iei pe drumul greșit. Când am scris *Mississippi Foxtrot*, n-am decis deodată să devin autoare și apoi m-am gândit la intrigă. Aveam o poveste care trebuia spusă, așa că am scris-o.

— Aha, spuse Florence dezamăgită.

Nu era sigură că înțelesese ce voia să spună Helen: avusese o poveste *în minte*, ori una care se întâmplase în realitate?

Ei bine, Florence n-avea nici una, nici alta, deci ce mai conta?

— Iar acum? continuă ea. E același proces și la cea de-a doua carte?

— Sincer, nu. Nu prea.

Nu mai spuse nimic pentru atât de mult timp, încât Florence se gândi că discuția luase sfârșit. Apoi Helen adăugă:

— Uneori trebuie să-ți creezi propria poveste.

— Cum adică?

— Toate poveștile trebuie să se bazeze pe realitate, altfel nu vor părea autentice. Desigur, realitatea e maleabilă.

— Chiar așa?

— Cum poți să întrebi așa ceva? Bineînțeles că da. Iei propriile decizii. Acționezi. Această – arătă cu mâna în jurul ei – călătorie este o cale de a-ți schimba realitatea.

— Presupun că da, zise Florence.

Se pare că-și *modificase* realitatea. N-ar fi fost în Maroc cu Helen dacă nu i-ar fi trimis lui Simon fotografiile acelea. Era asta o poveste? Poate călătoriile ei din Florida spre New York, apoi spre Maroc erau îndeajuns pentru a găsi o intrigă. Ce știa ea despre nevestele care-și mâncau soții? Își cunoștea doar propria viață. Poate că aceasta devenise, în sfârșit, îndeajuns de interesantă încât să scrie despre ea.

Amina le servi cina pe terasa din spate, printre palmierii foșnitori. Cumpăraseră o sticlă de whisky dintr-un magazin *duty free* din aeroportul din Lisabona și-și turnară fiecare câte un pahar mare.

Femeia le aduse tăvi după tăvi cu mâncare: supă *harira,* de năut și linte, piure de dovleac condimentat, vinete tocate, o farfurie cu măsline unsuroase, pâine cu susan, care-i aminti lui Florence de partea de jos a unor brioșe englezești, iar, la sfârșit, *tagine*[17] cu miel și prune. Își ținură șervețelele sub farfurii cât mâncară, ca să nu le ia vântul. Luna se vedea ca o seceră strălucitoare pe cer.

— Doamne, nu-i așa că El Badi e frumos? întrebă Helen, turnând din nou câte-un pahar de whisky pentru fiecare.

— Nu știu dacă pot să-l consider frumos. E în ruine.

— Dar poți să-ți imaginezi cum trebuie să fi arătat în perioada lui de glorie. Imensitatea lui; nebunia de a-l construi. Avea trei sute șaizeci de încăperi. Cu marmură din Italia. Aur din Sudan. Ce proiect! Clar e o dovadă convingătoare împotriva democrației.

— Cum așa?

— Evident că nu s-ar fi putut construi niciodată într-un sistem democratic. Așa cum a fost și cazul piramidelor egiptene sau al Palatului Versailles. Dar nu-i așa că suntem bucuroși că le avem? Nu ne încântă să știm lucrurile incredibil de frumoase pe care oamenii sunt capabili să le facă atunci când nu au opreliști? Poate că democrația este „dreaptă“, continuă Helen, făcând un gest ca și cum ar fi pus cuvântul în ghilimele, dar oare ea să fie scopul? Cum rămâne cu măreția? Uneori nu le poți avea pe amândouă.

— Nu știu. Egalitatea nu presupune niște avantaje?

— Orice lucru poate avea avantaje, Florence. Dar atunci când toți sunt egali, oamenii sunt interschimbabili. E ca o aplatizare.

Florence nu știu ce să răspundă.

— Spune-mi, când erai copilă chiar credeai că cei din jur erau egalii tăi?

Florence ridică nesigură din umeri.

— Nu credeai asta, Florence. Te cunosc. Credeai că ești mai bună decât ei.

Se opri.

— Și părerea mea este că aveai dreptate.

— Poate, murmură Florence.

Mai luă o gură de whisky și-și întoarse capul ca să-și ascundă zâmbetul.

— Crede-mă pe cuvânt, continuă Helen. Dacă-ți petreci viața căutând corectitudinea, o să fii dezamăgită. Corectitudinea nu există. Și chiar dacă ar exista, ar fi plictisitoare. Nu ar lăsa loc pentru ceva neașteptat. Dacă pornești în căutarea măreției – a frumuseții, a artei, a transcendenței –, acolo vei găsi răsplata. *Asta* face ca viața să merite trăită.

Helen trânti paharul pe masă, vărsând câțiva stropi.

— Sunt convinsă că există oameni în trecutul meu care nu cred că e corect că viața mea s-a schimbat în felul ăsta. Și, cine știe, poate că nici nu este. Dar vreau să înțelegi asta: n-aș schimba nimic din ce-am făcut. Nici măcar un singur lucru.

Lui Florence îi plăcea când Helen îi vorbea astfel, asemenea unui discipol merituos. Era măgulită că o adusese cu ea în această călătorie. Adevărat, era aici ca asistenta ei, dar, ce-i drept, nu avea prea multe de făcut. Helen cheltuia o grămadă de bani ca ea să o însoțească și să-i scrie textele la calculator o oră pe zi.

Era posibil, se gândea ea, ca Helen să își dorească de fapt compania ei. Era posibil să-i *placă* de ea.

— Helen, zise ea, incapabilă să se oprească.

Se simțea nesăbuită.

Helen fredona, bătând ușor ritmul în masă. Ridică privirea.

— Hm?

— Cât de mult e adevărat?

— Cât de mult din ce?

— Din *Mississippi Foxtrot.*

Helen clătină din cap.

— Ce contează? N-am înțeles niciodată obsesia oamenilor pentru „fapte reale".

— Nu știu, ridică Florence din umeri. Cred că n-ar schimba nimic. Vreau doar să știu.

Helen se holbă la ea un moment, fără să răspundă. Florence se temu că depășise limita. Apoi cealaltă femeie rosti:

— Of, la naiba! Nu e ca și cum o să zici cuiva.

— Bineînțeles că nu!

Helen îi zâmbi scurt, amuzată.

— Ruby, zise ea în cele din urmă.

Florence așteptă să intre în detalii. N-o făcu.

— Ruby *ce*? Ruby este ceva real?

Helen dădu încet din cap.

— Ruby este reală. Cu excepția numelui ei.

Făcu o grimasă.

— Doamne, ce urăsc numele ăsta! Ruby. Nu știu ce-a fost în capul meu. Nu i se potrivește deloc.

— Care-i numele ei real?

Helen zâmbi, pierdută în amintiri îndepărtate.

— Jenny. A fost cea mai bună prietenă a mea.

Se opri să-și aprindă o țigară.

— Tatăl meu, după cum cred că ți-ai dat seama din carte, era un nemernic inutil, iar mama, ce să zic, abia dacă exista. Era terminată. Cred că doar aștepta să moară. Iar asta s-a întâmplat când aveam opt ani. Așa că a rămas doar Jenny. Eu și Jenny.

Helen oftă.

— Apoi l-a omorât pe tipul ăla și totul s-a terminat.

Pocni din degete.

— Prietenia noastră s-a dus. Copilăria. Totul. Întreaga mea lume s-a sfârșit.

— Crima a fost reală? întrebă Florence, făcând ochii mari.

— Bine, nu toate detaliile. Nu era doar un tip aflat în trecere prin oraș; locuia acolo de mai mult timp decât noi. Apoi, când Jenny a împlinit cincisprezece ani, individul a dezvoltat o fascinație bolnavă pentru ea. Obișnuia s-o urmărească, să o invite în oraș, s-o aștepte lângă casă. Până la urmă, ea s-a săturat. L-a împușcat cu flinta lui taică-său.

— Oribil!

Helen ridică surprinsă ochii.

— Așa o fi? Ca s-o spun pe șleau, eu n-am fost niciodată oripilată de asta. Nici pe departe. Am fost… cum să zic? Eram mândră. Poate chiar geloasă. Ajunsese acolo unde nu mai fusese niciunul dintre cei pe care-i cunoșteam noi. Mi-a povestit că, după ce se hotărâse să-l împuște, dar înainte de a apăsa pe trăgaci, toate simțurile i s-au ascuțit; de fapt, nu doar simțurile, ci și emoțiile, totul. Auzea cum plămânii lui se umflau, auzea sângele pulsându-i prin vene. A simțit o forță fenomenală traversându-i corpul, de parcă ar fi fost electricitate. Iar eu nu știam nimic despre asta; nu puteam să înțeleg deloc. De parcă ea fusese primită într-un club unde n-aveam cum să intru. Mă simțeam ca o impostoare. Mă prefăcusem că sunt adult, că știam lucruri, că eram rece, cinică. Dar ea era altfel. Era reală. Și mă înfricoșa. Nu mai puteam să fiu alături de ea. Ajunsese într-un loc unde eu nu puteam s-o urmez. Mă lăsase în urmă.

Helen pipăi absentă pe masă după pachetul de țigări. Scoase una, pe care și-o aprinse cu mucul celeilalte, pe care încă îl ținea în mână. Florence nu spuse nimic, dorindu-și ca ea să continue, Dar Helen n-o făcu. Doar fuma și se uita în gol.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A primit o condamnare de douăzeci și cinci de ani de închisoare.

— Dar în carte…

— În *roman.*

— Da, în roman. În roman *tu* erai cea care îl ucidea. Tu ai făcut ca Maud, personajul, să fie o criminală.

Helen gesticulă.

— Eh! Chestia asta e doar ca să fie povestea mai bună. Bine, poate că și gelozia a contribuit puțin. Am vrut să încerc să trăiesc măcar într-o mică măsură ce-a trăit ea.

— Deci Jenny mai e acolo?
— Unde?
— La închisoare.
Helen își reveni. Florence rupsese vraja.
— Da, evident, continuă ea, răsuflând zgomotos și făcând ochii mari. Bun, adăugă ea, punând capăt discuției. Am ajuns la un subiect la care nu mă așteptasem.
Râse încetișor și-și puse mâinile în șold, apoi se ridică.
— Iar acum sacul ăsta bătrân de oase trebuie să se ducă la culcare. Ne vedem dimineața? O să mergem în oraș, să mai explorăm câte ceva.
Florence dădu din cap.
La ușă, Helen se întoarse.
— Nu trebuie să-ți reamintesc că tot ce-am discutat rămâne între noi, nu?
Florence încuviință din nou.
— Ce fată bună!
Se opri.
— Mă bucur că ai venit, Florence.
Apoi dispăru în casa întunecată fără să mai aștepte vreun răspuns.

16 „Bună ziua, doamnelor, bine ați venit“, în lb. franceză, în original (n. red.).

17 Fel de mâncare marocan, foarte popular, făcut din legume, carne de pasăre sau miel și mirodenii, numit astfel după vasul din ceramică în care se prepară (n. tr.).

25

Lumina zorilor se cernea printre vrejurile încâlcite de la fereastră, lăsând umbre unduitoare pe peretele de lângă ea. Florence se uită la ceas. Era abia trecut de ora opt. Își lăsă picioarele peste marginea patului și atinse cu tălpile podeaua rece, cu dale din teracotă.

Jos, Amina pregătise micul-dejun pe terasă. Într-un coș acoperit cu un șervet curat erau brioșe proaspete. Într-un vas din ceramică era unt, însoțit de trei feluri de gem. Un bol fusese umplut cu o miere atât de groasă, încât lingura de lemn înfiptă în ea stătea dreaptă. Mai erau farfurii cu migdale, curmale, semințe de rodie și felii de portocale fără sâmburi și trei carafe cu sucuri diferite.

Florence se așeză la masă, iar mișcările ei speriară o pasăre asemănătoare cu o vrabie care ciugulea din coșul cu pâine. Fâlfâi din aripi până pe un scaun alăturat.

— Îmi pare rău, micuțule, zise ea aruncându-i o bucățică de brioșă.

Își aminti că citise undeva că penele unei păsări cântăresc mai mult decât scheletul ei.

Nu durà mult și își făcu apariția și Helen. Se opri în pragul ușii și-și întoarse fața spre soare.

— Doamne, ce bine mă simt! zise ea.

Mâncară în voie, vorbindu-și rar. Amândouă erau puțin mahmure. După micul-dejun, Florence verifică e-mailurile folosind laptopul din sufragerie.

— Ai un mesaj nou de la Greta, îi strigă ea lui Helen, care era pe terasă, fumând o țigară și privind în depărtare.

— Ce spune? întrebă ea, fără să întoarcă privirea.

— Speră că excursia decurge bine, bla-bla, și vrea să discute ceva cu tine când o să ai timp.

— Despre ce?

— N-a zis. Scrie doar să o suni.

— OK.

— Îi răspund?

— Nu. O s-o sun eu curând.

Florence își verifică propriul cont de e-mail. Avea doar un mesaj de la mama ei, pe care îl parcurse rapid. Observă cuvântul *trădare* înainte de a-l închide.

Plecară în oraș în jurul orei zece. La ușă, Helen îi dădu din nou lui Florence să-i țină lucrurile.

— Îți iei pașaportul cu tine? întrebă Florence.

— Iată o lecție de viață: ia întotdeauna pașaportul cu tine când ești în străinătate. Nu știi niciodată ce-o să se-ntâmple. Pe lângă asta, eu n-am încredere în femeia aia.

— În Amina? întrebă Florence râzând. Fii serioasă!

— Nu confunda naivitatea cu compasiunea. La tine mă refer. Nu știi nimic despre ea.

Florence își dădu ochii peste cap, dar se întoarse târșâindu-și picioarele în camera ei și își luă pașaportul.

Orașul propriu-zis se afla la aproximativ cincisprezece minute de mers cu mașina de la vilă în direcția opusă celei din care veniseră. Orașul era înghesuit pe un deal înălțat deasupra coastei, înconjurat de metereze de aceeași culoare ca plaja nisipoasă. Zidul ajuta la blocarea vântului aprig care bătea dinspre apă, biciuind valurile înspumate de la suprafață. În interiorul Medinei erau puține mașini și un talmeș-balmeș de clădiri albe, profilate pe cerul albastru, luminos. Fusese înființat de berberi în secolul I, iar în anii următori a fost ocupat, pe rând, de romani, de portughezi și de francezi. În ghidurile turistice era descris drept un sat de pescari, însă acum economia locală depindea de turism, având parte de vizitatorii care nu fuseseră ademeniți în stațiunile mai populare, Essaouira sau Agadir.

Florence parcă lângă piața Hassan al II-lea, aproape de centrul Sematului, alături de o clădire cu ușă boltită, vopsită într-un albastru-deschis. Într-o parte se aflau portul și plaja, în cealaltă, orașul. Când ieșiră din mașină, Florence remarcă pietrișul fin de sub tălpile pantofilor ei. Era nisip, adus de vânt de pe țărm.

O întrebă pe Helen dacă n-ar putea opri la un bazar; voia să meargă să facă cumpărături încă de când îi văzuse pălăria. În piața comercială, care era mult mai mică decât cea din Marrakesh, soarele se strecura prin rogojinile din ratan, așezate deasupra tocmai ca să blocheze lumina acestuia. Pe câteva mese erau mormane înalte de mirodenii; Florence văzu etichete cu șofran, chimion și *harissa*[18]. Pe altă masă se vedeau vase *tagine* colorate, aliniate în șiruri ordonate. Se îndreptă spre un bărbat care vindea genți din piele cu modele. În spatele lui, partenerul său lucra un model complicat pe o bucată de piele brută, folosindu-se de un cuțit. Florence ridică o poșetă mică, roșie, rigidă și o deschise.

— Două sute de dirhami, spuse cel din spatele mesei. Douăzeci de dolari.

Florence învârti poșeta în mână. Se întoarse spre Helen să-i ceară părerea, dar aceasta era la câțiva pași depărtare, privind cum un bărbat smulge penele unui pui.

— Bine, îi răspunse Florence omului. O iau.

Scoase banii din portofel. Transferă conținutul genții ei în noua poșetă, apoi și-o puse pe umăr. Era încântată că avea un suvenir din această excursie. Își imagină complimentele pe care le va primi când o va purta și cum o să le spună oamenilor de unde o cumpărase. Se îndreptă către Helen, care o luase din loc ca să se uite la *tagine* și i-o arătă.

— Îți place?

— Cât ai dat?

— Douăzeci de dolari.

— Din cât?

— Din nimic. Douăzeci de dolari mi s-au părut un chilipir.

— Nu te-ai tocmit?

Florence dădu din umeri.

— Probabil are nevoie de banii ăștia mai mult decât am eu.

— Dar nu asta e ideea. Ei respectă oamenii care știu să negocieze. Acum are un motiv în plus să creadă că toți americanii sunt niște blegi, niște fraieri răsfățați.

Pentru un moment, Florence se simți exasperată de insistența lui Helen de a o zugrăvi drept proastă.

— Exact, insistă ea, n-ar fi fost greșit să-l induc în eroare?

Helen râse fără prea mare tragere de inimă.

Plecară din bazar și traversară din nou Piața Hassan al II-lea, îndreptându-se spre port. Piețarii prăjeau pește proaspăt la tarabele lor de pe stradă. Fumul se ridica în văzduh înainte de a fi împrăștiat de vânt. Pe apă se legănau zeci, poate chiar sute de ambarcațiuni, majoritatea fiind niște bărci vechi, vopsite într-un albastru țipător sau vase de pescuit pentru o singură persoană, dar erau și câteva nave din lemn mai înalte și o mână de iahturi mici și urâte. Într-un fel, priveliștea o făcu pe Florence să-și amintească de casă. În timpul liceului, ea și prietena ei, Whitney, obișnuiau să se furișeze în ambarcațiunile goale din port. Nu aveai cum să intri în cabine, dar puteai să te întinzi pe punte și să te prefaci că e nava ta.

Dădură de un bărbat care lovea întruna o caracatiță de pământ. Se opriră să privească.

— Ce face acolo? întrebă Florence.

— O frăgezește, zise Helen. Dacă n-o lovești înainte, e prea tare ca să poată fi mâncată.

Luară prânzul afară, în fața unui restaurant din port specializat în fructe de mare, ca să nu se mai întoarcă în oraș. Briza venită dinspre apă părea să aducă și mai mult aer fierbinte și greu. Amândouă comandară caracatiță proaspătă de ocean – sau cel puțin așa suna reclama –, cu diverse legume la grătar drept garnitură și sticle din berea locală, Casablanca. În timp ce soarele urca pe boltă, picioarele dezgolite ale lui Helen rămaseră în afara protecției oferite de umbrelă. Îi ceru lui Florence să schimbe locurile.

— Pielea ta tânără se descurcă mai bine cu soarele, zise ea.

Florence se încruntă la auzul unei astfel de justificări; era doar cu șase ani mai tânără. Dar apoi își aminti că n-ar fi fost aici dacă Helen n-o lua cu ea și se ridică repede.

Simți cum se ofilește sub lumina strălucitoare a soarelui. Își lipi sticla de bere de frunte și de gât. Abia dacă se putea uita la caracatiță. Se gândi cum fusese izbită de pământ până la moarte. Dădu farfuria la o parte.

— Nu mănânci? întrebă Helen.

Florence clătină din cap.

— Mor de foame, spuse cealaltă femeie și trase farfuria spre ea.

Când Helen își termină masa, aprinse o țigară și scutură scrumul deasupra tentaculelor nemâncate. Florence privi dezgustată în altă parte.

Urcușul înapoi către piață, sub soarele arzător, fu mai abrupt decât ținea minte Florence. Își aminti că voia să-și cumpere o pălărie.

— E cald ca-n iad, zise ea cu voce joasă.

— Ce-ai spus? întrebă Helen.

— Nimic.

Florence nu se gândise să parcheze undeva la umbră, așa că se treziră nevoite să-și înfășoare mâinile cu materialul rochiei ca să poată atinge mânerul și să deschidă portierele. Aerul condiționat tot nu funcționa.

În după-amiaza aceea, se retraseră fiecare în camera ei. Florence încercă să tragă un pui de somn, dar dormi întrerupt și se trezi mai obosită decât fusese înainte să se întindă în pat. Era trecut de ora opt când plecară la cină. Florence purta o rochie albă de bumbac și o pereche de sandale din piele pe care și le cumpărase drept răsfăț din Hudson, împreună cu noua poșetă. Avea fața rozalie din cauza soarelui.

Bătu la ușa lui Helen.

— Ești gata?

— Un moment, se auzi vocea din cameră. Termin ceva.

Florence auzi un sertar trântit cu zgomot, apoi Helen deschise brusc ușa. Purta o rochie bleumarin, cu nasturi în față, iar pe umeri avea o eșarfă albastru cu alb.

— Să mergem, zise ea, cu un muc de țigară în colțul buzelor.

Toată camera ei puțea a tutun. Chiar dacă în contractul lor de închiriere scria clar că nu se fumează în camere.

Pe hol, Helen azvârli chiștocul peste balustradă, cu degetele pătate de cerneală. Acesta zbură vreo cinci metri prin aer și se opri pe podeaua cu gresie. Florence se strâmbă la gândul că, mai târziu, Amina va trebui să se aplece să-l culeagă de jos. La ușă, Helen îi întinse din nou lucrurile sale lui Florence.

Seara era aproape la fel de caldă ca ziua, iar în aer se simțea o mireasmă de iasomie. Merseră cu mașina cu geamurile coborâte, cu aerul marin biciuindu-le fețele. Se îndreptau spre un restaurant de pe dealuri, la nord de Semat, care le fusese recomandat de o prietenă de-ale lui Helen.

Care prietenă? ar fi vrut Florence să întrebe, dar se abținuse.

— Nu prea mi-ai explicat ce fel de documentare faci pentru carte, zise ea.

— Hm? răspunse Helen, uitându-se pe geam.

— Adică vrei să fac ceva anume cât suntem aici? Să vorbesc cu cineva? Să vizitez vreun loc? Încă nu știu ce ar trebui să fac.

— Ah, păi nu e vorba de ceva atât de bine definit. Vreau doar să simt locul, asta-i tot.

Motorul mașinii hurui când drumul o luă în sus. Orașul și Villa des Grenades se vedeau departe în oglinda retrovizoare. Drumul era lipit de linia coastei chiar și când urcă la trei metri, apoi la nouă metri deasupra Atlanticului fremătător. Florence strânse tare de volan. Era o seară cu vânt, iar rafalele iscate brusc loveau mașina încontinuu. O trase mai tare spre partea dreaptă a șoselei, ținând-o cât putea de departe de râpă.

— E un drum destul de înșelător, nu-i așa? zise Helen.

Fata dădu din cap, fără a-și lua ochii de la șosea. N-ar fi vrut să-și trădeze neliniștea; presupuse că Helen ar fi luat-o în râs din cauza asta.

După cincisprezece minute ajunseră la restaurant fără vreun incident. Florence își masă umărul în timp ce Helen deschise portiera, luptându-se cu vântul. Restaurantul era pustiu, cu excepția altor doi clienți, un cuplu de britanici de șaizeci și ceva de ani, care își savurau deja desertul.

Patronul le salută cu căldură.

— *Bienvenue,* bine ați venit! zise el.

— Două whiskyuri, zise Helen drept răspuns, ridicând două degete.

Florence descoperise abia după ce făcuse rezervările pentru excursie că ratau cu doar câteva zile Ramadanul. Ar fi fost un dezastru dacă Helen n-ar fi putut să bea. Fură conduse la masa lor de un chelner care părea să aibă vreo nouăzeci de ani. Peste câteva clipe sosi și whiskyul, în pahare pline de urme slinoase.

— Când ești la Roma… zise Florence ridicând din umeri, întinzând mâna spre paharul ei.

— …iei salmonella, încheie Helen.

Ciocniră.

— Pentru noi începuturi, spuse Helen.

Luă fiecare o înghițitură zdravănă.

Helen comandase pentru amândouă specialitatea casei, cămilă, dar când primiră mâncarea, lui Florence mormanul de carne din fața ei îi tăie pofta. Simțea efectele soarelui și ale căldurii și bănuia că băuse prea mult pe stomacul gol. Muzica arăbească se auzea în surdină, dintr-un difuzor montat deasupra mesei lor. Părea că se aude tot mai tare, duduind concomitent cu jocul de lumini.

Helen spunea ceva, dar se auzea ca și cum era la mare distanță. Totul părea foarte departe. Florence avea senzația că trupul și conștiința ei, întreaga sa ființă se redusese la mărimea unei pietricele, iar acum i se rostogolea în cap. Măruntaiele și le simțea întunecate și uriașe, iar lumea exterioară era la o distanță mult prea mare ca să mai aibă vreo importanță, de parcă ar fi fost un film proiectat pe un ecran îndepărtat. Carnea din farfuria ei părea să transpire. Mai transpiri după ce mori? Nu, nu, doar unghiile și părul continuă să crească. Și să tot crească.

Muzica începu să se audă mai încet. Totul se liniști. I se părea că se afla sub apă. Sunetele fuseseră înghițite de apă. Se simțea legănată de un curent rapid, măturată de valuri, trasă înapoi de brațe puternice, apoi aruncată din nou, iar în tot acest timp, glasul lui Helen era profund și pulsa ca un cântec de balenă, ca un ecou, ca o umbră a sunetului, ca și cum totul fusese deja spus și avea să fie spus din nou, dar cu mai multă însemnătate și mai amănunțit, până când avea să dispară cu totul, iar valurile erau singurele care mai rămâneau. Clipocind încet, încet, încet…

18 Un condiment nord-african, sub formă de pastă, făcut din ardei iute, sare, ulei și alte mirodenii (n. tr.).

PARTEA A PATRA

26

– M*adame* Weel-cock?

Când Florence se trezi din nou, era mult mai lucidă. Medicul îi spusese că avusese un accident de mașină, își aminti ea. Își mai amintea și că i se adresase cu „*madame* Wilcox“. Ce însemna asta? Unde era Helen? Poate într-un alt pat, într-un alt salon, unde i se spunea „*madame* Darrow“?

Când reveni sora medicală, Florence întrebă:

— Persoana care era cu mine în mașină e și ea aici?

Femeia se uită ciudat la ea.

— Mai este vreo americancă în spital?

Se strădui să-și amintească vocabularul francez de bază, răscolind cotloanele încețoșate ale minții sale:

— *Autres américaines? Ici? A l'hôpital?*

Sora medicală clătină din cap.

— *Il n'y a que vous.*[19]

Era doar ea.

— Era o femeie cu mine în mașină. Știți ce s-a întâmplat cu ea? *L'autre femme?* [20]

Sora medicală zâmbi neajutorată și ridică din umeri.

— A venit cineva să mă viziteze? *Quelqu'un visite*, ăăă, *moi*?

Sora clătină din cap.

— *Personne*[21], zise ea înainte de a pleca.

Florence contemplă tavanul. Nimeni. N-o vizitase nimeni.

Își întoarse fața spre fereastră și observă o sacoșă din plastic, boțită, pe noptiera de lângă patul ei. Întinse mâna spre ea și un junghi dureros îi străbătu coastele. Cu o grimasă de durere, trase sacoșa în poală.

Înăuntru erau hainele pe care le purtase cu o seară înainte: rochia albă, lenjeria și poșeta pe care o cumpărase ieri. Toate erau complet ude. Într-un buzunar lateral al poșetei erau înghesuite pașaportul lui Helen, portofelul, telefonul și un pachet de țigări la fel de ud. Asta explica de ce toată lumea-i spunea „*madame* Wilcox“. În poșetă nu mai era nimic altceva. Portofelul ei, telefonul și pașaportul dispăruseră.

Apăsă butonul de pornire al telefonului lui Helen. Nu se întâmplă nimic.

19 „Nu sunteți decât dumneavoastră“, în lb. franceză, în original (n. red.).

20 „Cealaltă femeie?“, în lb. franceză, în original (n. red.).

21 „Nimeni“, în lb. franceză, în original (n. red.).

27

Florence se trezi speriată. Respira cu greu, iar inima-i bătea prea repede. Se frecă la ochi și își dădu seama că mai era cineva în încăpere cu ea. Era bărbatul în uniformă pe care-l văzuse când se trezise în spital. Cel pe care sora medicală îl scosese afară. De ce își făcea apariția numai când ea dormea? Parcă era un personaj pe care îl creaseră visele ei.

— *Madame* Weel-cock, zise el. Vă amintiți de mine? Eu sunt Hamid Idrissi, de la Jandarmeria Regală. Este important să vă întreb despre accident.

Engleza lui nu era grozavă, dar o vorbea mult mai bine decât te-ai fi așteptat de la un polițai dintr-un orășel din Maroc. Florence privi în jur, sperând ca sora medicală să apară de nicăieri și să o salveze din nou, dar fără succes. Îi făcu polițistului semn cu capul.

Acesta se căută prin buzunare până găsi un mic carnețel bej, pe care-l scoase împreună cu un pix ros la un capăt. Toate mișcările sale aveau o bruschețe spasmodică, de parcă încheieturile lui erau noi-nouțe și încă nu se obișnuise cu ele.

— S-o luăm de la început. Vă amintiți evenimentele de noaptea trecută?

Florence clătină din cap.

Idrissi dădu înapoi câteva pagini din carnetul de notițe și zise:

— Mașina dumneavoastră a ieșit de pe drumul Rue Badr și a căzut în ocean la ora zece și jumătate. Din fericire, în larg se afla un pescar care a văzut ce s-a întâmplat. V-a scos din mașină și v-a dus la adăpost. Ați ajuns la spital la ora unsprezece. Erați inconștientă.

Deși nu era deloc momentul potrivit, pe fața lui Florence apăru un zâmbet. Avea impresia că cineva o lua peste picior.

— Mașina mea a ajuns în ocean? întrebă ea sceptică. Și cineva m-a tras afară în timp ce se scufunda?

— Asta s-a întâmplat, da.

Florence continuă să-l privească, așteptând poanta. El o fixă cu privirea. Avea o expresie obosită și plictisită. Zâmbetul ei pieri. Încercă să priceapă această informație nouă. Părea absurd că avusese loc așa ceva, iar ea nu-și mai amintea absolut nimic. Trecuse prin cel mai dramatic moment al vieții sale și-l ratase. Tipic pentru ea.

Drumul acela, Rue Badr, era cel pe care porniseră ca să ajungă la restaurant. Își aminti cum marginea șoselei părea să dispară pur și simplu de pe fața pământului. Era incredibil că, în doar câteva ore, simpaticul lor Ford Fiesta se aruncase în negura nopții, căzând în apa de un negru-albăstriu.

Încercă să-și imagineze cum ea și Helen plutiseră prin aer, între pământ și mare. Oare știau ce li se întâmplă?

Și, mult mai important: unde se afla acum Helen?

Încercă să-l întrebe, dar polițistul spuse în același timp:

— *Madame*, care este ultimul lucru pe care vi-l amintiți despre noaptea trecută?

Florence făcu un efort de memorie. Își aminti de carnea de cămilă. De muzica în surdină.

— Îmi amintesc de cină, zise ea. Restaurantul.

— Ce restaurant?

— Era sus, pe deal. Dar Amal? Ceva de genul.

El notă informația în carnețel.

— Ați consumat alcool?

Florence se strădui să rămână nemișcată.

— Poftim?

— Ați băut alcool la cină?

Florence nu răspunse. Polițistul sugera cumva că accidentul se întâmplase din vina *ei*? Expresia lui nu trăda nimic.

— *Madame* Weel-cock?

— Nu-mi amintesc, spuse ea în cele din urmă. Nu-mi pot aminti nimic, îmi pare rău.

Fata clătină din cap.

— Știți că în Maroc este ilegal să conduceți după ce consumați alcool? Chiar și după un singur pahar.

Ea-și aminti de cele două pahare slinoase de whisky. Cât de bine îi picase prima înghițitură de băutură, după stresul provocat de condus. Dar apoi? Ce s-a întâmplat după primul pahar? Nu-i venea nimic în minte. Era o beznă desăvârșită.

Se gândi din nou la întrebarea la care nu primise răspuns: unde era Helen?

Urmară alte întrebări: de ce nu o vizitase Helen? De ce pașaportul acesteia era încă la ea? Cum era posibil ca aceasta să nu fi fost în mașină? Bineînțeles că ar fi plecat împreună de la restaurant.

Așadar, unde era Helen?

Contemplă cu lentoare întrebarea. Chiar după ce se gândi la un răspuns, continuă să caute alte variante, de parcă prelungind momentele de incertitudine ar fi putut schimba consecințele.

Polițistul o privea în continuare cu seriozitate.

Era posibil așa ceva? Să fi fost Helen ucisă în accident?

— *Madame* Weel-cock, am să vă întreb din nou: știți că este ilegal să conduceți după ce-ați băut alcool?

Florence se forță să răspundă:

— Sunt conștientă de asta. Sigur n-aș fi băut nimic dacă aș fi știut că urma să conduc până acasă.

El dădu încet din cap, privind-o.

— Deci…

Ar fi vrut să-l întrebe ceva, dar nu știa ce. De ce nu pomenise nimic despre cealaltă persoană din mașină?

— Stați puțin, dar cine? Cine m-a salvat?

— Un pescar.

— Cine?

— Vreți numele lui?

— Numele lui? Cred că da. Ar trebui să-i mulțumesc, nu?

Polițistul își frecă tâmplele. Copie pe o pagină curată un nume și un număr de telefon din carnețelul lui, o rupse și i-o întinse lui Florence.

— Mă îndoiesc că știe engleză.

Ea puse hârtia pe pat, fără să o privească, apoi strânse din ochi. Când făcu asta, văzu, ca și cum ar fi fost proiectată pe pleoapele ei, imaginea cu Helen bătând furioasă în geamul portierei, privind neajutorată cum Florence era salvată. Asta se întâmplase? Pescarul a lăsat-o pe Helen acolo? Nu o văzuse? Ori avusese doar forța sau timpul necesar pentru a o salva doar pe una dintre ele, iar el o alesese pe ea? Doamne, ce fraier! Alesese persoana greșită.

Clătină din cap, să scape de imaginea lui Helen înecându-se. Sigur ar fi știut dacă o omorâse pe șefa ei.

Nu-i așa?

Simți cum certitudinea îi dispare. Își aminti că nu mâncase nici prânzul, nici cina de o zi. Poate chiar se îmbătase și condusese mașina, ieșind de pe drum. Era singura explicație care avea logică. Helen ar fi fost aici, cu ea, dacă s-ar fi

întâmplat altceva, fie internată la rândul ei, fie în vizită, după ce scăpase cumva nevătămată din accident.

Florence simți usturimea lacrimilor în ochi. Clipi, ca să le alunge.

Polițistul își încrucișă din nou picioarele și o întrebă de unde venea.

— Poftim? întrebă ea, surprinsă de o întrebare atât de ușoară.

— De unde sunteți?

— Din Statele Unite.

Polițistul continuă seria de întrebări simple. De cât timp se afla în Maroc? Unde se cazase? Care era scopul vizitei ei?

— Pentru documentare, zise ea.

El îi aruncă o privire severă.

— Sunteți jurnalistă?

— Nu, zise ea repede, surprinsă de tonul lui. Nu. Pentru o carte. Ficțiune.

El păru ușurat.

— Sunteți romancieră?

Florence își privi mâinile. Dădu din cap că da. El mai petrecu aproape jumătate de oră alături de ea, fără să pomenească vreodată numele lui Helen. În cele din urmă, se ridică să plece, zicând:

— Sunteți foarte norocoasă.

O spusese într-un mod care suna ca o acuzație.

Când se întoarse și apucă draperia, Florence rosti:

— Stați puțin.

El se uită înapoi.

— Cum rămâne cu mașina? întrebă ea. A fost recuperată?

— Adică?

— Au scos-o din apă?

— Da, bineînțeles. Dar e terminată.

Vorbea cu Florence de parcă era copil.

— Motorul e plin de apă. Nu mai există parbriz.

— Nu, asta nu-i…

Florence se opri.

Nu avea parbriz. Probabil se spărsese la impact. Iar Helen nu-și punea niciodată centura de siguranță…

Polițistul continuă s-o fixeze cu privirea.

— Deci nu mai era…. nimic în mașină?

— Ce să mai fie?

Ea tăcu.

— Pantofii mei, zise ea în cele din urmă. Îmi lipsesc pantofii. Erau foarte scumpi.

Idrissi pufni. Își scoase telefonul din buzunar și sună pe cineva, vorbind repede în arabă. Când închise, îi spuse:

— Nu s-au găsit pantofii. Doar o eșarfă.

— O eșarfă?

— Da, una cu dungi albastre și albe. Purtați așa ceva?

Reluă în minte imaginea cu Helen aruncând mucul de țigară peste balustradă, cu eșarfa ei dungată alunecându-i pe umeri.

— Da, e a mea, șopti ea.

— Bine, am să v-o aduc eu.

— Mulțumesc.

Se uită stăruitor la pătura subțire care-i acoperea picioarele. Își dorea ca bărbatul să plece. Iar el asta și făcu, trăgând violent draperia.

Se forță să respire mai încet.

Polițistul nu știa că mai fusese cineva în mașină. Nu știa că omorâse pe cineva. Nu știa. Pe Helen probabil că… o luase apa.

Florence își duse palmele la față. Rămase așa timp de mai multe minute, până când își dădu seama că ceea ce făcea era un fel de spectacol, unul pentru care nu avea public. Își lăsă mâinile la loc pe pat.

28

A doua zi, dis-de-dimineață, o soră medicală îi aduse lui Florence niște formulare pe care să le semneze; era externată din spital. Hârtiile erau scrise în arabă, dar lui Florence puțin îi păsa. Scrise numele Helen Wilcox acolo unde-i arătă sora și adăugă o semnătură ilizibilă dedesubt.

Și astfel nu mai exista nicio șansă ca Florence să le spună că nu era Helen Wilcox.

Când se ridică, fu gata-gata să se prăbușească. Sora o ajută să meargă la baia comună de pe hol. Era mică și murdară. Se simți recunoscătoare pentru prima dată pentru plosca de pat pe care o folosise până atunci.

Se îmbrăcă greoi, evitând băltoaca stătută care se întindea pe podeaua din ciment. După aceea petrecu multă vreme uitându-se în oglindă. Fața îi era umflată și palidă. Avea un sentiment ciudat, de disociere, ca și cum oglinda ar fi fost o fereastră spre ceva sau fotografia altcuiva. Își amintea cum era când oamenii se îmbătau în facultate, când alții le desenau cu markere pe față în timp ce zăceau morți de beți. Se simțea de parcă cineva îi făcuse și ei asta – o pictase cu vânătăi și sânge, folosind machiaj de scenă, cât timp dormise.

Însă rănile erau, evident, reale. Erau noi și dureroase. O ustura când materialul întărit de sare al rochiei se freca de rănile de pe trupul său. Cordonul greu, înfășurat în jurul trunchiului, îi apăsa pielea învinețită.

Dădu drumul la apa caldă în chiuvetă, ținându-și mâinile sub jetul înclinat. Își păstrase aceeași temperatură călduță, nesuferită, chiar și după mai multe minute. Frustrată, opri robinetul.

Înainte de a fi externată, îi dădură nota de plată. Se ridica la nouăzeci de dolari. Folosi cardul de credit al lui Helen ca să o plătească. Apoi Idrissi, polițistul, apăru s-o conducă înapoi la Villa des Grenades. Ea ar fi preferat să ia un taxi, însă nu voia să nască suspiciuni. Ce persoană nevinovată ar fi refuzat să fie condusă de un polițist? Mai ales că nici nu avea pantofi.

În mașină, se întoarse spre el și-l întrebă:

— Am intrat în necazuri?

— Așa cum am zis, este ilegal să bei alcool și să conduci.

— Dar de ce credeți că am băut? Mi-ați făcut un etilotest ?

— Ce-i asta?

— Adică aveți dovezi că am băut?

— Cei de la restaurant zic că da.

— Ați vorbit cu ei?

— Bineînțeles că am vorbit cu ei.

Florence se foi incomod în scaun. Centura de siguranță îi rănea coastele.

— Ce-o să se întâmple? întrebă ea.

Mașina din fața lor opri brusc, iar Idrissi claxonă. Își scoase capul pe geam și strigă furios la celălalt șofer. Când se puseră din nou în mișcare, se lăsă pe scaun și inspiră adânc. La următorul semn de stop, se întoarse spre ea și zise:

— Ce se va întâmpla? Probabil că nimic. Turismul este important aici. Înțelegeți?

Florence dădu din cap. Se simțea rușinată și era sigură că asta intenționase și el.

— Nepotul meu a stat șase luni în închisoare pentru așa ceva. Dar, desigur, el nu este american.

— Îmi pare rău, spuse Florence cu jale.

Nu întrebă, deși se gândise la asta, de ce nu reușise să-și folosească legăturile pe care le avea în poliție pentru a-și ajuta nepotul. Poate că aici nu se făceau astfel de lucruri.

— Engleza dumneavoastră e foarte bună, zise ea, sperând că, măgulindu-l, omul s-ar mai înmuia puțin.

— Da, am fost ales pentru noua *brigade touristique*, comentă el printre dinți. Adică o poliție doar pentru turiști.

— Felicitări, spuse Florence nesigură.

El pufni și apăsă mai tare pe accelerație.

Când ajunseră la casă, Amina o luă pe cărare pentru a ieși în întâmpinarea mașinii. Se opri când îl văzu pe polițist la volan. El îi făcu semn cu capul, dar ea îl privi doar.

Când Florence puse mâna pe mânerul portierei, Idrissi întrebă dintr-odată:

— Unde-i prietena dumneavoastră?

Ea se întoarse, gata să-l înfrunte.

— Ce prietenă? întrebă ea răstit.

I se păru că văzuse umbra unui zâmbet pe fața lui, ca și cum de-abia așteptase să-i arunce întrebarea.

— Cea cu care ați luat cina la Dar Amal.

Ah, desigur! Vorbise cu cei de la restaurant.

Florence se întrebă dacă era prea târziu să zică adevărul; să-i spună despre

whisky, despre eșarfă și despre gaura neagră din memoria ei. Deschise gura și-o închise la loc.

— A plecat acasă mai devreme cu un taxi, răspunse ea atât de încet, încât Idrissi trebui să se aplece ca s-o audă.

— De ce?

— Nu se simțea prea bine.

— Au chemat cei de la restaurant un taxi?

Florence clătină din cap.

— A sunat ea, de pe telefonul ei.

— Și unde-i acum? N-a venit să te vadă la spital?

Florence ridică din umeri.

— Plănuia să se întoarcă la Marrakesh în dimineața următoare. Presupun că asta a făcut. Probabil nici nu știe de accident.

Idrissi o fixă cu privirea și nu spuse nimic. Florence, ezitând, duse din nou mâna la mânerul portierei. Cum Idrissi nu păru că vrea s-o oprească, ea deschise ușa și ieși din mașină. Când se îndepărtă, Idrissi coborî geamul de lângă locul pasagerului și strigă:

— *Madame* Weel-cock?

Florence se întoarse.

— Să-mi spuneți dacă plănuiți să plecați din Semat.

Scoase o carte de vizită pe geam. Ea o puse în poșeta ei încă umedă și porni cu grijă pe cărare, desculță, spre locul unde aștepta Amina. Cele două femei se uitară cum Idrissi se îndepărtează coborând dealul.

Când mașina dispăru, Amina se întoarse spre Florence și făcu semn spre vânătăile de pe fața ei și spre ghipsul de pe încheietură.

— Sunteți OK? întrebă ea.

— Sunt bine, o liniști Florence.

Simți un val de ușurare că se află într-un loc cât de cât familiar. Era recunoscătoare pentru bunătatea acestei femei, care contrasta brutal cu furia și suspiciunea lui Idrissi.

O urmă pe femeia mai în vârstă în casă și se duse direct sus. O durea tot trupul și își dorea să se întindă. Dar înainte de a intra în camera ei se duse s-o cerceteze pe a lui Helen. Toate hainele acesteia atârnau în dulap. Bijuteriile îi erau împrăștiate pe tăblia comodei. Chiar și periuța ei de dinți era nemișcată în cana de lângă chiuvetă. Părea ca și cum proprietara lucrurilor urma să revină în orice moment. O părticică din Florence chiar sperase că Helen plecase din Semat de

una singură, dar acum își dădea seama cât de nebunească era această speranță. Helen n-ar fi plecat niciodată fără haine, fără periuța de dinți și fără pașaport.

Florence își plimbă mâna peste rochiile atârnate în dulap. Umerașele scoaseră un zgomot ușor. Se așeză greoaie pe patul lui Helen și luă din poșetă analgezicele primite la spital. Înghiți două pastile de hidrocodonă cu apă dintr-un pahar umplut până la jumătate, care stătea acolo de două zile. Se trânti pe spate și se holbă la umbrele de pe tavan. Fusese o greșeală să mintă poliția. Dar nu putea să le spună că mai fusese cineva în mașină. Poate că ignorau când se întâmpla ca o turistă să conducă beată, dar n-ar fi procedat la fel dacă ar fi ucis pe cineva. Uciderea din culpă era la fel de gravă peste tot.

Pe lângă asta, ce sens ar fi avut? Helen nu mai era, clar. Nu se agățase de vreo bucată de lemn, așteptând să fie salvată. Era moartă. Nimic nu putea schimba asta.

Florence încercă să examineze implicațiile acestui lucru. N-o s-o mai vadă niciodată pe Helen. Din acest moment nu mai avea nici serviciu, nici casă. Nimeni nu avea să mai citească vreodată un cuvânt scris de Maud Dixon. Fata așteptă să-o podidească lacrimile, dar analgezicele începură să-și facă efectul și deja se simțea amețită. Totul era înăbușit.

Gândurile îi plecau întruna la cadavrul lui Helen. Unde se afla acum? Știa de la emisiunile cu caracter senzațional din Florida, la care-i plăcea mamei ei să se uite, că un cadavru devenea neidentificabil după câteva zile de stat în apă; era umflat și mâncat de pești. Mai știa că, în anumite culturi – în majoritatea –, felul în care tratai cadavrele avea o importanță sacră, dar Florence nu înțelesese niciodată asta și bănuia că nici Helen n-ar fi fost de acord cu astfel de sentimentalisme. Morții cu morții. Toate riturile aveau rolul de a-i alina pe cei vii.

Se întoarse pe-o parte și privi în jur prin camera lui Helen. Era mult mai mare ca a ei.

Și, fără să se mai gândească la altceva, adormi.

29

Florence își petrecu ziua următoare în pat. Chiar dacă nu trecuse prin dureri atât de mari încât să nu se poată ridica, era paralizată de o anxietate cruntă. *Ce făcuse?* Cum era posibil ca în ultimele șaizeci de ore să-și fi ucis șefa – una dintre cele mai respectate romanciere ale Americii – și să mintă poliția în legătură cu asta? Era ca și cum i s-ar fi întâmplat altcuiva.

Încercă iar și iar să-și amintească ce se petrecuse în noaptea accidentului. Închise ochii și revăzu drumul spre restaurant, whiskyul și carnea de cămilă.

Și apoi ce urma?

Nu putea continua firul poveștii. Se impulsionă să-și amintească începutul poveștii, încercând să-și păstreze avântul până în punctul în care amintirile încetau. Condusese. Băuse whisky. Carnea de cămilă. *Apoi ce?* Apoi… nimic.

Nu mai era nimic acolo.

Chiar băuse atât de mult? I se mai rupsese filmul și altă dată de la băutură, dar așa ceva nu i se mai întâmplase de ani de zile. De pe vremea facultății. Desigur, băuse pe stomacul gol. Ceea ce fusese o prostie.

Strânse din nou cu putere din ochi. *Condus. Whisky. Cămilă.*

Dintr-odată, își aminti un șuvoi de apă. Era doar în imaginația ei? Nu. O văzu din nou: apa rece, care urca rapid.

Și mai era ceva: o mână strângându-i cu putere brațul. Mâna cui? A pescarului?

Deschise ochii și-și suflecă mâneca, să-și privească partea de sus a brațului. Cea mai mare parte a pielii din partea superioară a trupului era decolorată, însă putea observa patru vânătăi mici, fiecare de mărimea unei amprente digitale, diferite de restul.

Chiar în acel moment, Amina ciocăni la ușă.

— Intră, strigă Florence răgușită.

Femeia mai în vârstă intră cu o tavă cu pâine prăjită și ouă. Reveni un minut mai târziu cu un ceainic mare, din alamă, și-i turnă lui Florence o ceașcă de ceai fierbinte de mentă. Ar fi fost mai ușor pentru ea să-l toarne deja din bucătărie, însă Florence aprecie aspectul ceremonial al gestului. Când era copil, mama ei reușise rareori să-și ia o zi liberă de la lucru când ea era bolnavă, așa că se bucura de îngrijirile Aminei.

Femeia privi cu satisfacție cum Florence soarbe din ceaiul dulce.

— Prietena dumneavoastră a plecat? întrebă ea.

Florence nu spusese nimic despre motivul pentru care schimbase camerele sau despre ceea ce se întâmplase cu Helen. Nu-i zisese nici măcar de unde avea vânătăile. Ar fi putut da vina pe analgezice pentru starea de confuzie, dar adevărul era că nu putea suporta gândul ca Amina să se uite la ea în felul în care o privise polițistul. Dădu din cap.

— O să vină înapoi?

— Nu prea cred. S-a întors la Marrakesh.

— Fără…

Amina făcu semn spre încăperea plină cu lucrurile lui Helen.

— A luat câteva lucruri într-o geantă mică. Am să iau eu restul când o să plec.

Amina dădu din cap.

Florence își petrecu mare parte a zilei dormitând. Se tot trezea, confuză și panicată. Poate că avusese intoxicație alimentară, se gândi la un moment dat, dornică de o explicație care să-i ia de pe umeri povara responsabilității. Poate că Helen o obligase, cumva, să bea prea mult. Clar își permisese să bea prea mult vin când erau încă în State.

În cele din urmă, când soarele apunea, Florence întinse mâna și luă o doză dublă de calmante. Când se trezi, era dimineață.

Căldura se întețise peste noapte și Florence o simțea apăsând-o greu, ca și cum ar fi fost învelită cu încă o pătură. Probabil se făcuseră deja treizeci și două de grade. Își azvârli cuvertura, lipi două perne de tăblia patului, ridicându-se cât de atent putu în capul oaselor. O ustura peste tot, însă durerea își mai pierduse din intensitate. Își căută telefonul, apoi își aminti că nu-l mai avea. Se uită la pastilele de hidrocodonă de pe noptieră, dar decise să nu mai ia niciuna. Ziua de ieri fusese un vârtej de amețeală, frustrări și paranoia; era sigură că fusese provocat în parte de analgezice. Nu mai putea să treacă din nou prin asta.

Stând acolo, în încăperea încinsă și luminoasă, simțea un miros greu ridicându-se din trupul său. Nu mai făcuse un duș de mai bine de două zile. Mirosea intens și grotesc a ea însăși, ca o carne marinată în propriile secreții. Cât de mult efort trebuie să facem ca să ne ascundem propriul miros, se gândi ea.

Intră cu picioare tremurânde în baia mare, cu gresie a lui Helen și făcu un duș prelungit, apărându-și cât putu de bine de apă încheietura pusă în ghips. Juliturile o usturau, dar era înviorător. Durerea o revigora. Nu voia să fie în mintea ei acum.

După duș, încă învelită într-un prosop, își aplică un strat gros de cremă

hidratantă dintr-un recipient aflat pe blatul din baie. Își pieptănă părul pe spate și se privi în oglindă.

Înțelese cum de fusese luată drept Helen la spital, cel puțin dacă o comparai cu fotografia din pașaportul îmbibat de apă al acesteia. Caracteristicile principale se potriveau: era zveltă, avea părul blond, ochi închiși la culoare. Avea fața umflată și învinețită, ceea ce-i ascundea majoritatea trăsăturilor care o individualizau. Își aminti un sfat referitor la scris pe care i-l oferise cândva Helen: nu trebuie decât să dai unul sau două detalii despre aspectul fizic al personajului tău. E tot ce-are nevoie un cititor ca să-și construiască o imagine în minte. Restul sunt doar distrageri.

Florence își puse o pereche de chiloți din mătase gri de-ai lui Helen. Deschise ușa dulapului ei și scoase o rochie bej de in, cu nasturi din corn în față. Își puse câteva dintre brățările ei.

Își aminti că Helen purtase brățări groase în noaptea accidentului. Oare încercase să iasă înotând din mașină? E posibil ca brățările s-o fi încetinit?

Își lovi ușor obrajii. Nu are importanță, își spuse. Nu are nicio importanță. Nu te lăsa absorbită din nou într-un noian nesfârșit de întrebări.

Coborî pe terasă, unde se înfruptă cu poftă. Întinse unt și gem pe brioșe și-o rugă pe Amina să-i facă ochiuri. Bău trei cești de cafea cu frișcă. După aceea se lăsă într-unul dintre șezlonguri. Amina îi aduse apă rece cu mentă și lămâie. Florence își închise ochii și simți cum căldura o împresoară.

Helen era moartă.

Învârti în minte acest gând, ca și cum l-ar fi ținut la lumină, inspectându-l pe toate părțile. Helen era moartă. Așteptă să mai fie cuprinsă de ceva, de durere, poate de vinovăție. Însă nu simți nimic.

Moartea era evenimentul decisiv din existența oricărui om, își zise ea, iar când se întâmplă, nu mai are nicio importanță pentru persoana în cauză. Nu mai există. În acel punct, orice semnificație ar fi avut se fragmentează și se împrăștie. Impactul pe care-l are acest moment se răspândește asupra celor care rămân în urmă.

Cine ar fi suferit pentru Helen? Mama ei era moartă și se înstrăinase de restul familiei. Cine mai rămăsese? Editorul ei? Din cele spuse de Helen, nu erau prea apropiate. Greta? Ea s-ar putea să simtă supărarea pierderii unei cliente, însă toți avem parte de propriile dezamăgiri pe plan profesional.

Adevărul era că singura persoană pentru care trebuia să-i pară rău era ea însăși. Ea fusese cea rănită, lăsată de una singură într-o țară străină, fiindu-i luate jobul,

locuința și mentorul dintr-o singură mișcare. Nu simțea nimic. Nici milă, nici regret, nimic.

Și pentru că nu avea aceste emoții – de fapt, nu avea nicio emoție –, Florence putea vedea faptele cât se poate de limpede. Iar ceea ce găsise foarte interesant despre acestea, *foarte* interesant, era că nimeni nu știa ce se petrecuse. Era singura de pe pământ care știa că Helen Wilcox e moartă.

30

Poate că o părticică din Florence știa ce urma să facă în momentul când îl auzise pe polițistul Idrissi șoptindu-i numele în ureche: *madame* Weel-cock. Sau poate că asta se petrecuse și mai devreme, chiar în ziua când intrase în casa rece, văruită în alb a lui Helen, cu cinci săptămâni înainte, când văzuse firele de piciorul-cocoșului la fereastră și jarul încins din șemineu. Cu siguranță că în momentul când se trezise zăcând sub soarele necruțător din Semat, în acea dimineață neplăcut de toridă, în mintea ei nu mai existau îndoieli.

Avea de gând să devină Helen Wilcox.

De ce n-ar fi făcut-o? Identitatea lui Helen era acolo, la îndemână, nefolosită, ca o casă mare, goală. Între timp, ea trăia într-o coșmelie potrivită propriei identități. De ce nu s-ar muta ea în conacul abandonat? De ce să-l lase să se degradeze? Putea să se instaleze acolo și să mențină ordinea. Să curețe mizeria, să spele podelele, să se asigure că totul era în stare bună.

Avea deja cheile; asta era partea uimitoare. *Știa* cum trebuia să fie Helen. Cunoștea mai bine birocrația vieții acesteia decât o cunoscuse ea însăși; locuia în casa ei și-i plătea facturile, îi scria e-mailurile. Știa clar că putea oricând să treacă drept Helen din punct de vedere fizic; deja o făcuse. Pașaportul acesteia și fotografia de pe permisul de conducere erau oricum mici și învechite; acoperite de holograme și acum pătate de apă. Cea mai evidentă caracteristică a lui Helen era protuberanța de pe nas, însă nu era foarte vizibilă într-o fotografie făcută din față. Și cine se uita cu atenție la astfel de poze?

Își aminti atunci că nici măcar nu mai avea propriul pașaport; fusese, la fel ca Helen, măturat de puhoiul de apă. Dacă lucrurile ar fi decurs normal, s-ar fi dus la ambasadă ca să obțină unul nou, dar ceea ce reprezenta cursul normal al evenimentelor nu făcuse decât s-o dezamăgească de-a lungul întregii ei vieți. Și pe lângă asta, la ce-i mai trebuia ei pașaportul lui Florence Darrow?

Nu reuși să-și înăbușe un hohot discret, ca o expirație șoptită. Situația era atât de bizară, atât de neobișnuită, încât i se părea că *trebuie* să fie un dar de undeva, trimis de o forță superioară, poate chiar darul promis de mama ei în toți acei ani. *Aceasta* era șansa ei la măreție. Pur și simplu putea să intre în vidul lăsat în urmă de Helen. Totul depindea de a nu spune nimănui că aceasta murise.

Florence își duse o mână la ochi. Rămase nemișcată timp de mai multe minute.

Simțea lumină în oase, în suflet. Toate vechile îndoieli, nesiguranțe și anxietăți care o însoțiseră constant îi aparțineau lui Florence Darrow; în sfârșit, putea renunța la ele. Nu trebuia să încerce atât de mult să se schimbe. Să se schimbe? Ce glumă! Nimeni nu se schimbă. Oamenii petrec ani de zile schimbându-și încet obiceiurile, făcând pași mici, progresivi, în speranța că-și vor modifica întregul curs al vieții, dar asta nu funcționează niciodată. Nu. Trebuie doar să știi când să renunți. Iar Florence Darrow era, fără îndoială, o ratată. Nu avea pe nimeni. Nu publicase nimic. Ce merita oare să fie salvat? O să scape de toate. O să se descotorosească de Florence Darrow și o să îmbrace pielea lui Helen Wilcox. Va avea o viață extraordinară, cu cea a unei artiste; a unei scriitoare.

Ah, mai era și Maud! Era să uite de ea. Se alegea chiar cu două identități. Cu cea a lui Helen Wilcox *și* cea a lui Maud Dixon.

Putea fi Maud Dixon.

Nu-i așa?

N-o să poată ieși niciodată în public ca Maud Dixon, alias Helen Wilcox – asta ar fi stârnit prea multă vâlvă –, dar cu siguranță ar putea să-și publice propriile lucrări sub numele Maud Dixon. Următoarea carte fusese deja contractată; tot ce avea de făcut era s-o termine. De fapt, Greta nici măcar nu văzuse încă începutul; putea să o scrie în întregime. Și în sfârșit avea să-și vadă opera tipărită. Iar cartea nu avea să cuprindă doar o mână de cuvinte de-ale ei împrăștiate ici-colo, așa cum se gândise când era în Cairo; toate vor fi *ale ei*. Nu-i păsa nicidecum că nu apărea sub numele ei real. „Florence Darrow“ se simțea deja ca o parte din trecut. Nu avea nicio conexiune cu el. Și era convinsă că sub semnătura lui Maud Dixon oamenii vor vedea adevăratul ei talent. Totul ținea de ambalaj; de câte ori nu-i spusese Agatha chestia asta?

Helen avea dreptate: celebritatea nu conta; era vorba de mândrie. *Ea* o să știe că toate cuvintele pe care le citește toată lumea îi aparțin. Deși poate că într-o zi, peste ani și ani, lumea va afla că ea e Maud Dixon…

Clătină din cap. Stop. O luase razna. Se strădui să inspire adânc. Trebuia să facă un plan pentru zilele imediat următoare. Urma să rămână aici, în Maroc, pentru restul perioadei pe care o rezervaseră, adică încă o săptămână. Nu voia să facă nimic care să nască suspiciuni. Se comporta ca și cum totul era în ordine. Și apoi? Avea să se ducă acasă, acasă la Helen. Casa *ei*. Avea de gând să se mute în dormitorul principal. Să aprindă focul în șemineul cel mare. Să citească toate

cărțile de pe rafturile care ocupau pereții biroului lui Helen. Urma să învețe să gătească și să crească roșii.

Ar avea destui bani ca să nu mai trebuiască să lucreze vreodată, mai ales dacă avea de gând să trăiască la fel de modest ca Helen. Și-ar putea devota tot timpul scrisului. Ar putea scrie la etaj, în minunatul birou al lui Helen. Să asculte operă, așteptând ca geniul ei să se reverse. Cu siguranță avusese nevoie doar de un mediu primitor. Normal că genialitatea ei nu-și făcuse simțită prezența în camera ei întunecoasă din Astoria, unde era înconjurată de mobilă ieftină de la Ikea și de borcănele goale de iaurt.

Simțea un val de energie. Da, da! În sfârșit primea ce i se cuvenea.

Florence fusese prudentă întreaga ei viață, lucrând din greu și respectând regulile, pentru că știa că era modalitatea cea mai sigură de a pleca din Florida, departe de Vera. Și funcționase. Disciplina o dusese mai întâi în Gainesville, apoi la Forrester și, în cele din urmă, la Helen.

Abia în ultimele luni – începând cu acea primă întâlnire cu Simon – începuse să forțeze limitele impuse chiar de ea. Decisese la un moment dat că vechile reguli nu se mai aplicau. Helen îi spusese odată – referindu-se la scrisul ei, dar era ceva ce putea fi aplicat și referitor la modul în care-și trăia viața – că lucrul cel mai important era să facă întotdeauna ca povestea să meargă înainte. Impulsul inițial conta. În general, spusese ea, femeile tind să petreacă prea mult timp gândindu-se la consecințe; iar când, până la urmă, iau o decizie, bărbații sunt deja acolo, formând alianțe, traversând liniile bătăliei, distrugând lucruri.

Greșelile, spusese Helen, puteau fi oricând rescrise.

Așa deci! Și Florence va acționa. Va sparge lucruri și, dacă va fi necesar, le va repara tot ea mai târziu.

Zâmbi. Da, acesta era un plan bun. Era un plan foarte bun. Apoi se ridică și înlătură câteva frunze moarte de pe spatele rochiei sale. O găsi pe Amina în bucătărie și-i ceru să-i cheme un taxi. Fusese prea mult timp închisă între patru pereți. Mult mai mult decât cele două zile de după accident. Fusese blocată vreme de douăzeci și șase de ani în viața minusculă, amărâtă a lui Florence Darrow.

— Vă simțiți mai bine? se interesă Amina.

Florence zâmbi.

— Mult mai bine.

31

Taxiul o lăsă la capătul de nord al plajei lungi, în formă de semilună. Se întindea la sud de portul unde ea și Helen îl văzuseră pe pescar lovind caracatița de pământ cu doar patru zile înainte.

Florence stătea în capul unor trepte înclinate care duceau spre nisip și se holba la apă. Valurile se rostogoleau în bucle joase și uniforme, de parcă ar fi fost înghețată răsucită în jurul lingurii. Vântul biciuia nisipul, ridicând ici-colo rotocoale pe care le azvârlea în altă direcție. Trei cămile stăteau în soare, la baza treptelor, sub pături colorate. Un bărbat dormita în apropiere, cu frâiele în mână.

Florence nu mai fusese la plajă de ani de zile. Ultima dată mersese în Florida, în timpul facultății. Se dusese să înoate singură și a fost înțepată de o meduză. A șchiopătat până la țărm, iar o femeie de pe plajă i-a turnat apă Evian rece pe un prosop, lipindu-l de pielea ei tot mai roșie.

— Meduzele sunt, de fapt, nouăzeci și cinci la sută apă, îi spusese Florence, lăsându-se pe mâna femeii, amețită de durere.

— Dar cum ai putea spune care-i apa lor și care-i din ocean? o întrebase femeia.

A fost o întrebare bună.

Florence își scoase sandalele și coborî spre plajă. Când ajunse într-un loc relativ deschis, își întinse prosopul jerpelit luat de la vilă și-i îngropă colțurile în nisip, să le fixeze. Vântul umflă prosopul, amenințând să-l smulgă, dar până la urmă rămase acolo.

Prin materialul subțire simțea cât de fierbinte e nisipul. Pe cer nu era niciun nor; se vedeau doar câteva dâre lăsate de avioane care trecuseră pe-acolo de mult timp. Se dezbrăcă și rămase în costumul de baie – unul negru, din două piese, care-i aparținuse lui Helen – și merse până la marginea apei. Era mai rece decât crezuse. Se avântă în apă până la brâu. Ar fi vrut cu disperare să plonjeze, însă medicul îi spusese că trebuie să-și țină ghipsul uscat. Cum avea să și-l scoată? Va trebui să meargă la un doctor din New York. Își băgă capul sub apă, ținându-și încheietura fracturată în aer. Ieși simțindu-se înviorată.

Când se îndrepta din nou spre prosop, câțiva oameni își întoarseră capul să privească vânătăile purpurii care-i colorau abdomenul și pieptul. Își mutară

repede privirea, stânjeniți, de parcă ar fi fost indecent din partea ei să expună atât de deschis fragilitatea trupului omenesc. Folosise produsele de machiaj ale lui Helen ca să-și acopere cât mai bine urmele de pe față, dar nu avea cum să le ascundă pe cele de pe corp. Scoase *Odiseea* din geantă și se întinse cu grijă pe burtă. Dar în loc să se apuce de citit, își lăsă capul în mâini. Pielea i se înfierbântase din nou și avea mirosul cremei hidratante a lui Helen. Închise ochii și inspiră aroma intensă, de mosc.

Nu știa dacă adormise sau nu când o umbră i se lăsă pe față. Deschise ochii. O fată, care părea să aibă în jur de douăzeci de ani, trona deasupra ei. În slipul ei portocaliu, care-i atârna, era băgat un telefon, iar pe burtă avea un tatuaj cu un delfin.

— Salut, îi zise ea.

Își mușca buza de jos, crăpată și umflată.

Florence doar se uită la ea.

— Scuze, știu că-i enervant, dar ai putea să mă dai cu loțiune pe spate?

Florence se holbă încă o dată la ea.

— De unde ai știut că vorbesc engleză?

— Ți-am văzut cartea.

Florence aruncă o privire obiectului care o deconspirase.

— Ah...

— Te deranjează?

Fata îi agită în față o sticlă cu loțiune de plajă cu aspect uleios. Florence se strădui se ridice puțin, strâmbându-se din cauza durerii. Se uită la rădăcinile neîngrijite ale fetei, la pielea care-i atârna pe burtă, la coșurile de pe piept. Clătină din cap.

— Nu prea cred.

Fata scoase un mic hohot de râs, părând confuză.

— Poftim?

— Nu vreau să te dau cu loțiune pe spate.

— Oh...

Zâmbetul i se șterse, dar nu complet.

— Bine.

Când dădu să plece, ochii ei rătăcitori observară vânătăile și urmele de pe trupul lui Florence.

— Vai! Ce s-a întâmplat?

Fata se lăsă pe vine și-și întinse vârfurile degetelor spre pielea vineție,

mișcându-le ușor la câțiva centimetri distanță. Florence se încruntă. Rănile ei schimbaseră drastic balanța de putere. Se întâmplase ceva primordial de-a dreptul: ea era un animal rănit, prin urmare nu reprezenta nicio amenințare. Pentru fata asta, rănile ei erau o invitație, o slăbiciune fizică în fața căreia toate normele sociale își pierdeau orice relevanță; la fel se întâmpla și cu ierarhiile abstracte.

— Am avut un accident de mașină, zise Florence tăios.

Fata făcu ochii mari:

— *Tu* ai fost?

— Cum adică? Ai auzit de el?

— Mașina care a zburat de pe Rue Badr? Da, toată lumea a auzit de el! A fost supergroaznic, nu?

Florence nu se putu abține să nu râdă. *Supergroaznic?*

— Nici măcar nu mi-l amintesc, zise ea.

— Îi cunosc pe majoritatea expatriaților de pe-aici – e un oraș destul de mic și sunt în zonă de ceva vreme –, dar nimeni n-a auzit vreodată de tine. Ne-am gândit că abia ai venit. Te cheamă Helen, nu?

Florence făcu o pauză. Ce-i drept, trebuia să înceapă de undeva.

— Da, zise ea. Helen. Helen Wilcox.

— Eu sunt Meg. Abia ai apărut pe-aici?

Florence dădu din cap.

— Atunci îți urez bun-venit! Dacă ai întrebări sau ai nevoie de orice altceva, să-mi spui, pentru că sunt un fel de localnic de onoare, așa zice toată lumea.

Meg era încă ghemuită pe vine, lovind cu putere capătul prosopului lui Florence.

— Așadar, ești în vacanță?

— Să zicem. O vacanță în care lucrez.

— Cum așa?

— Mă documentez. Pentru un roman.

— Stai puțin, pe bune? Ești scriitoare? Ce mișto! Ador să citesc. Eram obsedată de Harry Potter când eram mică. Absolut *obsedată*! Aveam fularul, ochelarii, tot.

Se uită la Florence, așteptând o reacție.

— Și bagheta, adăugă ea cu un aer important.

— Foarte tare, spuse în cele din urmă Florence.

Meg dădu din cap entuziasmată. Apoi se ridică brusc și violent, împrăștiind nisip în jur.

— Hei, fumezi?

— Da, zise Florence cu hotărâre.

Pusese în geantă un pachet din țigările pe care le fuma Helen. Gândul de a-și aprinde una pe căldura asta o îmbolnăvea, însă părea un talisman folositor, așa cum actorii se foloseau de un baston sau de o pipă pentru a-și construi personajele.

Meg înaintă câțiva pași pe plajă spre propriul prosop și începu să scotocească prin sacoșa ei jegoasă. Se întoarse la ea, ținând triumfătoare un joint.

— Ah, zise Florence.

Nu mai fumase niciodată iarbă, un detaliu jenant care explica statutul ei social din timpul liceului și lipsa prietenilor din facultate. Așadar, luă jointul pe care i-l întindea fata, ținându-l cu grijă între degetul mare și arătător. De ce nu? *Bonjour, l'aventure!*

Meg scoase o brichetă. Florence băgă capătul jointului în flacără și trase îndelung, cu sete, așa cum văzuse că se face prin filme. Fu imediat cuprinsă de un acces de tuse. Îi dădu jointul înapoi lui Megan, cu ochii înlăcrimați.

— Mda, *kif*-ul de-aici e cam tare, zise Meg râzând.

— *Kif*?

— Hașișul.

— Da, cred că nu-i ceva cu care sunt eu obișnuită.

— Probabil tu iei niște iarbă gen Harry Potter.

Florence râse.

— N-are niciun sens ce zici.

Se lăsă pe spate, pe prosop, și-și acoperi fața cu brațul. Simți cum Meg lovea din nou cu piciorul.

— Și de unde ești tu? o întrebă fata.

— Din New York.

Apoi adăugă:

— Dar m-am născut în Mississippi.

— Pe bune? Dar nu prea ai accent.

— Am plecat cu multă vreme în urmă.

— Aha.

— Tu de unde ești?

— Din Toledo. Ohio.

Nu părea să existe vreun răspuns la asta. Nisipul se legăna sub trupul lui Florence ca un hamac. Fu cuprinsă de o stare plăcută de relaxare. De luni de zile

nu se mai simțise atât de liberă.

Se auzi de câteva ori cântecul unei păsări, undeva în depărtare.

— Îmi plac păsările alea care scot sunete ca bufnițele, zise Meg visătoare.

— Adică… bufnițele?

Meg începu să râdă tare, fără să-i pese.

— Serios? Chiar sunt bufnițe?

Florence nu-i răspunse. Habar n-avea despre ce tot vorbea. Glasul ei părea că se aude de foarte departe. Fata continuă să repete cuvântul, cu diverse intonații:

— Bufniță. Bufniță. *Bufniță.* Ce cuvânt ciudat! Are două silabe sau mai multe? Nici n-aș putea spune.

— Poftim?

Florence pierduse șirul conversației.

— Cred că două. Buf. Niță. Buf. Niță.

Senzația de bine pe care o avusese Florence dispăru. Deschise ochii și se uită la fata de lângă ea. Când Meg râdea, delfinul de pe burta ei arăta de parcă avea o criză de epilepsie. Din pielea degetelor de la picioare îi ieșeau firișoare negre, de parcă ar fi fost picioarele întoarse ale unui țânțar. Florence se simțea expusă și murdară. Voia să fie acasă. Își dorea să se afle în camera lui Helen, printre lucrurile ei. Tipa asta nu era genul de prietenă pe care și-ar fi făcut-o Helen. Nu era bine deloc.

Se ridică brusc în picioare și începu să-și adune lucrurile.

— Trebuie să plec, zise ea.

Trase brutal prosopul de sub fata mai tânără. Meg se rostogoli pe nisip fără împotrivire, ca un lemn.

— Prea bine, zise ea pe un ton vesel. Știi ce, ar trebui să vii la chef diseară.

— Chef?

— Mă rog, nu chiar un *chef*. Sunt niște expatriați care se adună într-o casă cu o mulțime de oameni superinteresanți și creativi. Cred că ți-ar plăcea la nebunie.

Florence nu se întrebă cum ar putea Meg să știe ce-i plăcea ei și ce nu. Se simți măgulită că cineva îi lua în seamă preferințele. Își imagină că e într-un loc unde e înconjurată de poeți și oameni de artă, îmbrăcați în caftane colorate, stând împreună în lumina tremurătoare a lămpilor din alamă.

— Da, spuse ea, dând din cap. Mi-ar *plăcea*.

Îi spuse fetei că nu avea mașină, așa că Meg se oferi s-o ia de la Villa des Grenades la ora opt.

Florence se târî pe nisipul încins înapoi spre drum. Plănuise să se ducă în oraș

să ia prânzul, însă până la urmă intră în primul restaurant întâlnit, o dugheană menită să atragă turiști, care făcea reclamă unor „hotdogi în stil american". Bău o Coca-Cola în vreme ce aștepta să i se cheme un taxi care s-o ducă acasă. Privi cum crenvurștii se rostogolesc prin zemurile lor uleioase și se gândi la capetele puse la murat.

32

Florence se trase de buză. Stătea la masa din sufragerie purtând încă hainele umede și pline de nisip, citind un e-mail trimis de Greta Frost. Îl reciti de mai multe ori, însă cuvintele rămaseră aceleași.

Salut, M. Voiam să văd cum mai stau lucrurile.
Sună-mă. Vreau să discutăm mai detaliat despre TPR.

G.

Florence încercă să deducă unele nuanțe din cuvintele de pe ecran. Nu reuși să-și dea seama. Căută pe Google ce însemna TPR. Fie era un simbol bursier pentru o mare companie de îmbrăcăminte, fie un acronim pentru o metodă de predare a limbilor străine pentru copii. Niciuna dintre acestea nu avea sens în acest context. Bătu ușor cu degetele în tastatură. Apăsă butonul *Reply* și scrise:

Din păcate, am o toxiinfecție alimentară severă.

Reciti, apoi șterse tot. Scrise apoi din nou:

Nu pot vorbi astăzi – am fost otrăvită de o bucată râncedă de caracatiță.
Avantajul: am acces la o cunoaștere mai profundă a budelor marocane decât m-aș fi gândit vreodată că voi avea...

M.

Răspunsul veni imediat:

Ce păcat! Însănătoșire grabnică. Ținem legătura.

Florence șterse o pată de pe ecran și închise încet laptopul. Iată, începuse să joace rolul lui Helen Wilcox în fața cuiva care chiar conta. Farsa începuse. Știa că o confruntare cu Greta era inevitabilă, dar spera să o amâne cât mai mult posibil, cel puțin până avea o idee mai clară despre cum trebuia să procedeze în privința ei.

Greta era obstacolul major în calea planurilor sale: ea interacționa cu Helen frecvent, era implicată în progresul muncii acesteia și deja ceruse să discute cu ea la telefon. Florence se gândi că ar putea s-o convingă să meargă mai departe conform planului. Greta avea cu siguranță un interes profesional pentru a păstra relevanța numelui Maud Dixon. Dar oare era un motiv îndeajuns de important ca aceasta să ignore moartea unui om cu care lucrase – cu foarte mare succes – acum trei ani? Să să fie complicele unui furt de identitate? Era greu de spus. Cum ar putea aborda subiectul, fără a recunoaște ceva? Era genul de discuție în care fie spuneai totul, fie nu spuneai nimic.

Mai erau și alte variante în afară de colaborare. Florence avea timp. Avea opțiuni. Era sigură de un singur lucru: acum, că primise acest dar, nimeni – *nimeni* – nu avea să i-l ia.

În după-amiaza aceea, Florence dormi mult și adânc. Soarele apunea când ea se trezi. Făcu un duș. Tocmai se machia când Amina bătu încet la ușă.

— Intră! strigă Florence din baie.

Femeia zăbovi în prag. Ținea împăturită în mâini eșarfa cu dungi albastre și albe a lui Helen. Florence încremeni, cu tubul de rimel în mână.

— Unde-ai găsit-o?

— *Le gendarme*, zise Amina.

Polițistul.

— Idrissi? E aici?

— A plecat. Dormeați. A întrebat de prietena dumneavoastră. Când a venit acasă, când a plecat, adăugă ea stingherită.

— Ce i-ai spus?

— Adevărul. Că eu nu rămân noaptea aici.

— Bine, zise Florence încet. Mulțumesc.

Amina nu dădu niciun semn că ar fi auzit. Puse eșarfa pe pat, netezind o cută. Chiar în acel moment se auzi soneria, iar Florence tresări. Se uită la ceas. Mai erau câteva minute până să se facă ora opt. Probabil că era Meg.

Amina coborî să deschidă ușa. Florence o urmă la scurt timp și o găsi pe Meg în curte, cu ochii-n telefon. Când o văzu pe Florence, fata exclamă:

— Stai așa, arăți atât de bine!

Florence purta o rochie din mătase și o pereche de espadrile. Își colorase buzele cu rujul roșu pe care-l purta întotdeauna Helen. Văzându-se în oglindă, se simți de parcă ar fi purtat o mască. Arăta, chiar și pentru ea însăși, total neobișnuit. Ridică mâna, să vadă dacă reflexia ei făcea la fel.

— Mulțumesc, răspunse ea. Și tu.

Meg purta o pereche de blugi scurți și o bluză cu modele tradiționale.

Florence urcă pe locul din spate al motocicletei Honda hodorogite a lui Meg și-și puse timidă mâinile în jurul mijlocului moale al fetei. Își ținu cu grijă cu dreapta ghipsul de pe încheietura mâinii stângi.

— Totul bine în spate? întrebă Meg.

— Sunt bine. *Bonjour, l'aventure!*

Villa des Grenades se afla pe un drum îngust, șerpuit. Probabil că de sus arăta ca un fir de păr căzut pe pământ. Huruitul motorului scuterului se întețea și

scădea pe măsură ce luau curbele. Florence își dădu seama că-i plăcea călătoria și felul periculos în care se apleca motocicleta când lua virajele. Își aminti senzația pe care o avusese atunci când ambalase motorul în drumul spre Semat, când își imaginase capul lui Helen ricoșând de bord, ca o minge de fotbal. Clătină din cap, să scape de această imagine.

După aproximativ cincisprezece minute, Meg opri în parcarea unui bloc urât, aflat chiar în exteriorul zidurilor Medinei. Îi spuse lui Florence că patru australieni închiriaseră un apartament în clădire și că tot felul de expatriați apăreau și dispăreau de acolo la intervale de câteva săptămâni. Majoritatea erau pasionați de *kitesurfing*[22] și veneau aici pentru vânt. Apăsă butonul interfonului, din care răsună o melodie veselă.

— Da? se auzi un hârâit din difuzor.

— Eu sunt, strigă Meg, lăsând o urmă de luciu de buze pe interfon.

După un moment de tăcere se auzi un alt hârâit:

— Cine?

Ea râse și zise:

— Meg!

Își dădu ochii peste cap spre Florence, privind-o relaxată. Părea o persoană obișnuită să fie uitată. În cele din urmă, interfonul bâzâi și ușa se descuie cu o bufnitură. În timp ce urcau spre etajul al treilea, Florence o întrebă câți ani are.

— O să fac douăzeci și doi în septembrie. Tu câți ani ai?

Decise să facă o medie a vârstei ei și a lui Helen.

— Douăzeci și nouă.

Le deschise ușa un tip blond, care avea pe el doar un șort. Se întoarse în cameră, fără să le spună nimic. Urmând-o pe Meg înăuntru, Florence privi scena cu o consternare crescândă. În încăpere erau adunați opt sau nouă inși; camera era dominată de o canapea enormă din piele neagră, formată din mai multe segmente, peticită cu bandă izolatoare. Pe o măsuță amărâtă erau împrăștiate scrumiere pline și cutii goale de bere. Nimeni nu era îmbrăcat în caftan colorat. Nu erau nici lămpi.

— Salutare, oameni buni! zise Meg veselă.

Se plimbă prin cameră și-o prezentă tuturor pe Florence într-un mod ceremonios complet nepotrivit într-un asemenea mediu.

— Helen e scriitoare, zicea ea de fiecare dată. *Romancieră.*

Majoritatea celor de acolo aveau aceeași expresie plictisită, impasibilă, la fel ca tipul care le deschisese ușa. Dar Florence observă cu satisfacție că păreau să piardă din masca indiferenței când Meg o prezenta drept scriitoare. Ceva – dacă nu respect, măcar curiozitate – le scăpăra în ochi.

— Și eu sunt scriitoare, se confesă o fată emaciată, îmbrăcată cu un sutien de baie, în timp ce trăgea dintr-o țigară electronică. Mă rog, e doar un blog de călătorie acum, dar sper să-l transform într-o carte.

— Super, zise Florence.

— Da... Așa că, dacă ai vreun pont sau ceva despre cum să faci rost de un agent literar…

Florence zâmbi mărinimoasă.

— Desigur.

— Iar tu? Am citit ceva din ce-ai scris?

— Păi… nu știu ce-ai citit tu.

Fata zâmbi și clătină din cap.

— Scuze, a fost o întrebare tâmpită. Ce-ai scris?

Florence se întrebă care fusese răspunsul lui Helen când fusese întrebată așa ceva. Dar o văzuse atât de rar interacționând cu oamenii. Poate că nu le spunea deloc că era scriitoare. Însă acum era prea târziu pentru asta.

— Să fiu sinceră, zise ea, scriu sub pseudonim. Și nu obișnuiesc să-l dezvălui.

Tipul care le deschisese ușa își ridică privirile de la țigara pe care o răsucea și spuse:

— Doamne Dumnezeule, doar n-o să ne zici că ești Maud Dixon!

Florence se forță să râdă.

— Aș vrea eu.

— Oh, Doamne! O iubeeeeeeesc pe Maud Dixon, zise de pe canapea o americancă a cărei piele era arsă de soare.

Se întoarse spre tipul în poala căruia își ținea picioarele.

— Jay, zi tu, nu vorbesc tot timpul despre ea?

El nu dădu niciun semn că ar fi auzit-o. Ea-și zgâlțâi picioarele.

— Iubi… nu vorbesc eu mereu despre asta, țărănoi ucigaș?

— Hm, făcu Jay, uitându-se la telefon.

— O să te *înjunghii*! zise ea voioasă, prefăcându-se că-i înfige un cuțit în burtă.

— Oprește-te, spuse el plictisit.

Meg se întoarse din bucătărie, aducând două beri Casablanca. Se așezară pe câte un scaun alb din plastic pe balconul care dădea spre parcare.

— Bun! zise Meg veselă.
— Bun, răspunse Florence cu mai puțin entuziasm.
— E distractiv.
— Hm...
— Spune-mi cum ai ajuns scriitoare.
— Nu știu. Am scris dintotdeauna. Și într-o zi cred că pur și simplu a dat norocul peste mine.
— Ce mișto! Mi-ar plăcea să fiu scriitoare.
— Scrii?
— Nu prea. Eu îmi folosesc mai mult emisfera stângă. Adică funcționez mai degrabă logic și chestii de genul.
— Și ce planuri ai?
— Nu știu. Părinții mei își doresc mult să mă întorc la facultate. Dar nu știu dacă-mi place treaba asta. S-ar putea să-mi placă actoria.
— Adică să joci în filme? Sau teatru?
— Hm, mă gândesc că mi-ar plăcea în filme. Nu știu. Poate. S-ar putea și să devin actuar. Ca tata.
— Deci actriță sau actuar? Sunt chestii complet diferite.
— Nu știu, bine? zise Meg, făcând ochii mari.
Luă o țigară din pachetul de pe masă și i-o oferi lui Florence, care clătină din cap.
— Și de ce scrii sub nume fals?
Florence încercă să-și amintească ce spusese Helen când o întrebase asta. Avusese ceva de-a face cu… teniile?
— E complicat, doar atât reuși să zică.
Meg dădu din cap.
— Clar.
Unul dintre cei din apartament își făcu apariția pe balcon, legănându-se nepăsător. Spuse că îl cheamă Nick. Era înalt și bronzat și ar fi fost incredibil de arătos dacă părul său lung și blond n-ar fi fost plin de codițe răsucite, deși nimeni nu părea să considere lucrul ăsta la fel de jenant cum i se părea lui Florence.
— Ai una și pentru mine, Meg? întrebă el.
Florence avu impresia că fata roșise ușor când îi întinse bărbatului pachetul de țigări. Era prima persoană de la chef care-i spusese pe nume.
După ce-și aprinse o țigară, Nick se întoarse spre Florence și zise:

— Deci tu ești nebuna care a zburat cu mașina de pe Rue Badr acum câteva nopți?
— Așa mi s-a spus.
— Dacă ești în căutare de senzații tari, îți împrumut placa mea.
Florence zâmbi.
— Mersi, o să țin minte.
Nick dădu din cap.
— Pe bune, drumul ăla e extrem de periculos. Eu mi-am nenorocit motoreta pe dealurile alea cu câteva săptămâni în urmă.
— Au fost deja vreo patru accidente acolo anul ăsta, interveni Meg.
Pe Florence o înveseliră aceste informații. Poate că accidentul nu fusese din vina ei, până la urmă.
— Și voi cum ați auzit de el? întrebă ea.
— Am văzut știrea în *Le Matin*, zise Nick.
— Vorbești franceza? spuse Florence surprinsă.
— *Un peu*, „puțin“, răspunse el cu un accent groaznic.
— Eu o să-mi mai iau o bere. Vreți și voi? întrebă Meg.
Nick și Florence clătinară din cap. El se prăbuși pe scaunul pe care-l părăsise Meg și-și frecă ceafa.
— Așadar, ești scriitoare?
Florence dădu din cap.
— Foarte tare!
Nick îi amintea de cineva, dar nu-și putea da seama de cine.
— Dar tu? întrebă ea. Tu ce faci?
— Sunt încă la facultate.
— Pe bune? Pari mai bătrân.
— Am douăzeci și patru de ani. Mi-am luat câțiva ani de pauză. O să termin cursurile la Universitatea din San Diego prin toamnă.
— Și apoi ce-o să faci?
Florence habar n-avea de ce juca rolul de consilier de carieră. Adevărul era că nu ar fi știut cum să se comporte într-o astfel de situație – înconjurată de necunoscuți, la o petrecere jenantă, într-o țară străină – chiar dacă n-ar fi pretins că este altcineva.
— Probabil că o să mă implic în afaceri cu imobiliare. Fratele meu mai mare, Steve, e agent imobiliar și face *o groază* de bani.
— Asta-mi tot spune și mie mama să fac.

— Serios?
— Da. Fiica prietenei ei este agent într-o mare companie imobiliară din Tampa. Și, bineînțeles, are un soț, patru copii și propria față pe o carte de vizită. Cred că m-aș sinucide dacă viața mea ar fi așa.
— De ce? Nu sună așa rău… vreo doi copii, casă lângă plajă.
— Dar e insignifiant. E ca și cum ai conduce, să zicem, optzeci de ani numai până la băcănie și înapoi. Oare nu putem avea aspirații mai înalte?
— Să nu te superi, dar de ce-ar fi mai bine să fii scriitoare?
— De ce e mai bine să creezi artă?
— Da. De ce-ar fi mai important decât să ajuți pe cineva să-și găsească o casă? E ceva real.
— Arta e un lucru real.
— Eu aș prefera să am o casă, nu o povestire.
— Bun, încearcă măcar o clipă să nu gândești ca un consumator. Cum rămâne cu viața *ta*? Chiar crezi că ai fi satisfăcut dacă ți-ai petrece mare parte din timpul pe pământ plimbând oameni de la o casă la alta? Ăsta-i scopul tău?
— Cred că scopul meu e doar să fiu un om bun.
Florence se uită la Nick, să-și dea seama dacă vorbește serios. Și chiar așa era.
— Probabil că și asta e important, murmură ea.
Nick clătină din cap.
— Să nu mă înțelegi greșit. N-am zis că ăsta ar trebui să fie scopul tuturor. Cred că este uimitor că te gândești la astfel de lucruri și că ți-ai găsit pasiunea. Tot ce zic eu e că drumul ales de cineva nu este intrinsec unul *mai bun* sau *mai rău* decât al altora, înțelegi?
Florence ridică o sprânceană, sceptică, iar Nick râse. Aruncă o privire spre ușa de sticlă, glisantă, care ducea înăuntru.
— Bine, zise el cu o voce scăzută, să nu spui nimănui ce urmează să-ți zic. Sunt niște fete înăuntru care chiar și-ar dori să fie influenceri pe Instagram. Și da, recunosc că poate e o cale ceva mai *puțin* nobilă decât, să zicem, cea a lui Ghandi.
Florence râse.
— Eu am vreo șapte urmăritori pe Instagram, așa că, nu-ți face griji, nu sunt în pericol să urmez o astfel de carieră.
Nick dădu entuziasmat din cap.
— Vezi? La asta mă refeream. La naiba cu tot ce cred alții despre tine, OK? La naiba cu toate *like-urile,* și *comentariile*, și *pozatul* încontinuu.

— Exact, fu de acord Florence, chiar dacă era conștientă că-și petrecuse cea mai mare parte a timpului întrebându-se ce credeau alții despre ea.

Dar Helen nu făcuse asta.

Florence se aplecă și-i luă dintre degete țigara aprinsă.

— Așadar, ce te aduce la Semat? întrebă ea, trăgând adânc un fum.

— Vântul.

— Ești unul dintre *kitesurferi*?

— Da. Tu?

Florence râse.

— Nu. Cu siguranță nu.

— Să știi că am vorbit serios. Ar trebui să încerci și tu. Aș putea să te învăț, dacă vrei.

Florence își lăsă capul într-o parte.

— O să mă mai gândesc.

Se întrebă dacă Helen ar fi acceptat oferta sau ar fi considerat-o sub demnitatea ei. Dar își dădu seama că, încercând să prevadă ce-ar face Helen într-o anumită situație, Florence descoperise că aceasta avea o fire complet imprevizibilă.

Atunci putea să fie și ea la fel. Îi atinse coapsa lui Nick.

— Vino aici, zise ea.

Cincisprezece minute mai târziu, Florence era deasupra lui pe o saltea dezgolită, cu un sac de dormit murdar mototolit la picioarele lor. Îi descheie violent cămașa. El se ridică și-i cuprinse fața cu palmele.

— Ești frumoasă, îi spuse.

Ea-l împinse la loc.

— Spune-mi pe nume, zise ea.

— Helen, icni el.

— Din nou.

— *Helen.*

22 Sport extrem în care o persoană se deplasează pe apă folosindu-se de puterea vântului prin intermediul unui zmeu uriaș pe care-l manevrează printr-un cablu (n. tr.).

Florence introduse ultima bucată de croasant într-un borcănaș cu gem, apoi și-o azvârli în gură. Își turnă în ceașcă tot ce mai rămăsese din cafeaua făcută la cafetiera franțuzească. Apoi își aprinse o țigară din pachetul pe care-l adusese din camera lui Helen. O lovi ușor de marginea farfuriei. Zâmbi când văzu urma de ruj lăsată pe filtru. Gestul acesta, pe care-l observase de nenumărate ori la Helen, îi dădu senzația că privea de fapt mâna lui Helen. Era tulburător. Trase încă un fum. I se păru că îl simte arzându-i plămânii, transformând-o în Helen din interor spre exterior. Apoi simți o amețeală ușoară și strivi țigara în gem.

Noaptea trecută fusese palpitantă. Nu pentru că făcuse sex – Nick era prea drogat și prea terminat. Întreaga seară fusese o revelație. Ea fusese Helen. Cu adevărat.

Chiar dacă o dezamăgiseră anumite lucruri legate de loc – casa jalnică, lipsa de farmec a companiei –, se dovedise a fi un mediu perfect în care să poată lua naștere noul său eu. Până la urmă, disprețul fusese întotdeauna o treaptă către încredere, iar asta cerea situația ei de-acum. Ceva asemănător cu trufia, nu sentimentele ei obișnuite și dezgustătoare de nesiguranță și neîncredere în sine. Între femei ca Helen Wilcox și Amanda Lincoln, Florence obișnuia să se simtă mică și incapabilă. Dar noaptea trecută avusese impresia că Meg, Nick și fata care-i ceruse sfaturi despre scris fuseseră chiar impresionați de ea. Pentru prima dată, puterea fusese în mâinile *ei*.

Lui Helen îi plăcuse puterea. Nu puterea fizică, asta nu avea nicio importanță. Puterea emoțională, cea psihologică, aceasta era unealta ei de bază. Îi plăcea s-o folosească, tot așa cum un dansator sau un muzician simțea plăcerea simplă, pură atunci când își folosea talentul. Helen dicta direcția și tonul oricărei conversații. Ascundea informații în mod constant, fără să aibă un motiv întemeiat să o facă și îi plăcea teribil s-o deruteze pe Florence cu afirmații bizare. Chiar și *Mississippi Foxtrot* era o explorare a puterii: în primul rând, cea pe care acel libidinos, Frank, o avea asupra lui Ruby și apoi cea pe care o exercitase Maud după ce i-o smulsese acestuia printr-un singur gest violent.

Eforturile lui Florence de a controla dinamicile puterii relațiilor interpersonale eșuau adesea. Prieteniile ei din timpul gimnaziului și liceului se bazau mai mult pe-o teamă împărtășită de alienare. În facultate își făcuse prieteni la cursurile de

engleză, însă nu dezvoltase în mod deosebit niciuna dintre relații, transformând-o într-una apropiată. Avusese întotdeauna nevoie să se retragă în solitudine după ce petrecuse câteva ore în compania altora.

Acum avea ocazia să încerce un nou mod de a exista în lume; un fel de a interacționa cu oamenii în care nu ea era cea care cerea atenție, ci era subiectul acestei atenții.

Simplul fapt de a-și lua un alt nume, unul pe care-l asocia cu fascinația și puterea, îi schimbase întregul sens al vieții. Se simțea… transfigurată. Chiar și printre oamenii care nu contau, care nu știau că Helen era o scriitoare faimoasă în întreaga lume; chiar și când era singură, pe bancheta din spate a unui taxi, în drum spre casă. Deghizându-se în Helen, chiar se simțea mai importantă, mai interesantă, mai valoroasă din toate punctele de vedere. În mod ciudat, se simțea mai mult *ea însăși* – mai mult ca femeia despre care crezuse întotdeauna că se află ascunsă undeva înăuntrul ei.

Îl sedusese pe Nick doar ca să vadă dacă poate. Ea, care fusese doar pradă, deși și asta se întâmplase rar.

Florence luă o înghițitură de suc de portocale și o plimbă prin gură, să scape de gustul de tutun. Se ridică de la masă și se așeză la biroul din casă, unde era laptopul. Văzu un alt e-mail de la Greta, de data asta trimis pe adresa ei:

Bună, Florence,

Cum se simte Maud astăzi? Crezi că ar putea să vorbească la telefon?

Nu vreau s-o bat la cap când e bolnavă, dar tocmai am aflat că TPR ar vrea să publice interviul în numărul din toamnă, așa că nu avem foarte mult timp la dispoziție.

Lui Florence îi pică fisa: TPR erau inițialele *The Paris Review*, revista literară trimestrială cunoscută pentru interviurile pline de profunzime cu autori celebri.

Într-un e-mail anterior, Greta spusese că voia să discute „mai detaliat“ despre TPR. Asta însemna că Helen fusese de acord să dea un interviu? Florence se încruntă. N-avea niciun sens. Helen nu avea nevoie să se justifice cuiva sau să-și explice opera. Nu era genul. Oare avusese de gând să-și folosească numele adevărat, să-și dezvăluie identitatea? *The Paris Review* mai publicase un interviu anonim înainte – folosind doar pseudonimul literar al scriitorului – dar asta se întâmplase o singură dată.

Căută rapid în *inbox*-ul lui Helen; nu mai erau alte e-mailuri care să conțină cuvintele *The Paris Review.* Urcă în camera lui Helen și-i căută laptopul; îl zărise fugitiv în geanta acesteia, la aeroport. Îl găsi destul de repede, era în sertarul noptierei, însă când îl deschise se lovi de aceeași problemă pe care o întâmpinase

și în Cairo, când încercase să-și bage nasul. Florence testă mai multe variante stupide: *MississippiFoxtrot, Jenny, Ruby.* Niciuna nu funcționa.

Se întoarse la laptopul de jos și îi răspunse Gretei:

Maud este încă bolnavă, din păcate. Dar a zis că e posibil să se fi răzgândit în privința interviului.

Era imposibil ca *ea* să dea interviul.

Se auzi imediat sunetul care o anunța că primise un e-mail nou. Se uită la ceas. La New York era ora cinci dimineața. Și era duminică.

Florence, poți să mă suni?

Florence strânse din dinți. Detesta să vorbească la telefon. Nu aveai timp să plănuiești și să cizelezi ce aveai de zis. Poate că fix asta le plăcea altor oameni; Greta nu părea genul de persoană care să-și revizuiască propriile cuvinte. Florence își târșâi picioarele până la bucătărie, unde era telefonul fix, apoi formă numărul pe care Greta îl inclusese în e-mail.

— Bună, Florence, se auzi glasul răgușit, familiar.

— Bună, Greta. E devreme la tine.

— Oh, nu dorm niciodată mai târziu de ora cinci. Una dintre problemele înaintării în vârstă. Așa, ce-i cu Helen?

— A mâncat caracatiță stricată.

— Și nu poate nici măcar să vină la telefon?

— Efectiv nu s-a urnit de pe podeaua băii în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Asta nu sună bine. Ai chemat un doctor?

— Da, bineînțeles. A zis să am grijă să fie hidratată.

— Douăzeci și patru de ore e o perioadă cam lungă să fie atât de bolnavă. Cred că ar trebui să luați în calcul să vă întoarceți înapoi la Marrakesh. Pot să sun la spitalul de acolo și să le spun să vă aștepte. Îmi imaginez că cel de unde sunteți nu-i cu mult mai bun decât un cort din timpul războiului civil.

— Nu-i chiar atât de rău.

— Ați fost acolo?

— Ah, da. Am dus-o ieri pe Helen.

— Și?

— Atunci mi-au zis să am grijă să fie hidratată.

— Hm...

Se lăsă o tăcere îndelungată.

— Ai zis ceva despre Helen, cum că s-ar fi răzgândit în privința interviului pentru *Paris Review.*

— Da. A zis că s-a răzgândit. Nu mai vrea să-l facă.
— Interesant.
Făcu din nou o pauză.
— Știi, nici măcar nu acceptase să dea interviul. Tot încercam s-o conving că e o idee bună. Așa că se pare că nu *s-a răzgândit*, dacă mă gândesc eu bine.
Futu-i!
— Serios?
— Serios.
— Ciudat. Poate că a vorbit aiurea. Chiar nu e-n apele ei. Delirează.
— Hm...
Iarăși tăcură amândouă.
— Florence, recunosc, m-ai pus pe gânduri. Spui că Helen delirează, că nu poate veni la telefon, că nu s-a mișcat de pe podeaua băii. Toate astea sună foarte rău. Chiar te rog să vă duceți la Marrakesh ca să primească tratament. Lauren ar face cu plăcere toate aranjamentele necesare pentru voi. Pot să vă găsesc o mașină care să vă ia azi.
— Nu… o să-și revină, cred. O s-o întreb, dar a insistat mereu că vrea să rămânem aici să-și continue documentarea.
— Ținând cont de cum ai descris situația, poate că Helen nu este capabilă să ia singură astfel de decizii. Ascultă, Florence, ești tânără, iar Helen poate fi intimidantă, știu asta. Dar e mai important să te asiguri că este îngrijită și se însănătoșește decât să îți faci griji că o să fie supărată pe tine câteva ore.
— Da, știu. O să mă gândesc, bine?
— Bun. O să sun din nou după-amiază, să văd cum evoluează situația. Ah, apropo, am încercat să te sun pe ambele numere și n-am reușit să dau de tine.
— Da, semnalul e chiar nasol aici.
— Deci ăsta-i numărul pe care ar trebui să-l folosesc?
— Da, e telefonul fix din casă.
— Foarte bine. Vorbim curând.
Florence trânti telefonul în furcă. *Rahat!* Și ce-o să-i spună Gretei peste câteva ore sau zile, când tot nu va avea cum să dea de Helen?
Bună, Greta! Am omorât-o pe Helen – ups! –, așa că, ce zici, pot eu să fiu de-acum Maud Dixon?
Perfect.

34

Florence se așeză pe plajă și-și îngropă degetele de la picioare în nisip. Vântul, care biciuise totul fără oprire de când venise ea, dispăruse fără urmă. Aerul era neclintit și greu în jurul ei. Nu exista nicio scăpare din calea dogorii neîncetate a soarelui.

Încercă să-și scoată din minte discuția telefonică cu Greta. Voia să-și recapete energia cu care se trezise și plăcerea electrizantă de a fi Helen. Nu-i plăcuse să redevină Florence în timpul discuției cu Greta. Convorbirea lăsase urme. Ceva lipicios și neplăcut, de care dorea să scape complet. Voia înapoi degajarea, încrederea și puterea.

Adună o mână de nisip și-l lăsă să i se scurgă printre degete. Pielea îi era rozalie din cauza soarelui. Sub ea, vânătăile își schimbau culoarea din vinețiu în galben și în verde. Își turnă nisip peste picioare, acoperindu-le cu totul.

După convorbirea cu Greta, se uitase peste articolul din *Le Matin* și-și dăduse toată silința să-l traducă. Avea doar câteva rânduri. O turistă din New York, pe nume Helen Wilcox, căzuse de pe Rue Badr cu o mașină închiriată, sâmbătă seara, la ora zece. Din întâmplare, din cauza unor probleme pe care barca lui le avea la motor, un pescar local se afla încă în larg și a auzit când a căzut mașina în apă. A ajuns acolo cât automobilul încă mai plutea și-a tras-o afară pe domnișoara Wilcox prin geamul deschis. Ea a fost dusă la spital cu răni minore și probabil își va reveni complet. Acesta a fost cel de-al cincilea accident pe Rue Badr din acest an. Cu un an înainte, doi oameni au murit într-un accident în același loc.

Florence închisese frustrată computerul. Nu aflase nimic nou față de ceea ce i se spusese deja. Memoria ei era încă o gaură neagră și era îngrozită că polițistul Idrissi avea să umple golurile înainte s-o facă ea. Ceea ce ar fi însemnat nu doar că noua ei existență ca Helen Wilcox avea să fie distrusă, ci și vechea sa viață.

Se ridică în picioare și-și scutură nisipul de pe trup. Observă un grup de surferi zdrențăroși care se adunaseră mai jos, pe plajă. Își puse lucrurile în geantă și se îndreptă spre ei. Văzând-o, câțiva dintre ei se întoarseră spre ea, dar niciunul nu zăbovi prea mult cu privirea asupra ei. Felul cum arăta nu era potrivit pentru plajă; pielea sa palidă reflecta lumina și abia dacă reușea să umple cupele sutienului lui Helen.

Îl zări pe Nick așezat pe un prosop de mărimea unui șervețel. Costumul lui de surf era pe jumătate desfăcut, iar partea de sus îi atârna pe spate, ca o umbră. Lingea cu grabă o înghețată pe băț, care era aproape topită.

— Bună, zise ea când ajunse lângă el.

Nick ridică privirea și zâmbi încântat.

— Salutare!

Se oprise din mâncat și înghețata i se prelinse pe antebraț.

— Căcat, zise el, sucindu-și gâtul ca să-și treacă limba de la cot la încheietură.

Florence își dădu seama în sfârșit de cine-i amintea Nick: de Bentley, cățelul vecinului lui Helen.

— Ce faceți? întrebă ea.

— Nu mare lucru. E un căcat total acolo.

Arătă spre marea aproape lipsită de valuri.

Florence aruncă și ea o privire și dădu din cap înțelegătoare.

Nick aruncă restul de înghețată în nisip.

— Doamne, porcăria aia mă mânca de viu.

Își șterse cu putere mâinile de coapse și-i zâmbi lui Florence.

— Tu ce faci?

— Mai nimic. Citeam, dar e prea cald ca să stau pe plajă. S-ar putea să merg într-o plimbare prin oraș.

Tăcu.

— Vrei să vii și tu?

Nick păru de-a dreptul încântat.

— Da, haide!

Își dădu repede jos costumul și scotoci printr-un rucsăcel după un tricou mototolit. Odată cu acesta scoase și o carte. Florence o ridică și se uită la copertă: *Ceai în Sahara*, de Paul Bowles.

— Citești cartea asta?

— Tocmai am terminat-o. Dacă vrei, ți-o împrumut. E incredibilă.

Florence încercă să-și mascheze surprinderea. Nu se gândise la Nick ca la un tip care ar citi o carte scrisă de un autor despre care Helen avusese numai cuvinte de laudă. Fusese cât pe ce să cumpere una dintre cărțile lui Paul Bowles înainte să plece în călătorie, însă Helen îi dăduse prea multe de făcut și nu a reușit să facă ce-și propusese. Întoarse cartea de pe-o parte pe alta și citi descrierea de pe coperta din spate. Era vorba despre trei americani care călătoreau prin deșertul

nord-african prin 1940 și ceva. Era prima carte a lui Bowles și avusese foarte mare succes. Citi primele propoziții. Nick avea dreptate, era bine scrisă.

— Gata? o întrebă el.

Florence dădu din cap și-i înapoie cartea.

— Ne vedem mai târziu, salută ea peste umărul lui, apoi se îndepărtară de grup.

O luară încet pe plajă. Nick îi explica entuziasmat ceva despre *kitesurfing*, dar Florence nu îl asculta. Își lăsă mintea să umble în voie.

Se chinuiră să urce dealul, trecând prin Piața Hassan al II-lea spre centrul orașului. Când ajunseră pe șoseaua aglomerată care înconjura zidurile Medinei, Nick își întinse brațul bronzat, cu păr blond, peste pieptul ei ca să nu intre direct în traficul plin de motociclete. Ea-l privi și zâmbi.

Când traversau strada, o față familiară îi atrase brusc atenția. Acolo, stând drept ca un stâlp în fața unei clădiri ornamentate, se afla Idrissi, polițistul de la spital. Respirația i se acceleră. Își spuse că nu avea niciun motiv să se teamă. Din câte știa el, ea nu era decât o turistă proastă care scăpase basma curată după ce se urcase beată la volan și făcuse un accident cu mașina închiriată – toate astea pentru că avea dolari americani la dispoziție. Însă își amintea felul în care o privise în mașină, când o întrebase despre prietena ei din restaurant. Bănuia ceva.

Și de ce n-ar fi bănuit? Chiar *avea* un secret. Gândul la discuția cu Greta reveni, învăluind-o în frică. Îl alungă. Idrissi își rotea ușor capul, supraveghind mulțimea. Florence se lipi instinctiv de un perete.

— Ce-ai pățit? întrebă Nick.

— Nimic. Mi s-a părut că am văzut un șobolan.

— Ești adorabilă, zise el, trăgând-o mai aproape, sărutând-o apoi neglijent.

Avea gust de cremă de plajă și aromă artificială de căpșună.

— Hai s-aruncăm un ochi aici, zise ea, trăgându-l în bazar.

În interiorul pieței era mai răcoare și mai întunecos. Praful licărea în razele soarelui care reușeau să se strecoare prin crăpăturile din umbrarele improvizate.

— Ce părere ai?

Florence se întoarse. Nick stătea în fața unei tarabe pline cu pânze colorate, ținând lipită de corp o tunică lungă, albastră.

Florence râse.

— Nu.

Vânzătorul se apropie de ei.

— E un caftan, zise el. Pentru femei.

Scoase o tunică neagră dintr-un teanc.

— Asta-i pentru bărbați. Încearc-o.

Începu să i-o tragă lui Nick peste cap. Acesta dădu din mâini și zise:

— Nu, mersi, omule, dar bărbatul nu-l ascultă.

Deja îl îmbrăcase pe jumătate. Vânzătorul își plimbă mâinile peste pânză, ca să netezească toate cutele.

— Și asta, adăugă el, înfășurându-i capul lui Nick cu o fâșie de material. Un turban.

Nick înțepenise locului, stânjenit, cu brațele depărtate de corp. Se uită la Florence.

— Ce zici?

Florence râse și clătină din cap.

— Serios, *în niciun caz*.

— Haideți, vă fac o poză, zise bărbatul, întinzând mâinile după un telefon.

Florence îi arătă că are palmele goale.

— Eu nu am.

Bărbatul se întoarse spre Nick.

— E în buzunar, zise el.

Bărbatul băgă mâinile în buzunarele tunicii, care erau de fapt niște tăieturi prin care să poți ajunge la buzunarele pantalonilor tăi.

— Ah, ce mișto! exclamă Nick către Florence. Sunt tăiate!

Florence începu să râdă din nou.

Tarabagiul le făcu o fotografie întunecată și neclară în care se uitau unul la altul râzând. Apoi Nick se chinui să-și dea jos tunica și-și desfăcu turbanul; luă caftanul albastru pe care-l alesese prima dată și-l întrebă pe vânzător:

— Cât e?

— Pentru frumoasa doamnă? Doar două sute de dirhami.

— Nu, stai liniștit, îi zise Florence lui Nick. Nu trebuie să mi-l cumperi.

— Trebuie să luăm *ceva.*

— Nu, nu trebuie, sunt sigură că face asta de cincizeci de ori pe zi.

Dar Nick scotea deja banii. Îi oferi vânzătorului o sută cincizeci de dirhami. Acesta acceptă banii dând din cap, apoi îi întinse ei o pungă boțită în care pusese noul caftan.

— Mulțumesc, zise ea stânjenită.

— Să nu fii prea recunoscătoare. Ți l-am cumpărat doar ca să-l pot împrumuta.

Ea își dădu ochii peste cap, încercând să nu-și trădeze încântarea. Dar Nick își băgase deja mâna până la încheietură într-un coș cu boabe de fasole la taraba următoare.

Florence ajunse în dreptul unui pescar, pe care-l privi curățând de solzi și filetând un pește argintiu din câteva mișcări de expert din cuțit. Îi reaminti de Helen și de cum ciopârțise puiul în timpul lecției de gătit. Bărbatul aruncă într-un morman peștele curățat, care nu mai era un pește propriu-zis, ci doar o bucată dintr-o grămadă. O muscă se avântă asupra lui și începu să frământe carnea cu brațele ei subțirele cu articulații delicate.

Florence se afundă tot mai mult în bazar. Marfa era similară cu cea pe care o văzuse în Marrakesh, un amestec de lucruri frumoase și altele cu diverse întrebuințări.

Deodată, simți o mână pe braț și se răsuci. Un bărbat scund și plin de riduri o trăgea de cămașă, îndrumând-o spre o tarabă cu bijuterii de argint.

— Ametist, șopti el. De foarte bună calitate. Foarte frumos.

Ea-și trase mâna la spate.

— Nu, mulțumesc.

El mai făcu un pas spre ea.

— Numai falsuri mai încolo. Aici sunt adevărate.

— Nu, zise ea mai tăios.

Se îndepărtă repede de el, ajungând pe o alee micuță alăturată celei principale, unde era și mai întuneric. Câțiva bărbați stăteau ghemuiți pe niște scaune mici, bând din cești aburinde. O măsurară cu privirea, apoi se uitară în altă parte, neinteresați. Tânăra își plimbă mâna peste un șir de papuci din piele colorată. Degajau un miros cald și neplăcut, de animal ud. Inima-i bătea repede, cu toate că n-ar fi putut spune de ce.

Dintr-odată, simți din nou mâna bărbatului pe ea, încercând s-o întoarcă spre el. Se smuci violent și se întoarse să-l privească.

— Florence?

Făcu un pas în spate și se împiedică de pământul denivelat. Se uită la chipul care-i apăruse-n față, la dinții mari și la tricoul de un roz țipător, apoi la părul uscat, întins cu placa.

— Whitney?

Era prietena ei din Florida, care o privea uluită. Tăcură stânjenite, înainte de a se apleca una spre cealaltă pentru o îmbrățișare. Whitney avea un metru optzeci încă din clasa a șaptea, iar Florence trebui să se ridice pe vârfuri ca să o poată

cuprinde cu brațele. N-o mai văzuse pe Whitney de la absolvirea liceului și de atunci nu schimbaseră decât vreo douăzeci de mesaje. După ce Florence se mutase la New York, încetase să-i mai scrie înapoi. Zâmbetul lui Whitney nu părea să ascundă ranchiună, dar poate că fusese lăsată la o parte momentan, datorită fericirii provocate de întâlnire.

— Doamne! exclamă Whitney. Nu-mi vine să cred!

— Ce faci pe-aici?

Whitney scoase un sunet de uimire.

— Ce-ai pățit? întrebă ea, arătând spre ghips și spre fața ei, pe care încă se mai vedeau urmele vânătăilor. Ești bine?

— Am avut un accident ușor cu mașina. Nu-i chiar atât de rău pe cât pare.

— Îmi pare rău să aud asta!

— Ce faci aici? întrebă Florence din nou, cu o urmă de agresivitate în glas.

Se simțise atât de amenințată de ultimele ei interacțiuni cu Idrissi și Greta, chiar și de cea cu bărbatul care vindea ametiste, încât era deja în alertă. Se strădui să-și reamintească faptul că Whitney era...Whitney. Aceeași fată care cântase cu patos patru ani la rând coloana sonoră din *High School Musical* la concursul de talente. Deodată, privindu-se prin ochii unei persoane care o cunoștea încă din copilărie, Florence se văzu pe sine și simți un val de oroare. Însă acesta trecu la fel de brusc cum apăruse.

— Sunt în vacanță cu o prietenă din facultate, zise Whitney. Am ajuns în Semat de dimineață. Am fost prin munții Atlas pentru câteva zile.

Whitney muncise din greu în timpul liceului, însă nu fusese niciodată o elevă la fel de bună ca Florence și încă o enerva faptul că tatăl lui Whitney – dentistul lui Florence – îi plătise fiicei sale taxa la Universitatea Emory, în vreme ce Florence fusese expediată la Universitatea din Florida cu restul lumii.

— Dar ce faci *tu* aici? întrebă Whitney.

— Lucrez, într-un fel.

— Pe bune? Și ce faci?

— Păi… Hm, e o poveste lungă. Fac o cercetare.

— Ce tare! Încă lucrezi în domeniul editorial?

— Da.

— Super! Mă bucur foarte mult pentru tine. Ție întotdeauna ți-au plăcut cărțile.

Florence observase că oamenii care nu-i împărtășeau ideile despre literatură – anume că era, la fel ca biologia sau fizica, unul dintre principiile în jurul cărora

se desfășura viața – considerau că aceasta e doar o adunătură de obiecte, de *cărți.* Oare credeau că puterea muzicii putea fi redusă la aspectul și atingerea unei corzi de vioară? Era adevărat că Florence iubea cărțile – mirosul acestora, textura paginilor –, dar ele nu reprezentau nimic în comparație cu imensitatea conținutului lor.

— Iar tu? întrebă Florence. Cu ce te mai ocupi acum?

— Eu sunt manager de proiect la Verizon, în Tampa. Am stat în Atlanta o vreme, însă mi-au lipsit plaja și familia. Iar Verizon chiar este cel mai bun loc de muncă.

Florence își aminti că eșecul social al lui Whitney din timpul liceului fusese provocat de entuziasmul ei nestăvilit de care dăduse dovadă într-un moment al vieții lor când majoritatea celor pe care-i cunoșteau ar fi preferat să piardă un braț decât să exprime orice formă de încântare față de ceva.

Whitney închise dintr-odată ochii și inspiră adânc pe nas. O luă pe Florence de mâini. Mereu avusese tendința de a-i atinge pe ceilalți.

— Florence, pot să zic ceva? Simt că datorită sorții ne-am întâlnit acum, pentru că de luni de zile voiam să-ți spun ceva.

Florence nu-și putea imagina ce voia Whitney să-i spună după șase ani în care nu avuseseră aproape deloc contact.

— Eu și Trevor suntem împreună, zise ea în grabă.

Florence se strădui să nu zâmbească.

— Mă bucur, Whitney. Nu-i nicio problemă! Pe bune. Am fost împreună acum mult timp. Parcă a fost o altă viață, eram foarte diferiți atunci.

Whitney expiră zgomotos.

— Oh, Doamne! Sunt atât de ușurată! Ne simțeam atât de vinovați.

Florence credea că Whitney spunea adevărul despre ea însăși, dar se îndoia că Trevor, ale cărui două mari pasiuni în perioada când fuseseră împreună erau să joace Minecraft și să citească Ayn Rand, avea prea multe remușcări.

— Hei, scumpo!

Se întoarseră amândouă. Era Nick, care ținea strâns în mâna lui mare, ca o labă de animal, un săculeț cu turmeric portocaliu-deschis.

— Hei! zise Florence precautā, dându-și seama în ce situație se găsea.

— Hei, eu sunt Nick, îi zise lui Whitney, când părea că Florence nu are de gând să le facă cunoștință.

— Eu sunt Whitney. Am copilărit cu…

— Oau! zise Nick. Ce mică-i lumea!

— Whitney călătorește prin Maroc cu o prietenă din facultate.

— Grozav!

— A fost supergrozav, zise Whitney.

Florence privi în jur.

— E pe-aici?

— Amy? Nu, zace lată la hotel. Am avut o noapte *foarte* lungă.

— Miștooo, zise Nick.

Se lăsă liniștea.

— Ar trebui să veniți să petreceți cu noi în noaptea asta, continuă Nick, întorcându-se spre Florence. Nu, scumpo?

Florence se încruntă. Treaba asta cu „scumpo" apăruse deodată și în forță.

— Ah, cred că Whitney are nevoie de o noapte liniștită, zise ea.

— Mi-ar face plăcere, răspunse Whitney. Ar fi fain să mai putem sta de vorbă. Trebuie doar să o întreb și pe Amy când s-o trezi.

Își scoase telefonul.

— Ai același număr?

Florence clătină din cap. Unul dintre primele lucruri pe care le făcuse când se mutase a fost să-și schimbe prefixul cu unul de New York. Începu să-i spună numărul cu prefixul 917, iar Whitney îl nota.

— Stai puțin, tu nu mai ai telefon, se băgă Nick.

— Ah, da!

Se întoarse spre Whitney.

— L-am pierdut în accident.

— Uite, ți-l dau pe al meu, zise Nick, dictându-i fetei numărul lui.

— Super! Te sun când știu ce planuri avem. Dacă s-a trezit Amy, probabil a făcut deja rezervare pentru cină. O să venim la voi după aceea.

O luă din nou de mâini pe Florence și o privi în ochi.

— Nici nu pot să-ți spun cât de bucuroasă sunt că am dat de tine!

— OK, îi răspunse Florence fără prea mare tragere de inimă.

După ce plecă Whitney, Nick se întoarse spre ea și o întrebă:

— Care-i treaba? Nu-ți place de ea?

— Nu, îmi place, dar nu știu... Am fost surprinsă să o văd, asta-i tot.

Nick o luă de mână și porniră alături în lumina strălucitoare a amiezii. Dintr-odată, auzi în spatele ei o voce deja familiară:

— *Madame* Weel-cock.

Se răsuci pe călcâie.

Idrissi apăruse fix lângă intrarea în bazar. Oare o văzuse când intrase? Pe ea o aștepta?

— Mă bucur că vă simțiți mai bine, zise el.

— Mulțumesc, izbuti ea să spună.

Era încă tulburată de faptul că dăduse peste Whitney. Chiar nu avea nevoie de încă o astfel de întâlnire.

Nick se uita când la Florence, când la polițist.

— Salut, omule, eu sunt Nick, îi spuse lui Idrissi, întinzând mâna.

Idrissi îi aruncă o privire disprețuitoare, apoi se întoarse către Florence.

— Așadar, ați mai auzit ceva despre prietena dumneavoastră?

Florence își feri fața de soare. Care era lucrul inteligent pe care trebuia să îl facă acum? Să spună da ar fi fost riscant – încă o minciună care trebuia fabricată și susținută –, dar un răspuns negativ ar fi crescut suspiciunile despre această femeie misterioasă, dispărută. În cele din urmă, dădu din cap.

— Da. E la Marrakesh. Așa cum credeam.

Idrissi o fixă o clipă cu privirea.

— Bine, zise el ferm. Știți, este interesant: am avut probleme să identificăm taxiul care a luat-o de la Dar Amal în noaptea respectivă.

— Mai are importanță? întrebă Florence. S-a întors în Marrakesh. E bine.

— Doar încerc să lămuresc toată situația. Treaba poliției nu se rezumă doar la accidente de mașină și la schimburi de focuri, comentă el cu un zâmbet chinuit. Aveți numărul ei de telefon? Ar fi de ajutor dacă aș reuși să îi vorbesc.

— Numărul ei de telefon? Nu îl știu. Era în telefonul meu, cel care s-a pierdut.

— Atunci poate că îl aveți acolo unde stați? Dacă ziceți că ați vorbit.

— Hm, poate. Doar că ea m-a sunat pe mine. De pe un număr fix.

— Atunci e mai ușor. O să verific apelurile telefonice.

Florence păli.

— În regulă.

Simțea cum soarele-i pârjolește creștetul capului.

— De fapt, încă nu mă simt foarte bine, zise ea brusc. Tocmai mergeam acasă să mă odihnesc.

Îi întoarse spatele lui Idrissi și o porni direct pe drumul aglomerat, obligând o motoretă să o ocolească, iar șoferul acesteia începu să-i strige cuvinte neinteligibile.

Nick o apucă de braț și o conduse în siguranță peste drum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el când ajunseră de cealaltă parte a străzii. Cine-i

persoana asta care ți-e prietenă?

— El nu-i prietenul meu! se răsti Florence.

— Nu, mă refer la fata despre care vorbea.

— Ah... Am călătorit cu cineva o vreme, dar s-a întors la Marrakesh. Iar acum polițaiul ăsta, care anchetează accidentul de mașină, este complet obsedat de ea. Nu știu de ce. A fost doar un accident, dar continuă să mă hărțuiască.

Vocea ei atinse o notă isterică.

— Nici nu mai știu ce să-i spun. Nu-mi amintesc nimic!

Nick își puse mâna pe brațul ei, să o liniștească.

— Hei, calmează-te. Ascultă, polițaii de-aici sunt corupți, e ceva cunoscut de toată lumea. Probabil e doar șucărit că încă n-ai încercat să-l mituiești.

Florence se opri din mers.

— Pe bune? E adevărat?

— Da. Liam i-a strecurat vreo patruzeci de parai unui polițai care l-a prins cu o pungă cu iarbă și a fost ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Ah...

Se uită în urmă, unde stătea Idrissi privind-o. Oare toată povestea era doar o neînțelegere? Ar putea face ca situația să se rezolve chiar acum?

Florence umblă prin geantă. Încă mai avea aproape o mie cinci sute de dirhami rămași de la Helen. Scoase două bancnote și le mototoli în palmă. Traversând din nou strada, simți că Idrissi o privește cu atenție. Zâmbi stingherită.

— Bună din nou, zise ea când ajunse în dreptul lui.

El dădu din cap.

— Am vrut să vă spun că apreciez cu adevărat ajutorul oferit de dumneavoastră după accident, când m-ați condus acasă, mi-ați înapoiat eșarfa și celelalte. Și toată munca depusă în investigație. Mulțumesc.

Întinse stânjenită banii, acum mototoliți într-un ghem moale și umed în palma ei. Așa trebuie să se fi simțit și iubitul lui Helen, cel care încercase să dea bacșiș personalului hotelului sub privirea ei critică.

Idrissi se uită la mâna întinsă, apoi la ea. Nu se clinti.

— Asta-i pentru dumneavoastră, zise ea, împingându-și palma înainte. Ca să vă mulțumesc.

— Engleza mea nu-i atât de bună pe cât aș vrea, zise el după un moment. Asta se numește mită?

Zâmbi forțat și adăugă:

— Acesta-i cuvântul corect?

— Nu, nici vorbă! Este doar un cadou. Sau… orice ați vrea să fie.

— Să-nțeleg că oferiți des astfel de *cadouri* polițiștilor din America?

— Sigur. Uneori.

Florence simți că îi iau obrajii foc.

— Chiar așa? Am crezut că este ilegal să faci așa ceva acolo. Cum este și aici, bineînțeles.

— Da? Nu mi-am dat seama.

Florence îndesă banii înapoi în geantă.

— Îmi pare rău. Am vrut doar…

— Să spuneți mulțumesc? termină Idrissi în locul ei, rânjind.

Ea dădu din cap.

— Sau poate vreți să opriți investigarea accidentului?

— Nu, nici pomeneală. Până la urmă, mai este ceva de investigat în acest caz? Mie mi se pare totul foarte clar.

Era complet fals. Nimic din ce se întâmplase în acea noapte nu avea sens pentru ea.

— Chiar așa, *madame* Weel-cock? Pentru că în ceea ce *mă* privește nu-i clar de ce dumneavoastră și prietena dumneavoastră ați plecat separat din restaurant; nu este clar de ce nu pot găsi taxiul care a dus-o înapoi la vilă; nu este clar de ce-a dispărut la o zi după accident și nu-i clar de ce nu mă puteți pune în contact cu ea, să lămurim toate problemele.

— Îmi pare rău. N-am vrut să vă ofensez, zise Florence încet, apoi plecă.

Se grăbi înapoi la Nick, care o aștepta zâmbindu-i încurajator.

— E totul bine? întrebă el.

Ea se strădui să zâmbească.

— Totul e-n regulă.

35

Câteva ore mai târziu, Florence făcea baie, cu ghipsul atârnând de marginea căzii. Se scufundă, cu părul plutind în jurul ei, apoi ieși din nou să ia aer. Avusese o mică speranță că, făcând acest lucru, avea să declanșeze mai multe amintiri despre accident. Cele câteva imagini pe care le recuperase după eveniment – mâna care o apucase de braț, puhoiul de apă rece – deveneau tot mai difuze, nu mai intense.

Între timp, problemele ei continuară să se amplifice.

Lucrul care trebuia rezolvat imediat era vizita lui Whitney, care urma să apară în câteva ore la apartamentul lui Nick. Whitney nu-i dăduse numărul ei, nici nu-i spusese unde erau cazate, așa că Florence n-avea cum să ia legătura cu ea să anuleze întâlnirea. Se gândise să-i spună lui Nick s-o anunțe pe Whitney că nu se simte bine, dar acest lucru ar fi presupus ca ei doi să poarte o discuție despre ea, fiecare folosind un alt nume. Nick ar afla că numele ei real este Florence Darrow, iar Whitney ar descoperi că-și spune Helen Wilcox.

Florence petrecuse după-amiaza gândindu-se la consecințe. Chiar ar fi sfârșitul lumii? Ar putea găsi o explicație plauzibilă. Poate că fusese alegerea ei să călătorească sub un nume inventat pentru „a lăsa totul în urmă". Suna penibil, dar nici Nick, nici Whitney nu aveau motive să bănuiască altceva.

Problema era că existau alții care o făceau. Sau care începeau s-o facă.

Idrissi săpa încet prin mormanul ei de minciuni, iar Greta devenea tot mai nerăbdătoare să discute cu Helen. Câtă vreme se confrunta cu amenințări din aceste două direcții, nu putea să-și permită ca vreun om – chiar dacă era atât de insignifiant ca Nick sau Whitney – să știe că Florence Darrow și Helen Wilcox erau acum una și aceeași persoană.

Își dorea să poată parcurge pe repede înainte următoarele săptămâni sau luni – oricât ar fi durat – până când totul se rezolva. Până în momentul când avea să se stabilească în casa lui Helen, scriind, ocupându-se de grădină, gătind, iar Florence Darrow ar fi aparținut trecutului. Însă trebuia să descopere cum să ajungă în acel punct.

Se uscă și se îmbrăcă cu halatul lui Helen. Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte să-și cumpere – cu atât mai puțin să ia cu ea – un halat din mătase. Stătea în fața dulapului și-și plimba degetele peste hainele atârnate într-un șir ordonat.

Scoase o rochie crem, brodată cu motive roșii, apoi și-o lipi de corp. Roșul se potrivea perfect cu rujul lui Helen.

Se îmbrăcă și se machie atent, folosind oglinda de la baie. Când își încheia sandalele, auzi telefonul sunând. Câteva momente mai târziu, Amina bătu la ușă.

— Da? răspunse Florence prudentă.

Amina își băgă capul pe ușă.

— *Madame* Greta Frost. La telefon.

— Te rog, poți să-i spui că nu sunt acasă?

Trebuia să ia problemele pe rând.

— Desigur, *madame*.

Închise ușa cu grijă, și Florence îi ascultă pașii târșâiți pe coridor.

Nu mai dură mult și apăru Nick. Pășind în holul vilei, bărbatul își dădu în cele din urmă seama că el și Florence călătoreau cu niște bugete foarte diferite.

— Stai aici de una singură? E imensă!

Florence ridică din umeri.

— Nu costă cu mult mai mult decât o cameră de hotel. Uită-te, e mucegai peste tot.

— Da, bine... Dar e mult mai mișto decât locul nostru.

Florence nu avea cum să-l contrazică în privința asta. El ceru să vadă vila, iar ea îi făcu pe plac, evitând doar dormitorul pe care-l folosise înainte de accident. Mai intrase acolo doar o singură dată, să-și ia periuța de dinți.

— Locul ăsta e *demențial*, concluzionă Nick.

Lui Florence îi veni o idee.

— N-ai vrea să stăm aici?

— Pe bune? Da, clar. Să le trimit un mesaj și celorlalți?

Florence dădu din umeri.

— Bineînțeles. Cum vrei tu.

— Ah, și ar trebui să-i spunem lui Whitney. Apropo, mi-a trimis un mesaj. A zis că o să vină cu prietena ei pe la noi în jur de ora zece.

Florence zâmbi încordată.

— Grozav. Atunci să rămânem la planul inițial. Putem sta aici mâine-seară, dacă vrei.

Nick încuviință din cap.

— OK, super. Oricum, Liam a comandat deja pizza.

Pizza era uscată și necomestibilă. Florence se juca distrasă cu felia ei. De fiecare dată când auzea bâzâitul interfonului, își întorcea capul să vadă cine era.

Whitney încă nu își făcuse apariția. Sorbi o gură de bere. Era caldă și stătută, iar acum i se schimbase și gustul. Deschisese băutura de mai bine de o oră. În seara asta trebuia să fie alertă.

Nu doar în seara asta. Trebuia să fie atentă pentru restul vieții. La fel ca Helen. Gafele ei cu Greta și Idrissi din ultimele zile fuseseră un semnal de alarmă. Nu putea lăsa *niciodată* garda jos. O identitate nouă era asemenea unui transplant de organe: trebuia să iei pentru restul vieții medicamente care să ajute corpul să nu respingă acel organ.

La zece și jumătate interfonul bâzâi de vreo douăsprezece ori, iar Florence auzi din difuzor glasul vesel al lui Whitney. Sări în picioare și se îndreptă spre bucătărie. Turnă vodcă în două pahare, apoi adăugă Sprite până se umplură. Luă o bucată de hârtie din buzunar și o despături cu grijă. Înăuntru era o grămăjoară de pulbere albă: trei pastile de hidrocodonă pe care le zdrobise mai devreme la vilă folosind recipientul în care era crema de față a lui Helen.

Spera că, drogând-o pe Whitney, ar fi putut scurta timpul pe care aceasta-l petrecea aici, transformând-o într-o persoană în care nu poți avea încredere, astfel că orice referiri la „Florence Darrow“ să fie considerate doar bâiguielile unei bețive. Știa că era exagerat de prudentă, dar voia să se asigure că nimic nu-i amenința noua identitate. Era Helen Wilcox; nu putea exista confuzie în legătură cu asta.

Turnă cu grijă pudra într-unul dintre pahare, apoi amestecă energic cu un cuțit. Aruncă hârtia, azvârli cuțitul în chiuvetă și duse băuturile la ușă. Nick tocmai le invitase înăuntru pe cele două fete.

— Cin-cin! strigă Florence tare, în loc de salut.

Le întinse băuturile. Ele o priviră surprinse, dar le acceptară.

— Bun, zise Whitney râzând. Se pare că e serioasă treaba.

— Suntem în vacanță! țipă Florence din nou, prea tare.

— Amin! Apropo, ea este prietena mea, Amy.

Whitney arătă spre bruneta atletică de lângă ea. Apoi se întoarse spre Amy și zise, întinzând mâna spre Florence:

— Iar ea este…

— Oh, să trecem peste politețurile astea, o întrerupse Florence. Mi se par plictisitoare. Ziceți-mi Cleopatra! Regina Elizabeth!

Nick, Whitney și Amy o priviră îngrijorați. Nimeni nu mai zise nimic. Apoi Nick rupse tăcerea, aplecându-se spre ea:

— Ești bine, scumpo?

— Sunt bine, scumpule! E un chef. Să bem!

Făcu semn cu propria bere spre băuturile lor și luă încă o înghițitură din lichidul cald. Ceilalți își ridicară ascultători paharele.

Whitney se strâmbă. Florence speră că din cauza vodcii, nu a gustului pastilelor. Dar Whitney spuse doar:

— Florence, nu te-am mai văzut niciodată așa!

— A trecut multă vreme, Whit. Sunt altă femeie acum.

— Așa pare.

Florence își coborî vocea, aplecându-se mai tare:

— De fapt, crezi că am putea discuta un moment între patru ochi?

— Hm… sigur.

Whitney se uită spre Amy.

— E în regulă dacă rămâi singură?

— Nu-ți face probleme, Whit, îmi place vodca muuuult mai mult decât îmi place de tine.

— OK, mersi!

— Nicio problemă.

Florence o trase pe Whitney în camera lui Nick și închise ușa. Privi salteaua pe care o împărțise cu el cu o noapte înainte. Arăta și mai dezgustător cu lumina aprinsă. Se așeză până la urmă și bătu cu palma pe locul de lângă ea. Whitney se așeză stânjenită.

Lui Florence îi era groază de această discuție, însă decisese că nu avea de ales. Era hotărâtă s-o țină pe Whitney departe de grup pentru cel puțin zece minute, astfel încât pastilele să-și facă efectul. Voia ca femeia să fie destul de confuză când ieșea din cameră.

— Știi că după-amiază ți-am zis că nu-mi pasă că te vezi cu Trevor, dar n-am putut să nu mă gândesc toată ziua la asta. Și, de fapt, sunt supărată.

Whitney își acoperi fața și clătină din cap.

— Știam eu!

Florence își mușcă buza și se luptă cu impulsul de a-i râde lui Whitney în nas sau de a-i trage o palmă. Trevor mirosea întotdeauna ca rulourile Tontino's cu pizza. Era tipul care plânsese când făcuseră sex pentru prima dată; nu o lacrimă, două, ci din plin, cu hohote puternice și cutremurătoare. Îi spusese că specializarea în limba engleză va fi „o pierdere de timp". Nu, chiar nu-și petrecuse ultimii opt ani din viață tânjind după Trevor Gilpin.

— Poți să-mi spui cum s-a întâmplat? o îmboldi Florence.

Whitney luă o gură din băutura ei.
— Păi și el lucrează tot la Verizon, știai asta?
— Cred că mi-a zis mama ceva.
— E inginer de sistem.
Whitney ridică privirea, să vadă ce reacție avea Florence la ce-i spusese.
— OK.
Florence habar n-avea ce era un inginer de sistem, dar nu-și dorea neapărat să afle.
— Este un domeniu foarte competitiv.
— Sunt convinsă.
Whitney dădu din cap și mai luă o înghițitură. Se apucă să recapituleze povestea relației lor: întâlnirea din sala de fitness. Cât de multe aveau în comun. Și că se gândeau să adopte o pisică.
Florence ura pisicile.
— Îmi pare atât de rău, concluzionă Whitney. Am încălcat regula numărul unu a prieteniei!
Florence bănuia că ea era cea care încălcase această regulă, prin încheierea unilaterală a relației de prietenie, însă nu spuse nimic. Își frecă ochii și se încruntă, privind pe fereastră.
— Of, Doamne, sunt oribilă! zise Whitney. Ce-aș putea face să îndrept situația?
Rodea marginea paharului ei. Florence măsură cu privirea cantitatea de lichid: mai avea jumătate de pahar.
— Ai de gând să te măriți cu el? întrebă Florence, doar ca să continue conversația.
Gura mare a lui Whitney se mișcă brusc. Încerca să nu zâmbească, își dădu seama Florence.
— Nu știu, zise ea. Sper că da. Scuze, e nasol să zic asta, nu?
Florence nu știa cât mai putea suporta așa ceva.
— Știi ce? Sunt bucuroasă pentru voi. Pe bune. Să toastăm pentru tine și pentru Trevor!
— Serios?
— Normal, acum suntem adulți.
Florence își ridică berea și o ciocni de paharul lui Whitney. Ea luă încă o înghițitură. Florence îi făcu semn cu mâna, îndemnând-o să bea.
— Acum sărbătorim. Bea, bea!

Whitney luă o înghițitură mare, apoi pufni în râs și împroșcă peste tot. Se șterse la gură cu dosul palmei.

— Ești o prietenă bună, Florence.

Cuvintele lui Whitney deveneau greu de înțeles. Abia dacă reușișe să-i spună numele.

— Că tot vorbim de prieteni, zise Florence cu veselie, cred că Amy se întreabă unde-am dispărut cu tine. Hai să ne întoarcem.

Whitney se clătină puțin când se ridică în picioare. Florence o sprijini, întrebând-o:

— Ești bine?

— Sunt biiiiine, biiiine.

Florence îi luă băutura din mână.

— Hai că iau eu asta. Cred că am terminat-o cu băutul în seara asta.

Aruncă pe fereastră restul de băutură, apoi se uită la pahar. Pe fundul acestuia se adunase un reziduu alb. Decise să-l arunce și pe acesta pe geam. O conduse pe Whitney înapoi în sufragerie, ținând-o de mână. Nick și Amy nu erau acolo. Îi găsi în bucătărie, râzând lângă chiuvetă.

— Hei, zise Amy veselă.

Zâmbetul îi pieri când văzu privirea pierdută a lui Whitney.

— Hei, ești bine, Whit?

— Ah, sunt biiiiine!

Amy îi aruncă o privire întrebătoare lui Florence.

— Și-a golit paharul dintr-o singură înghițitură, zise Florence. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să le fac atât de tari.

Amy o luă de mână pe Whitney și-o privi cu atenție.

— Whit?

Whitney se străduia să se uite la prietena ei. Zâmbea, dar mușchii feței păreau că nu reușesc să-i mențină expresia, care se transformase într-una tâmpă.

— OK, zise Amy. Se pare că trebuie să încheiem petrecerea, după vreo zece minute pline de intensitate. Te-ai mișcat repede, Whit.

Se întoarse spre Nick și spuse:

— Scuze, te superi dacă ne chemi un taxi? Nu am minute pentru apeluri internaționale.

Nick își scoase telefonul.

— Sigur.

— Stăm la Riad Lotus.

Se întoarse spre Florence.
— Îmi pare atât de rău, de obicei nu-i așa.
— Ah, cu toții avem voie să mai sărim calul în vacanță, zise Florence.
— Mașina vine în cinci minute, spuse Nick, punându-și telefonul înapoi în buzunar.
O ajutară toți trei pe Whitney să coboare scările și să urce în mașină, pe bancheta din spate. Își lăsă capul în poala lui Amy, care-i mângâie încet părul și-și ceru din nou scuze față de Florence.
— Nu e nicio problemă. Ni se întâmplă tuturor!
— Sunteți foarte de treabă. Vă mulțumesc încă o dată.
Când mașina porni, Nick puse mâna pe umărul lui Florence și o trase mai aproape.
Mai târziu în acea seară, Florence se cuibări în brațele lui Nick, iar el îi mângâie ușor spatele în sus și-n jos.
— Pot să te întreb ceva? zise el încet.
— Hmm...
— Amy îți zicea întruna Florence.
Ea deschise ochii.
— Și părea cam nedumerită când te-am strigat Helen.
Nu mai zise niciunul nimic pentru câteva momente. Ea observă că bărbatul încetase s-o mai mângâie pe spate. În cele din urmă, spuse:
— În copilărie mi se spunea Florence. Am început să mă prezint drept Helen prin facultate. E al doilea prenume al meu.
Nick nu mai spuse nimic. Era prea întuneric ca să-i vadă fața. Apoi rosti:
— Oh. OK. Dar îmi place numele Florence.
Respiră ușurată. Una dintre marile lui calități – cel puțin în ceea ce privea scopurile ei – era faptul că avea foarte ușor încredere în ce-i zicea ea. Avea tendința de a vedea ce era mai bun în oameni și să creadă tot ceea ce i se spunea.
— Nu, e atât de țeapăn.
— Nici vorbă. E drăguț.
— Ah, mulțumesc, dar acum prefer să mi se zică Helen. Bine?
— Dacă asta-i ceea ce vrei, sigur. Nu-mi pasă care-i numele tău. Mie îmi place de *tine.*
O trase mai aproape, iar Florence zâmbi cu ochii strălucindu-i în întuneric.

36

În dimineața următoare se trezi înaintea lui Nick. Se simțea cuprinsă de anxietate, iar aceasta era mereu însoțită de regrete. De ce-l lăsase pe Nick singur cu Amy? Ar fi trebuit s-o drogheze și pe ea. Știa asta acum. Se ferise să le lase pe amândouă incapabile să se descurce, încercând să-și găsească drumul spre casă ca doi miei răniți. Dar era o prostie. Erau adulte. Fusese o noapte de beție. Era convinsă că ambele mai trecuseră prin multe astfel de momente.

Planul fusese unul limitat, își dădu ea seama. Trebuia să mai slăbească hățurile. Acum era nevoie să fie dură, curajoasă. Nu era timpul pentru lucruri făcute pe jumătate. De câte ori trebuia să-și reamintească lucrul ăsta?

Voia să se întoarcă pe-o parte și să se ghemuiască din nou la pieptul lui Nick, să revină în locul unde petrecuse noaptea, unde era cald și bine. Dar știa că asta era o capcană. Se forță să se ridice în capul oaselor. Se îmbrăcă și se duse în bucătărie, unde bău multă apă din căușul palmei. Apoi își lovi ușor obrajii cu mâinile ude. Trebuia să dea înainte. Planul se desfășura încă. N-avea de gând să rateze această șansă din cauza unei întâlniri neașteptate cu o veche prietenă.

Se opri un moment. Făcuse aceeași greșeală cu Greta, își dădu ea seama. Fusese excesiv de precaută. Povestea cu toxiinfecția alimentară fusese insignifiantă, banală, negândită. Nu era deloc stilul lui Helen.

Se întoarse în camera lui Nick și-l trezi.

— Hei, șopti ea, pot să-ți împrumut laptopul?

El se ridică în capul oaselor și se frecă la ochi.

— Da, e acolo.

Îi făcu semn spre un morman de haine murdare. Ea scotoci prin el și găsi un laptop Dell vechi, crăpat.

Intră în contul de Gmail al lui Maud Dixon. Deschise un mesaj nou și începu să tasteze. Când termină, reciti textul.

Dragă Greta,

N-am fost sinceră cu tine. Nu sunt bolnavă și e nedrept din partea mea să-i cer lui Florence să mintă pentru mine. Adevărul este că am vrut să dispar câteva zile, ca să pot să mă gândesc la câteva lucruri. Am făcut-o, iar acum am ajuns la o decizie importantă.

O să schimb agenția. Apreciez tot ce ai făcut pentru mine în ultimii ani, dar am nevoie de un agent care-mi sprijină ambițiile literare din tot sufletul. Înțeleg de ce insiști să scriu o continuare pentru *Mississippi Foxtrot,* dar eu vreau să scriu un alt tip de carte, iar asta o să

dureze cât o să dureze. Din moment ce tu nu-mi oferi ce am nevoie ca să fac asta, o să găsesc pe cineva care poate.

Maud

Florence se gândi că atinsese fix nota care trebuia: directă, chibzuită. Așeză cursorul mouse-ului pe butonul *Send*, apoi se obligă să facă click. Ieși din cont, închise brusc laptopul și-l azvârli înapoi în mormanul de haine.

Gata.

Nick adormise la loc. Într-un colț al camerei era un teanc de cărți jerpelite, luate la mâna a doua. Se uită la el și văzu încă o carte de Paul Bowles. O scoase din teanc. Era intitulată *Let It Come Down.* Potrivit textului de pe ultima copertă, era al doilea roman al lui. Cartea spunea povestea unui funcționar bancar care se mută la Tanger, unde cade pradă desfrâului. Răsfoi cartea. Îi atrase atenția titlul de pe o pagină: „Epoca monștrilor". Se încruntă. Auzise recent expresia, dar unde? Citi câteva pagini:

Când auzea că este caracterizată drept „îndrăzneață", cu toate că știa că era un lucru adevărat și nu o insultă, se simțea imediat ca un fel de animal, un prădător dizgrațios, iar acest lucru nu-i plăcea.

Își dădu seama când citi cuvântul *prădător*. Era același pasaj pe care-l transcrisese pentru Helen în Cairo. Helen îl copiase cuvânt cu cuvânt pe un caiet și spusese că era parte dintr-o schiță a celui de-al doilea roman al ei. De ce? Voia să pară că e un fel de protest față de lumea literară dominată de bărbați? Nu. Ar fi fost ridicol. Era pur și simplu un act de plagiat.

De asta ținea Helen manuscrisul departe de Greta. Dar care era scopul ei? Nu avea niciun sens. Sigur știa că era imposibil să scape basma curată. Cineva ar fi prins-o înainte să fie tipărită cartea. Oare încerca să distrugă numele Maud Dixon în mod intenționat?

— Whitney tocmai mi-a trimis un mesaj, zise Nick în spatele ei.

Florence se uită nedumerită la el. Pentru un moment, uitase unde se află.

— Poftim?

El stătea cu picioarele încrucișate pe saltea, gol pușcă. Repetă ceea ce-i spusese și-i întinse telefonul. Ea se uită la ecran: Salut, Nick. Te rog, spune-i lui Florence că-mi pare rău pentru noaptea trecută. Nu știu ce m-a apucat. Pot să mă revanșez față de voi diseară?

Florence simți un val de ușurare că Whitney nu pățise nimic.

Îi răspunse: Hei, sunt Florence. Nu-ți face probleme, dar cred că în seara asta o stăm liniștiți. După ce-l trimise, șterse întreaga conversație și îi blocă numărul. Îi dădu telefonul lui Nick, iar acesta-l aruncă pe saltea fără să se uite la el, apoi își întinse brațele spre ea.

— Micul-dejun? întrebă el.

Ea dădu din cap. Se simțea mai bine. Începea, în sfârșit, să aibă lucrurile sub control.

Se duseră la o cafenea din apropiere, deschisă de un cuplu din Noua Zeelandă. Savurau câte o cafea și o porție de pâine prăjită cu avocado, privind cum cerul își schimba culoarea din albastru-deschis în vinețiu.

— Oau, făcu Florence arătând cu degetul.

Nori întunecați se buluceau la orizont. Șervețele și mucuri de țigară aruncate începură să se rotească rapid în jurul lor.

— Uite ce vânt e, zise Nick.

Frunzele din copaci începură să se zbată violent, gata-gata să se smulgă de pe crengi. Era ca și cum și-ar fi adunat puterile cu o zi înainte, când fusese senin.

— Trebuie să mă duc după placă.

— Doar n-o să ieși pe apă pe vremea asta, nu?

— Normal că da, de-aia sunt aici!

— E sigur?

Nick îi zâmbi.

— Ești atât de dulce! N-o să se întâmple nimic. Îți promit.

Florence se uită cum un bărbat de vizavi se chinuia să instaleze un paravan improvizat deasupra unei mese pline cu animale mici, sculptate. Vântul îi tot smulgea materialul din mâini.

— Ai mai ieșit afară pe așa o furtună?

— Da, nici nu mai știu de câte ori. De fapt, în prima săptămână când am venit aici era nebunie. Aveam o viteză de treizeci de noduri, vânt din lateral pe țărm, valuri incredibile. Și a fost adus la mal un afurisit de *rechin*. Un rechin!

Florence încremeni.

Nick râse.

— Nu-ți face probleme, n-am de gând să mă las mâncat de unul.

Florence nu zise nimic.

— Scumpo? Ești bine?

Dintr-odată, Florence își dădu seama că în planul ei exista o eroare uriașă: trupul lui Helen urma să fie adus la țărm. Asta se întâmpla cu orice cadavru. Era doar un noroc chior că nu se întâmplase până acum. Se uită cu un simțământ nou de spaimă la furtuna care devenea din ce în ce mai puternică. Cum de fusese atât de neglijentă?

Se întoarse spre Nick.

— Trebuie să plec, zise ea ca un robot.

— Poftim, chiar acum?

— Mi s-a făcut rău dintr-odată. Și oricum, ar trebui să mergi să-ți iei placa, dacă asta vrei.

— Bine, să mergem. Te duc eu înapoi.

Ea dădu din cap.

Pe drumul spre Villa des Grenades își ținu ochii îndreptați spre cer. Avea culoarea granitului întunecat, iar norii se învolburau amenințător unii lângă alții. Voia să plece din Semat cu prima ocazie. Trebuia să-și facă bagajele. Să închirieze o mașină. Și să plece mai repede din Maroc. Mai devreme sau mai târziu trebuia oricum să vadă dacă poate folosi pașaportul lui Helen.

Aveau să pună lucrurile cap la cap dacă apărea cadavrul adus de valuri? Idrissi avea să-și dea astfel seama ce se întâmplase?

Bineînțeles că da. Era piesa de puzzle pe care o căuta. Medicii legiști urmau să afle cât a stat cadavrul în apă, ba poate chiar și unde se înecase, în funcție de maree și de locul unde apăruse la țărm.

Și-atunci vor veni să-i bată la ușă.

Nick opri pe drumul de acces. Ea coborî de pe motocicleta lui și îl privi. Se gândi că probabil era ultima dată când îl vedea. Voia să spună ceva care să facă momentul memorabil, dar nu știa ce.

— Ne vedem diseară? întrebă el.

Ea dădu din cap.

Și cu acest rămas-bun absolut banal el băgă în viteză și o luă din loc, ridicând o mână în semn de salut.

— Ai grijă! îi strigă ea după ce Nick deja dispăruse.

Se îndreptă spre casă. Frunzele tremurau în vânt, arătându-și partea de dedesubt, decolorată și vulnerabilă. Păsările dispăruseră. Câteva picături mari căzură peste pietre. Alergă înăuntru în timp ce petele întunecoase se făceau tot mai mari și pământul devenea lucios și negru.

Se duse direct la laptop și verifică e-mailurile lui Helen. Greta încă nu răspunsese. Excelent. Bine. Găsi o agenție de închiriat mașini în Semat și rezervă singurul SUV pe care-l aveau, o Dacia Duster, o mașină care să facă față vremii proaste. Privi afară pe fereastră. Ploaia lovea geamul, iar în depărtare se auzi bubuitul tunetului. Peste câteva secunde, un fulger lumină camera. Oare putea conduce în astfel de condiții? Cu ghipsul de pe încheietură? Se pare că urma să afle.

Se duse în bucătărie ca să sune compania aeriană Delta, să vadă dacă-și putea schimba data zborului, dar când ridică receptorul auzi o voce subțire strigând:

— Alo? E cineva acolo?

Îl puse la ureche.

— Alo?

— Cine ești?

— Cine ești *tu*?

Florence își dădu seama că ridicase receptorul chiar înainte ca telefonul să fi sunat.

— Sunt Greta Frost și o caut pe Helen Wilcox.

— Ah, bună!

— Helen?

Florence tăcu.

— Da.

— Helen, am primit e-mailul tău. Putem să discutăm despre asta, te rog?

— OK.

— Helen? întrebă ea din nou.

— Hm?

— Sau ești Florence?

Rahat.

— Poftim?

— Ești Florence?

— Da.

— De ce-ai zis că ești Helen?

— Poftim? Scuze, te aud foarte prost. Tocmai ce-a-nceput aici o furtună groaznică.

Florence frecă receptorul de tricou, încercând să producă sunetul descărcărilor electrostatice.

— Ai putea, te rog, să o chemi pe Helen la telefon? spuse Greta tăios.

— Poftim?

— Vreau să vorbesc cu Helen. Acum.

— Îmi pare rău, nu-i aici.

— Unde-i?

— Sincer, nu știu. A plecat de dimineață.

— Unde a plecat?

— Habar n-am.

Și atunci îi veni o idee:

— M-a concediat.

— Te-a concediat?

— Da.

— Ah...

Greta tăcu.

— Și pe mine m-a concediat.

— Pe bune?

— Da.

— E o nebunie!

— Da, asta a fost și reacția mea.

Apoi adăugă:

— Ți-a spus de ce?

— Nu prea am înțeles, era încurcat totul. Zicea întruna că îți țin partea, ce-o mai fi însemnând și asta. Suspecta că îți dau informații.

Florence se opri.

— Ba a zis chiar că ar trebui să scriu *eu* urmarea pentru *Foxtrot;* că așa am fi și eu, și tu fericite.

— *Poftim?*

— Glumea, îți dai seama.

— Evident.

Pentru un moment, niciuna dintre ele nu mai adăugă nimic.

— A zis unde vrea să se ducă? întrebă Greta.

— Nu… doar că trebuie să călătorească de una singură.

— Unde să călătorească?

— Nu știu, un voiaj artistic? Așa cred. Asta-i impresia pe care mi-a lăsat-o. O plimbare… creativă, ceva de genul.

— A zis Helen că pleacă într-o plimbare creativă? întrebă Greta neîncrezătoare.

— Da...

— Și-a zis pe unde o s-o ducă plimbarea asta?

— Cred că tocmai asta e caracteristica unei astfel de ieșiri, că nu are o destinație anume.

— Părea... Cum să spun, părea că e rațională? Nu sună a ceva ce-ar face Helen pe care o cunosc eu.

— Părea decisă.

Se lăsă iarăși liniștea pentru un moment, apoi Greta întrebă:

— Unde ești tu acum?
— Poftim?
— Amintește-mi numele orașului unde te afli.
— De ce?
— Am de gând să vin acolo.
— Să vii *aici*? În Maroc?
— Cred că nu am de ales, Helen e unul dintre cei mai importanți clienți ai mei și, sinceră să fiu, sunt îngrijorată pentru ea. A avut un comportament complet atipic în ultima vreme.
— Greta, nu știu nici măcar unde e.
— O găsim noi.
Florence nu mai zise nimic.
— Florence… nu-ți face probleme, o să rezolvăm totul. Helen e o tipă vulcanică, dar se calmează întotdeauna.
— Hm...
— Fii atentă, o să-i spun lui Lauren să-mi cumpere bilet de avion. Ați zburat până la Marrakesh, așa-i?
— Da.
— Apoi unde?
Florence făcu o pauză. Apoi puse încet receptorul în furcă.
Telefonul începu să sune în mai puțin de un minut. Florence stătea cu mâna pe receptor, fără să se miște, în vreme ce Amina o privea.
De asta nu-mi place să vorbesc la nenorocitul de telefon!!! ar fi vrut să strige.
O plimbare creativă? Ce naiba mai însemna și asta? Și Greta venea *aici*? Nu! Nu.
Își manifestă frustrarea printr-un hârâit. Luminile pâlpâiră, apoi se stinseră. Amina o privi alarmată, ca și cum ea ar fi fost responsabilă de pana de curent.

în vreme ce Florence urca treptele, își dădu seama că-și mușca degetele și se opri brusc. Helen avea dreptate. Panica era o risipă de energie.

Avea un plan. Azi pleca din Semat. Urma să părăsească Marocul cu prima ocazie. Își va însuși viața lui Helen Wilcox. Nimeni nu-i va sta în cale. Nici polițistul Idrissi. Nici Greta Frost. Nimeni.

Florence începu să-și facă bagajele. Și-ar fi dorit să-și lase în urmă toate lucrurile, dar asta ar fi dat naștere unor întrebări. Nu trebuia să pară că două persoane au sosit la vilă, însă numai una a plecat. Mai ales dacă ajungea cadavrul la mal. Așa că făcu două bagaje, unul plin cu lucrurile lui Helen, altul cu ale ei. Le târî pe scări, ignorând durerea de la încheietură.

Ploaia se oprise în timp ce ea era la etaj. Lăsă bagajele în fața ușii principale și ieși pe terasa din spate. Apa șiroia de peste tot. Câteva păsări curajoase țopăiau prin jur, căutând lucruri interesante aduse de furtună. Fură răsplătite: zeci de viermișori înecați, umflați de apă, rămăseseră agățați de vârful firelor de iarbă. Florence inspiră adânc. Căldura dispăruse.

Intră din nou pentru a-i spune Aminei că pleca. Avea nevoie să cheme un taxi care s-o ducă la agenția de închirieri auto. Urma să ajungă în Marrakesh spre seară și trebuia să facă o rezervare la alt hotel, pentru că în seara asta avea de gând să se cazeze folosind numele Helen Wilcox.

Însă încremeni. Auzi voci din interiorul casei. Își băgă capul înăuntru.

Pe hol se auzi un glas bărbătesc rostind:

— Uitați-o.

Îl văzu pe polițistul Idrissi împreună cu un alt bărbat de treizeci și ceva de ani – american, după cum arăta – în pantaloni kaki și o cămașă bleu.

Amina le ținea ușa deschisă și nu părea în apele ei. Cei doi se îndreptară spre Florence cu pași mari și hotărâți. Pantofii lor lăsau urme de noroi pe podea și văzu cum Amina le privește oripilată.

Bărbatul necunoscut întinse mâna și se prezentă:

— Sunt Dan Massey. De la Departamentul de Stat al SUA. Lucrez la ambasada din Rabat.

Florence se uită când la unul, când la celălalt.

— Ce se întâmplă?

I-au găsit cadavrul lui Helen.
— Haideți să luăm loc, vă rog, zise Massey, făcând semn spre sufragerie.
Când ajunseră în apropierea scărilor, acesta aruncă o privire spre bagajele ei.
— Plecați undeva?
— Da, răspunse ea, fără a continua.
Se așezară toți trei. Massey își puse servieta pe masă și o deschise.
— Așadar, domnișoară Wilcox, spuse el, apoi ridică privirea. Sunteți Helen Adelaide Wilcox, din Cairo, New York, corect?
Pronunțase numele aiurea. Florence dădu din cap.
— Din Cairo, da, răspunse ea, rostind corect numele.
— Bun, poliția din Cairo încearcă de câteva zile să dea de dumneavoastră.
— Am avut un accident, zise ea, ridicând ghipsul. Mi-am pierdut telefonul.
— Aveți idee despre ce-i vorba?
— Absolut deloc.
— Pe proprietatea dumneavoastră a fost descoperit un cadavru.
Într-o clipă de confuzie, Florence se gândi: *Helen*? Dar nu, n-avea nicio noimă.
— Un cadavru, repetă ea prostește.
Massey dădu din cap.
— A fost găsit în mormanul dumneavoastră de compost, adăugă el, apoi scoase un dosar din servietă. Cu aproape o săptămână în urmă.
Își drese glasul.
— Se pare că trupul se afla de mult în descompunere. L-a găsit câinele vecinului dumneavoastră.
— Bentley?
— Poftim?
— Pe câinele care l-a găsit îl cheamă Bentley?
Massey se încruntă.
— Nu cunosc numele câinelui, domnișoară Wilcox.
— Da, presupun că n-are importanță.
Făcu o pauză, apoi adăugă:
— Al cui era cadavrul?
— Vedeți, *asta-i* prima întrebare pe care m-aș fi gândit că o va pune cineva căruia i se spune că pe proprietatea sa a fost găsit un cadavru. Nu cum îl chema pe câinele care l-a găsit.
Își consultă din nou notițele.
— A fost identificat drept trupul lui Jeanette Byrd.

Își ridică din nou privirile, ca să-i vadă reacția.
— Numele acesta înseamnă ceva pentru dumneavoastră?
— Nu.
— Nu?
El își arcui sprâncenele. Avea o față dură și osoasă, iar pielea lui palidă acoperită de pistrui părea perfect întinsă. Abia dacă avea suficientă piele pe frunte ca să se încrețească. Nu era o față care ar fi putut exprima milă cu ușurință, își zise ea.
— Nu.
Massey dădu din cap.
— Potrivit lui Leslie Blackford, din Jackson, Mississippi, ați avut o discuție despre Jeanette Byrd pe la începutul anului.
Răsfoi câteva file din dosarul pe care-l ținea în poală.
— Pe întâi martie, ca să fiu precis. Vă amintiți?
Florence clătină din cap. Habar n-avea cine era Leslie Blackford.
— De asemenea, sunteți trecută drept contact în caz de urgență în documentele de eliberare ale acestei persoane. E destul de ciudat să faci asta cu un om pe care nu-l cunoști, nu?
— Eliberare de unde?
— Domnișoara Byrd a fost eliberată condiționat din închisoarea centrală din Mississippi pe douăzeci și patru februarie anul acesta.
Amina apăru chiar atunci cu o tavă pe care erau trei cești de ceai aburind. Ca și cum s-ar fi înțeles dinainte, nimeni nu scoase o vorbă când ea le puse cu grijă pe rând pe masă. Ultima zăngăni ușor, iar femeia ieși din încăpere cu pași mici și repezi.
Massey continuă:
— Leslie Blackford este ofițerul supraveghetor al domnișoarei Byrd. Se pare că ea nu s-a prezentat la prima lor întâlnire. Peste câteva zile, domnișoara Blackford a primit un mesaj telefonic de la domnișoara Byrd de pe numărul de fix de la dumneavoastră de acasă.
Florence se străduise să afișeze un zâmbet imperturbabil de când sosise Massey, dar îi era din ce în ce mai greu să o facă. Massey continuă:
— Domnișoara Blackford v-a sunat a doua zi. Totuși, susțineți că n-ați văzut-o și nici n-ați auzit de domnișoara Byrd. Statul Mississippi a emis un mandat de arestare pentru Jeanette Byrd la data de douăzeci și șapte martie, pe motiv că a încălcat condițiile pentru eliberarea condiționată. Până în acel moment lipsise de

la trei întâlniri cu domnișoara Blackford. Aici se precizează că în acel moment detectivul Michael Ledowski de la poliția din Cairo a venit acasă la dumneavoastră pentru a vă întreba dacă știți unde se afla domnișoara Byrd. Ați afirmat că nu ați văzut-o.

Se uită fix la Florence.

— Dar îmi spuneți că nu vă amintiți de discuția cu Leslie Blackford. Și că nu o cunoașteți pe Jeanette Byrd, femeia al cărei cadavru descompus a fost găsit pe proprietatea dumneavoastră.

Florence clătină încet din cap.

— Nu știu ce să vă răspund, zise ea.

De data asta chiar spunea adevărul.

Idrissi își sprijini palmele pe genunchi și deschise gura pentru prima dată de când se așezaseră:

— Cât de ciudat! Atât de mult ghinion într-o perioadă atât de scurtă.

Florence nu răspunse.

— Îmi cer scuze pentru engleza mea; acesta-i cuvântul corect, *madame* Weelcock? Întâi ați avut un accident de mașină. Apoi… a apărut o femeie moartă acasă dumneavoastră. Se numește *ghinion*?

Florence păli.

— Ghinion, da, șopti ea.

Idrissi continua să se holbeze la ea. Era evident că o suspecta de *ceva,* dar ea își dădu seama că nu izbutea să le pună pe toate laolaltă. Cum puteai face o legătură între un accident de mașină din Maroc și un cadavru găsit la mii de kilometri distanță? Ea sigur n-ar fi putut. Se uită la Idrissi, străduindu-se să pară imperturbabilă.

Massey detensionă situația:

— Nu mă aflu aici pentru a vă interoga. Nu sunt ofițer de poliție. Dar este evident că polițiștii din Mississippi și din New York sunt nerăbdători să discute cu dumneavoastră. Am venit să vă îndemn să vă întoarceți acasă cât se poate de repede. Astăzi, dacă este posibil. Vă pot ajuta să faceți toate aranjamentele.

— Nu pot discuta cu ei la telefon?

— Nu, domnișoară Wilcox. Trebuie să vă întoarceți.

— *Trebuie* să mă întorc? Sunt arestată?

— Nu am autoritatea necesară pentru a vă aresta, domnișoară Wilcox. Eu doar vă recomand cu tărie să o faceți.

— Nu există un acord de extrădare între Statele Unite și Maroc, interveni

Idrissi. Nu trebuie să vă trimitem înapoi.

— Are dreptate, zise Massey. Astea fiind spuse, nu este o idee bună să rămâneți aici. Domnișoară Wilcox, sunteți oficial suspectă într-un caz de omucidere. Dacă refuzați să vă întoarceți acasă și să cooperați, Statele Unite vă vor anula pașaportul. Nu veți putea călători în afara Marocului pentru restul vieții. Dacă încălcați vreo lege aici, și, din câte am aflat de la prietenul meu – arătă spre Idrissi –, se pare că ați făcut-o deja, atunci poliția marocană vă poate pune sub acuzație în orice moment, iar ambasada SUA nu are cum să intervină. Credeți-mă, domnișoară Wilcox, închisorile americane sunt mult mai confortabile decât cele marocane.

Idrissi zâmbi.

— Eu aș zice că închisorile marocane sunt mai confortabile decât scaunul electric, de care țara dumneavoastră este atât de mândră, zise el.

Massey își dădu ochii peste cap.

— Stați puțin, e o nebunie, interveni Florence. N-am omorât pe nimeni!

Imediat ce-i ieșiră cuvintele de pe buze, își dădu seama că nu erau adevărate. Însă nu discutau despre accidentul de mașină.

— Nici măcar nu locuiam în Cairo în februarie sau când spuneți că s-a întâmplat.

Massey continuă:

— Potrivit declarațiilor dumneavoastră de venit, ați cumpărat proprietatea din Crestbill Road 174 acum doi ani și de atunci ați numit-o reședința dumneavoastră principală.

Florence se ridică în picioare și se duse la fereastră. Începuse din nou să plouă mărunt.

Futu-i!

Futu-i, futu-i, futu-i!

Pierdea totul. Bineînțeles că asta se întâmpla. Primise tot ce-și dorise vreodată, iar acum i se smulgea din mâini. Ce glumă! Ajutorul promis de univers a fost retras în ultima clipă.

Ea făcuse tot ceea ce trebuia să facă: lucrase din greu în timpul școlii; primise bursă; își petrecuse tot timpul liber scriind, având parte de foarte puțină încurajare sau chiar deloc; lucrase ore în șir un job insignifiant. Totul pentru nimic. Iar cineva precum Amanda Lincoln primea tot ce voia – tot ce-și doriseră amândouă – fără nicio bătaie de cap. Fusese chiar atât de absurd ca Florence să-și

imagineze că răsplata ei venise *în sfârșit*, așa cum i se cuvenea, după tot acest timp?

Se pare că da.

Oftă.

— Încă ceva.

Se întoarse spre ei.

— Nu sunt Helen Wilcox.

Idrissi și Massey se uitară unul la altul.

— Poftim? întrebă Massey.

— Nu sunt Helen Wilcox, repetă ea, arătând spre dosarul lui.

Massey aranjă hârtiile din poală și le puse cu grijă pe masă.

— Domnișoară Wilcox, sunt convins că aveți o explicație complet rezonabilă pentru tot ce se întâmplă. Trebuie doar să le spuneți celor de la poliție despre ce-i vorba, apoi vă puteți vedea de viață. Puteți chiar să vă întoarceți în Maroc, dacă asta vreți.

— Nu, vorbesc serios. Sunt Florence Darrow. M-am născut în Daytona Beach, în Florida, în 1993. Puteți verifica. Helen a fost angajatoarea meu. Însă ea… a dispărut. Iar eu i-am preluat identitatea, o vreme. A fost un fel de glumă.

— O glumă, zise Massey pe un ton neutru.

Idrissi se băgă și el:

— Acum cinci zile, la spital, mi-ați spus că numele dumneavoastră este Helen Wilcox.

— Nu chiar. Dumneavoastră mi-ați spus așa, iar eu nu v-am corectat.

Idrissi oftă.

— Cardurile dumneavoastră de credit, permisul de conducere și pașaportul sunt pe numele Helen Wilcox. Casa aceasta, continuă el, arătând în jur, este închiriată pe numele Helen Wilcox.

Făcu o pauză.

— Cred că aveți prieteni pe-aici. Ei cum vă spun?

Florence ridică brusc ochii spre el.

— M-ați urmărit?

— Ce nume folosesc?

Florence ridică mâinile, exasperată.

— Helen! Sunteți mulțumit? Helen Wilcox! Știu, *știu* cum sună asta. Dar jur, doar mă prefăceam!

Massey interveni:

— Puneți-vă în locul nostru, domnișoară Wilcox. Ce este mai plauzibil: că ați mințit în legătură cu numele dumneavoastră când erați la spital, rănită, în pat, că v-ați mințit prietenii *și* ați falsificat documente legale sau că mințiți chiar acum, când pare că vă aflați într-un necaz?

— Nu-mi pasă cum sună. Sunt Florence Darrow. Pur și simplu.

— Bine, zise Massey. Atunci îmi puteți arăta vreun act de identitate?

— N-am niciunul.

Florence dădu din umeri și scoase un hohot de râs ascuțit.

— Știu că pare aiurea, dar nu am. Toate hârtiile erau în mașină când s-a produs accidentul. Probabil sunt deja în mijlocul Atlanticului.

— Așa deci, spuse Massey apăsat.

— Nu-mi puteți lua amprentele?

— Ați fost vreodată arestată?

— Nu.

— Atunci nu se află la dosar.

Florence expiră zgomotos, dar nu răspunse. Rămaseră tăcuți încă un moment.

— Stați! zise Florence dintr-odată. Stați puțin.

Urcă scările alergând și înșfăcă pașaportul lui Helen de pe dulapul din camera ei. Se întoarse și i-l dădu triumfătoare lui Massey.

— Uitați-vă, nu sunt eu. Uitați-vă cu atenție.

El îl deschise suspicios și se uită la fotografie. I-l dădu lui Idrissi. Amândoi examinară fotografia, uitându-se la Florence, pentru comparație.

— Nu-mi dau seama, zise Massey clătinând din cap.

— Nu-i clară, fu de acord Idrissi.

— Uitați-vă la nasul ei.

— Nasurile se pot schimba, rosti Massey.

Florence luă pașaportul înapoi. Se uită la poză.

— E clar că nu sunt eu, zise ea cu mai puțină convingere.

Massey întinse mâna. Ea-i dădu pașaportul înapoi.

— Nu arată nici pe departe ca mine, spuse Florence.

El continuă:

— Eu nu mă pot gândi la niciun motiv rezonabil pentru care să aveți pașaportul lui Helen Wilcox dacă nu sunteți Helen Wilcox, dar nu depinde de mine să stabilesc dacă sunteți sau nu dumneavoastră. Așa cum am mai spus, este vorba de o problemă a poliției.

Strecură pașaportul în buzunarul interior al hainei.

— Stați, nu-l mi-l puteți lua! zise Florence. Îl vreau înapoi.

— Domnișoară Wilcox, ținând cont de faptul că sunteți căutată pentru interogatoriu într-un caz de omucidere în New York, trebuie să vă informez că am autoritatea de a vă confisca pașaportul. Cu toate acestea, vă pot înmâna documente temporare care să vă permită să zburați în Statele Unite. Doar în Statele Unite. Acolo veți fi așteptată de către un ofițer în uniformă, care vă va escorta la poliția din Cairo pentru interogatoriu. Vă întreb încă o dată: v-ar interesa acest lucru?

Florence nu răspunse. Se holbă la masa din fața ei. Massey dădu din cap, ca și cum ar fi primit răspuns.

— Bine, vă rog să mă sunați la birou dacă vă răzgândiți.

Puse pe masă o carte de vizită.

— Dacă nu, așa cum v-am zis, nu vă pot obliga. Dar Statele Unite nu vă vor emite un nou pașaport până când acest caz de crimă nu va fi închis.

Massey se ridică și începu să bage dosarele înapoi în servietă.

— Și acum ce-o să se-ntâmple? întrebă Florence, ridicând o privire neajutorată.

— Nu depinde de mine, zise Massey. Ar trebui să vă întoarceți acasă, la New York. Acesta-i sfatul meu. Sper că-l veți urma.

Apoi arătă spre bagajele ei, rămase la baza treptelor.

— Și dacă intenționați să plecați din Semat, v-aș recomanda să mă țineți la curent cu locurile unde vă aflați. Pe termen lung, v-ar ușura mult situația.

Florence îl ignoră.

— Și dumneavoastră? îl întrebă pe Idrissi.

Simți deodată că nu-și dorea să-l vadă plecând, deși prezența lui nu făcuse altceva decât să-i tulbure viața.

Idrissi dădu din umeri.

— Nu știu, *madame*.

Pentru prima dată de când îl întâlnise părea cu adevărat nedumerit.

38

Primul lucru pe care-l făcu Florence după ce bărbații plecară a fost s-o caute pe Jeanette Byrd pe Google. Găsi un articol din 2005 în ziarul *Clarion-Ledger* din Mississippi. O fată de șaptesprezece ani cu acel nume fusese găsită vinovată de uciderea unui bărbat pe nume Ellis Weymouth într-o cameră de motel din Hindsville, Mississippi. Publicația nota că fata își susținuse mereu nevinovăția, însă alibiul pe care-l oferise – conform căruia fusese toată noaptea în compania unei prietene – devenise complet inutil când prietena ei și-a schimbat mărturia. Nu au menționat numele celeilalte fete, pentru că era minoră, dar Florence îl știa: era Helen Wilcox.

Jeanette Byrd era Jenny, cea care devenise Ruby în carte.

Așadar, fusese eliberată în februarie. Apoi ce se întâmplase? După cincisprezece ani de închisoare mersese s-o caute pe vechea ei prietenă, Helen? Era un lucru plauzibil, dar nu oferea o explicație despre cum ajunsese în grămada de compost. Helen era egoistă și narcisistă, dar sigur nu era o ucigașă.

Florence se opri.

Sigur? Nu era convinsă că ar fi putut să aibă vreo certitudine în privința lui Helen, ale cărei toane erau la fel de schimbătoare ca vremea; chiar și Greta spusese că era vulcanică.

Conform celor povestite de Massey, cadavrul era în grămada de compost din Crestbill Road încă din februarie. Asta însemna că în tot timpul pe care-l petrecuse acolo, trupul lui Jenny se descompunea la câțiva pași distanță de locul unde dormea ea. Aruncase coji de banană peste el.

Ce altceva mai spusese? Că Helen îi mințise atât pe ofițerul supraveghetor al lui Jenny, cât și pe polițistul local din Cairo. Florence își aminti de seara când polițistul supraponderal își ridicase pantalonii pe aleea lui Helen și cum aceasta se uita la el de pe prima treaptă a scării. Urmărise întreaga discuție.

Existau două explicații posibile, din câte își putea da ea seama: Helen o acoperea pe Jenny sau, de fapt, o omorâse, iar Florence trăise în casă cu o ucigașă timp de câteva săptămâni.

Închise laptopul, dar nu se clinti din loc. Era copleșită de letargie. Nevoia de a pleca din Semat, pe care o simțise cu atâta ardoare la începutul zilei, dispăruse. Acum nu mai voia altceva decât să doarmă. Tânjea după uitare.

Oricum n-ar fi putut pleca. Nu avea pașaport. Singurul act de identitate pe care-l deținea acum era permisul de conducere al lui Helen și, evident, nu mai putea fi Helen, care era căutată pentru crimă. Dar nu avea nimic care să dovedească faptul că ea era Florence. Era nimeni. Un nimic.

Se ridică în picioare și luă sticla de whisky din sufragerie. Își turnă o gură în ceașca goală și o bău cu încetineală. Afară, apa continua să șiroiască pe frunze.

Știa că în cele din urmă va reuși să convingă pe cine trebuia că ea era Florence Darrow. Existau oameni pe care-i putea suna. Existau documente pe care le puteau scoate la iveală. Însă nu simțea nicio ușurare la acest gând. Dimpotrivă, se simțea mâhnită. Nu jelise după moartea lui Helen, însă acum simțea acut pierderea identității acesteia.

Mai mult de-atât, tot va trebui să explice dispariția lui Helen și toate minciunile pe care le spusese după accident. Poate că nu era o ucigașă care azvârlise un cadavru într-o grămadă de compost, însă omorâse pe cineva, chiar fără voia ei. Era și ea o ucigașă. Și cineva, fie la New York, fie în Maroc, o va face să plătească. Era sigură de asta. Așa se întâmpla când era Florence Darrow: întotdeauna trebuia să plătească.

Se gândi dacă ar trebui să transfere toți banii lui Helen în contul lui Florence Darrow înainte de a-și relua vechea identitate. Sau să treacă numele ei ca titular de cont. Cum se făcea asta? Dar atunci ar acuza-o de furt. Nu furt de identitate, ci furt obișnuit.

La un moment dat, Amina intră și-o întrebă dacă voia să-i aducă cina. Florence dădu din cap. Când femeia dădu să plece, Florence îi strigă:

— Stai puțin… Amina, știi care-i numele meu?

— Numele dumneavoastră, *madame*?

— Da, numele meu.

— *Madame* Wilcox, *n'est-ce pas*?[23] E pe hârtie.

— Ai dreptate. Asta scrie în contract, spuse Florence, oftând resemnată. Amina, simți vreodată că… că ai făcut atât de multe greșeli, încât nu mai găsești cale de întoarcere? Și nici măcar nu mai ești sigură că *vrei* să te întorci?

— Înapoi în… Statele Unite?

— Nu. Nu contează. N-am nicio noimă. Scuze, Amina.

— Amira, spuse femeia mai în vârstă, lovindu-se ușor cu palma în piept. Numele meu este Amira.

— Amira? Am crezut că te cheamă Amina.

Amira ridică din umeri.
— Îmi pare rău, zise Florence când cealaltă femeie se întoarse în bucătărie.
Oftă. Ce-și închipuise că-i putea oferi Amira? O soluție? Ispășire? Dacă asta căuta, va trebui să se descurce singură.
Își mai turnă un deget de whisky în ceașca de ceai.
Florence deschise brusc ochii. Cineva bătea la ușă. Se ridică în capul oaselor și privi în jur. Era întuneric. Adormise pe canapeaua din sufragerie, lângă sticla de whisky aproape goală, pusă pe masa de lângă ea. Se uită la ceas. Era aproape ora zece.
— Amina? strigă ea. Amira?
Nu răspunse nimeni. Probabil plecase acasă.
Florence se apropie de ușă cu pași nesiguri și strigă:
— Cine-i?
— Eu!
Florence se încruntă.
— Care eu?
— Meg!
Își aminti deodată. În dimineața aceea, înainte de micul-dejun, Florence le spusese tuturor să vină la ea după cină. Părea ceva ce se întâmplase cu ani în urmă. Crăpă ușa. Văzu fața ca o lună plină a lui Meg, întâi un ochi, apoi și celălalt.
— Ai uitat? întrebă Meg pe un ton vesel.
Florence încuviință din cap, frecându-se la ochi.
— Vrei să plecăm?
— Nu, e-n regulă. Intrați.
Deschise ușa larg. Nick stătea în spatele lui Meg, zâmbind. Intră și-o luă pe după umeri. Ceilalți apărură în urma lor. Florence îi conduse pe terasa din spate. Acum, că furtuna trecuse, stelele străluceau de parcă ar fi fost proaspăt lustruite. Meg, care căra un bax cu șase beri, îi întinse una lui Florence. Ea dădu din cap și-o luă.
Se așezară în jurul mesei de pe terasă. Într-o bună zi, curând, realiză Florence, această gașcă s-ar putea să audă de o suspectă de crimă, Helen Wilcox, care fugise în Maroc. Oare ce vor spune? Nick o să fie oripilat la gândul că se culcase cu o ucigașă? Sau avea să știe deja în acel moment că femeia cu care se culcase mințise în legătură cu propria identitate?
Nick o surprinse privindu-l cu atenție și zâmbi.

— Ești bine?
Ea dădu din cap.
— Sunt doar obosită.
Meg voia să joace un joc numit „n-am făcut niciodată“. Fiecare spunea ceva ce nu făcuse niciodată; dacă cineva din grup o făcuse, trebuia să ia o gură de băutură. Florence nu făcuse nimic din lucrurile care stârneau țipete și jenă mimată în rândul celorlalți. Nu făcuse niciodată sex în trei. Nu se drogase cu ciuperci halucinogene. Nu și-o trăsese în toaleta unui avion.
Simțea pentru prima oară diferența de vârstă dintre ea și gașca de zdrențăroși. Era doar cu doi ani mai mare decât Nick, dar începea să se simtă mai aproape de vârsta lui Helen decât de a ei. Cui îi păsa de sexul în trei sau în avion? Astea erau distracțiile lor? Asta era gloria?
Chiar dacă va trebui să redevină Florence Darrow, nu va îngădui niciodată să fie absorbită de asemenea trivialități. Va refuza o viață anostă. O va refuza așa cum refuzi o mâncare prost gătită la restaurant. Va…
— Scumpo, e rândul tău.
Nick o înghionti ușor.
— Ah, scuze. Hm... Eu n-am făcut niciodată…
Grupul o privea cu nerăbdare.
— Eu n-am făcut niciodată…
N-am aruncat coji de banane peste un cadavru? N-am drogat o prietenă? N-am furat identitatea femeii care m-a angajat?
Se ridică brusc.
— Săriți peste rândul meu. Vreau să-mi mai iau ceva de băut.
Cei din grup rămaseră tăcuți. Le stricase distracția.

23 „Doamna Wilcox, nu-i așa?“, în lb. franceză, în original (n. red.).

39

Florence era mahmură. Se rostogoli în pat. Nick plecase cu câteva ore în urmă să facă *kitesurfing*. Privi prin camera goală. Toate lucrurile ei și ale lui Helen erau încă în valize, pe holul din față. Se ridică și coborî cu greu scările ca să ia geanta lui Helen, să scoată niște haine.

Aruncă o privire prin sufragerie. Era imaculată. Amira curățase deja mizeria lăsată de ei cu o noapte în urmă. Trecu pe lângă ușa din față și încremeni, fiind sigură că tocmai o văzuse pe Helen. Întoarse capul. Era doar reflexia ei în oglinda de pe perete. Se uită mai îndeaproape. Părul îi devenise mai blond de la soare, iar furtuna îndepărtase umiditatea, astfel că acum pe umeri îi cădeau bucle lejere. Dacă mijea ochii, chiar ar fi putut crede că se uita la Helen.

Își dădu seama că ar fi putut să folosească fără probleme pașaportul lui Helen la aeroport. Dacă noua ei viață nu i-ar fi fost furată.

— Florence, spuse în fața oglinzii cu o voce ridicată și apatică.

Abia atunci remarcă o altă prezență în cameră. Era Amira, care o privea din pragul ușii bucătăriei. Se strădui să zâmbească.

— Bună dimineața, zise ea pe pe un ton cât se putea de vesel.

— Bună dimineața, *madame*. Cafea?

— Super, mulțumesc.

După ce se îmbrăcă, încercă să redobândească ceva din avântul pe care-l avusese cu o zi în urmă. Cadavrul lui Helen încă mai putea fi adus la mal, își reaminti ea. Dar acest gând nu-i mai stârnea aceeași senzație de panică. Odată ce se hotărâse să nu mai fie Helen, se simțea absolvită de toate păcatele acesteia; de parcă, fără o răsplată, n-ar fi putut exista nicio nelegiuire. Mai mult de-atât, dacă trupul lui Helen era adus la mal, toată lumea avea să știe că Florence n-o omorâse pe Jenny.

Nu, se răzgândi ea. *Nu.* Dacă trupul lui Helen era adus la mal, urmau să o întrebe cum de ajunsese în ocean și de ce Florence nu-i raportase dispariția. Dacă reușeau să dovedească faptul că Florence băuse – poate chiar și dacă nu o făceau –, ea avea să ajungă la închisoare pentru ucidere din culpă.

Pe scurt, era terminată. Florence Darrow era terminată, la fel și Helen Wilcox. Măcar Helen fusese norocoasă și murise.

Se lăsă pe canapea, scufundându-și capul într-un morman de perne și urlă din toți rărunchii. Își dorea să nu fi venit niciodată în Maroc. Ba, mai mult, își dorea să n-o fi întâlnit niciodată pe Helen Wilcox. Când se ridică, avea părul ciufulit, iar Amira punea cu grijă pe masă în fața ei o ceașcă pe o farfurioară.

— Mulțumesc, spuse ea, de parcă totul ar fi fost normal, de parcă această femeie n-ar fi fost martoră la criza ei de identitate.

— *Je vous en prie.*[24]

Florence sorbi din cafeaua tare și fierbinte, simțind cum începea să-și recapete rațiunea.

Primul pas era plecarea din Maroc. Dacă va trebui să explice ce se întâmplase cu Helen, era mai bine să facă asta în America. Până la urmă, acordurile de extrădare se aplicau ambelor părți. Marocul nu putea obliga Statele Unite s-o trimită înapoi pentru un proces de ucidere din culpă.

Căută pe Google cum putea să primească un pașaport nou în locul celui pierdut într-o țară străină. Conform informațiilor găsite, trebuia să meargă la ambasada din Rabat ori la consulatul din Casablanca. De asemenea, avea nevoie de o nouă fotografie pentru pașaport, o copie a celui vechi și a permisului de conducere. Grozav! N-avea nimic din toate astea.

Observă că-și mușca din nou degetele. Se opri și puse mâna pe cartea de vizită a lui Dan Massey, rămasă pe masă unde o lăsase. O lovi de blat de mai multe ori.

În cele din urmă, se ridică.

Venise vremea să pornească pe drumul lung și neplăcut de a redeveni Florence Darrow. Se duse la bucătărie și formă numărul bărbatului.

— Massey.

— Bună, domnule Massey. Sunt Florence Darrow.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Femeia cu care ați vorbit ieri, continuă ea. Ați fost la mine acasă.

— Îmi amintesc că am fost în vizită la *Helen Wilcox.* Cu ce vă pot ajuta, domnișoară Wilcox?

— Sunt domnișoara *Darrow,* sublinie Florence. Vreau să mă întorc în Statele Unite. Însă nu am pașaport. Nici vreun act de identitate cu fotografie.

— Am pașaportul dumneavoastră.

— Nu, îl aveți pe cel al lui Helen Wilcox.

Un alt moment de tăcere. Când îi vorbi din nou, o făcu pe un ton prin care voia să-i arate că era un tip rezonabil:

— Bine, facem cum vreți. Amintiți-mi numele dumneavoastră.

— Florence. Florence Margaret Darrow. M-am născut în Daytona Beach, Florida, pe nouă octombrie 1993.

— Și nu aveți nimic care să dovedească faptul că acesta e numele dumneavoastră? Absolut nimic?

— Nu am. Dar vă pot da numărul de telefon al mamei mele, o să vă spună ea. Stați puțin, e cineva aici, în Semat, care vă poate confirma. O veche prietenă, mă cunoaște de când aveam șase ani.

— Hmm... Dar știți că nu pot emite un document legal, guvernamental, pe baza spuselor unei *prietene.* Mărturia sa nu poate fi considerată o dovadă a identității dumneavoastră. Înțelegeți asta?

— Știu, dar…

— Aveți la dispoziție certificatul de naștere sau alt act pe care să fie scris codul numeric personal?

— Nu.

Certificatul era într-o cutie de pantofi din dulapul ei din casa lui Helen.

— Dar vă pot spune unde să le găsiți.

El oftă.

— Bine. Ascultați. O să discut cu niște oameni din birou, să vedem ce opțiuni aveți. Poate că prietena dumneavoastră ar putea semna o declarație. Nu sunt sigur. Ca să fiu sincer, n-am mai fost niciodată într-o astfel de situație. Care-i numărul de telefon la care vă pot contacta?

Florence recită numărul notat pe o bucată de hârtie îngălbenită de pe peretele de lângă telefon.

— În regulă, rămâneți acolo. O să vă sun imediat ce pot.

— Când?

— Sper că în cursul zilei. La revedere, domnișoară… se opri. La revedere.

Florence închise și se duse să ia laptopul din sufragerie. N-avea nicio intenție să stea pe loc. Căută pe Google numărul de la Riad Lotus, unde Amy spusese că se cazase, și ceru să vorbească cu Whitney Carlos. Era ora nouă și jumătate dimineața; spera că nu plecaseră din cameră. Spera că încă mai erau în Semat.

— Alo?

Scoase un oftat de ușurare.

— Whitney? Sunt Florence.

— Florence, sunt așa de bucuroasă că ai sunat! Mă simt absolut oribil după noaptea aceea. Nu știu ce s-a întâmplat.

— E-n ordine… nu-ți face probleme din cauza asta. Știi, n-am apucat să stăm prea mult de vorbă, așa că mă întrebam cât mai stai prin Semat.

— Doar până mâine.

— Plecați mâine?

— Mda, luăm dimineața autobuzul spre Marrakesh, apoi zburăm spre casă pe la opt.

— OK. O să te sun puțin mai târziu, bine? S-ar putea să am nevoie de ajutorul tău în legătură cu ceva.

— Desigur. Orice.

— Grozav, mulțumesc, Whitney.

— E totul în ordine, Florence?

— Da, e în regulă. Sau o să fie.

Tăcu.

— Chiar mă bucur că am dat de tine.

Se gândi că în urmă cu patruzeci și opt de ore n-ar fi spus așa ceva.

— Și eu.

— Încă ceva… Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la telefon sau la e-mailuri după ce m-am mutat la New York. Ar fi trebuit s-o fac și-mi pare rău.

— Nu-i nimic. Legăturile se răcesc. Înțeleg.

Încheiară convorbirea, însă Florence rămase lângă telefon și-și sprijini capul de perete. Îi era groază să inițieze următorul apel. În cele din urmă, ridică receptorul și formă singurul număr pe care-l cunoștea pe de rost.

Vera părea adormită când răspunse. Florence se uită la ceas. În Florida era miezul nopții.

— Îmi pare rău că te-am trezit, mamă.

— Florence? Ce se întâmplă? Unde ești?

— Sunt plecată din țară.

— Așteaptă.

Florence auzi zgomotul făcut de așternuturi și sunetul produs de butonul de aprindere al veiozei de pe noptiera mamei sale. Vedea în fața ochilor camera acesteia: așternuturile roz, posterele cu Monet decolorate de pe perete. Când se auzi din nou glasul Verei, aceasta părea să-și fi revenit în simțiri:

— Florence? E totul în ordine? Ai pățit ceva?

— Sunt bine.

— Atunci de ce m-ai sunat în miezul nopții?

Florence auzi răceala din vocea mamei sale de dincolo de Atlantic. O luă pe

nepregătite. Crezuse că Vera o să cadă în genunchi de recunoștință când Florence o contacta în cele din urmă.
— Poftim?
— Mai întâi îmi spui că nu vrei să mă mai vezi niciodată, iar acum mă trezești la trei dimineața. Hotărește-te, scumpo.
— N-am zis că nu mai vreau să te văd niciodată; am zis că plec din țară pentru câteva săptămâni. Întotdeauna exagerezi.
— Ba chiar ai spus *niciodată.* Încă am mesajul ca dovadă.
Florence simți un val de furie năvălind din adâncul ei. Nu-i ceruse niciodată nimic mamei sale, iar acum, când avea nevoie de ajutor, Vera nu putea lăsa nici măcar un minut deoparte acuzațiile ei ridicole. Florence trânti telefonul.
Se duse la chiuvetă și-și ținu mâinile sub apa fierbinte. I se infiltră pe sub ghips și tifonul ud începu să-i provoace mâncărimi. Îl scrijeli cu sălbăticie, oprindu-se numai când simți durerea arzătoare. După aceea se așeză la masa din bucătărie și se zgâi la telefon. Ce altceva mai avea de făcut decât să aștepte ca Massey să sune? Până atunci, se afla într-un fel de purgatoriu bizar. Nu era nici Florence, dar nici Helen. Nu era nimeni.
Acest lucru o făcu să se simtă liberă, într-un fel. Fără identitate, nu putea fi răspunzătoare de nimic.
Puse din nou mâna pe telefon și-l sună pe Nick. Acesta răspunse imediat.
— Hei, ce faci?
— Mai ești pe plajă?
— Da, dar nu e musai să mai stau.
— Vino aici.
Alese să se scalde în uitare.
24 „Cu plăcere“, în lb. fanceză, în original (n. red.).

40

Florence zăcea pe canapea cu capul în poala lui Nick. Putea vedea doar un colț al măsuței joase, pe care erau o pungă cu iarbă și o cutie îndoită de chipsuri Pringles cu gust de pizza. Era ora zece. Amira le servise cina cu câteva ore înainte – legume prăjite și miel la grătar –, iar ei o devoraseră ca niște animale. Toată lumea era împrăștiată prin sufragerie și toți erau ghiftuiți și apatici. Nick fredona aiurea. O fată pe care n-o mai văzuse niciodată îl încălecase pe Liam pe canapeaua de vizavi de ei. Meg tasta ceva pe telefon.

Florence se strădui să se ridice în capul oaselor. Nick profită de ocazie ca să se aplece și să înceapă să-și ruleze o țigară pe masă. Florence ieși afară pe terasa din spate. Tremura. Aerul se răcise după furtună. Se așeză pe unul dintre șezlonguri și privi cerul. Massey nu mai sunase după-amiază, dar Greta o făcuse, și nu doar o dată. Florence îi ceruse Amirei să-i spună că ieșise. Nu știa ce să-i zică Gretei. Chiar dacă ar fi fost îndeajuns de trează încât să vorbească cu noimă, nu era pregătită să-i spună cum murise Helen sau despre propria încercare eșuată de a-i fura identitatea, nici despre cadavrul găsit la casa din Crestbill Road. Spera că Greta nu va afla niciodată de săptămâna pe care o petrecuse ca Maud Dixon; i se părea îngrozitor de stânjenitor acum, dar încă mai voia ca Greta să o ajute să-și publice cândva propriul roman.

Se duse în bucătărie și înșfăcă o sticlă de apă din frigider. Bău jumătate dintr-un foc. Efectele lucrurilor pe care le băuse și pe care le fumase începură să dispară. Se întoarse pe hol, unde o văzu pe Meg ținând deschisă ușa de la intrare.

— Hei, Helen, hai să-ți prezint pe cineva, zise Meg când o observă. Ea e Florence. Tocmai a ajuns aici.

Meg deschise ușa mai tare. Din spatele ei, o blondă păși în lumină. Purta o rochie vișinie și zâmbea larg. Își întinse mâna în direcția lui Florence.

— Bună, zise ea. Tu trebuie să fii Helen.

Florence încremeni. Unele emoții, precum furia sau dorința, par să facă timpul să treacă mai repede. Dar șocul face ca lucrurile să stea în loc, dă naștere unui moment în afara timpului, unul în care mintea trebuie să se abată de la calea obișnuită pe care pornise pentru a urma una nouă. Nu zise nimic. Nu putea decât să se holbeze.

În fața ei se afla Helen Wilcox, care murise în accidentul de mașină de acum o săptămână.

– Eu și Florence ne-am cunoscut chiar azi după-amiază, îi zise Meg lui Florence. Apoi continuă ca de obicei, spunându-i lui Helen, în vreme ce arăta spre Florence:

— Helen e *scriitoare.*

— Oh, chiar așa? zise Helen, arcuindu-și sprâncenele. Fascinant!

Florence se pomeni dând prostește din cap.

— Am vrut dintotdeauna să fiu scriitoare, dar n-am imaginație. Tu inventezi personaje așa, din neant? Le creezi o întreagă biografie? Pare imposibil! zise Helen, râzând încetișor.

În cele din urmă, Florence își regăsi glasul:

— Ce cauți aici?

Helen se încruntă, părând îngrijorată.

— Vai, îmi pare rău! Meg a zis că nu e nicio problemă dacă vin și eu, dar cu siguranță n-aș vrea să deranjez.

Meg îi aruncă lui Florence o privire nedumerită.

— Bineînțeles că poți rămâne, îi zise Meg lui Helen pe un ton plin de emfază. Cu cât mai mulți, cu atât mai bine!

— Vino cu mine în bucătărie, zise Florence. Să-ți dau ceva de băut.

— Nu e nevoie. Nu beau.

— Atunci o să-ți dau niște apă.

Își puse mâna pe brațul lui Helen, ca și cum avea de gând s-o tragă după ea. Helen îi aruncă lui Meg o privire întrebătoare.

— Ești bine? o întrebă Meg pe Florence.

— Da, n-am nimic.

Își dădu seama că lui Helen îi făcea plăcere momentul ăsta.

— Haideți să mergem în sufragerie, bine? zise Meg, luând-o pe Helen de mână. Florence le urmă de parcă ar fi fost un câine în lesă.

Meg o prezentă grupului pe Helen – ca Florence – în stil mare. La fel procedase și când le făcuse cunoștință cu Florence cu câteva zile în urmă. Ea se uită la Nick, să vadă dacă remarcase numele și dacă își dăduse seama că așa i se adresase Amy ei, însă el doar încuviință din cap zicând:

— Salut.

Florence se așeză țeapănă pe canapea. Helen se instală confortabil într-un fotoliu și-și aprinse o țigară. Avea un aer degajat. Era mai bronzată decât fusese ultima dată când o văzuse Florence, dar în rest arăta la fel. Nu avea vânătăi, tăieturi, oase rupte.

Florence se simți trasă înapoi, obligată să-și reia vechiul rol, cel de servitoare, încercând cu prudență să se adapteze la muchiile ascuțite ale lui Helen. Dacă Helen voia să joace acest joc, își zise ea, atunci așa o să facă.

— Așadar, de unde ești? o întrebă pe Helen.

— Din Florida, zise aceasta zâmbind.

— De unde, mai exact?

— Din Port Orange.

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu mă surprinde. Nu-i un loc important.

— Da, dar locurile importante sunt supraestimate.

Helen zâmbi, iar în ochi i se citea încântarea. Lui Florence i se păru că mai observă ceva: surprindere, poate. Deși n-ar fi vrut, se simți inundată de un val de plăcere.

— Călătorești de multă vreme? continuă Florence.

— Ah, de o săptămână sau cam așa ceva.

— Pe unde? Aici, în Maroc?

— Puțin, da. Cel mai recent am fost în Rabat.

— Ce te-a adus aici?

— Am niște treburi de rezolvat.

— În ce domeniu lucrezi?

— În producție.

— Și ce produci?

— În mare parte roți dințate.

— Roți dințate, zise Florence și începu să râdă.

Nu putu să se abțină și adăugă:

— Pentru bărci cu motor, presupun.

— Aha, da, pentru orice tip de ambarcațiune.

Restul grupului le urmărea schimbul zeflemitor de replici cu atenție, întorcând capul când la una, când la alta, ca spectatorii unei partide de tenis.

— Vă cunoașteți sau...? întrebă Meg încet.

— Doamne, nu! exclamă Helen.

Florence doar clătină din cap, încă zâmbind.

În următoarele câteva ore totul decurse ca în serile de până atunci. Helen și Florence nu mai erau în centrul atenției grupului. Toată lumea se îmbăta din ce în ce mai tare, dar Florence nu mai puse pe buze niciun strop de alcool, iar Helen nu bău absolut nimic, doar fumă. Era ca și cum ele formau ușor prim-planul unei fotografii, devenind din ce în ce mai limpezi, iar toți ceilalți se încețoșau.

În cele din urmă, cam pe la miezul nopții, după ce restul grupului împărțise un joint și căzuse într-o toropeală colectivă, Helen se ridică în picioare și-și întinse mâna spre Florence.

— Mergem? întrebă ea, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai normal din lume.

Florence dădu din cap și o luă de mână. Se pomeni zgribulindu-se violent. Era ca și cum ar fi atins o fantomă.

42

Helen o conduse în prima cameră de la capătul scărilor, cea care fusese a ei, dar care acum purta urmele prezenței lui Florence.

— Văd că te simți ca acasă, da? întrebă Helen, privind în jur.

Florence roși. Avea senzația că tocmai fusese prinsă probându-i lenjeria lui Helen. De fapt, chiar îi purta chiloții.

— Credeam că ai murit, spuse ea în loc de scuze.

Tăcerea fu întreruptă de un hohot de râs de jos.

— E clar că erai distrusă din cauza asta.

— Helen… ce se întâmplă?

— Stai jos, îi porunci Helen, arătând spre pat.

Florence se supuse.

— A trebuit să plec la Rabat, continuă ea.

— Dar ai dispărut pur și simplu. Am crezut că ai murit. De ce nu mi-ai spus?

— N-am putut să-ți spun. A fost spre binele tău.

Florence pufni exasperată. Nu voia să aștepte ca Helen să-i spună lucrurile așa cum avea ea chef. Nu mai voia să facă pe proasta.

— Are legătură cu Jeanette Byrd? întrebă ea.

Helen miji ochii.

— Unde-ai auzit numele ăsta?

— Ieri a fost pe-aici un tip de la ambasadă. Jeanette Byrd e moartă. A fost îngropată în mormanul tău de compost. Clar au impresia că tu ai omorât-o. Nu, rectific, au impresia că *eu* am omorât-o. Ei cred că sunt Helen Wilcox.

— Și de ce-ar crede așa ceva? întrebă Helen, arătând de jur împrejur.

— Da, evident știi că mi-am însușit identitatea ta. Asta vrei să auzi? Pentru că greșeala mea pare o nimica toată pe lângă ce-ai făcut tu.

Helen ridică o sprânceană, dar nu zise nimic.

— Ai omorât-o pe Jeanette Byrd? Pe Jenny?

— E complicat, Florence.

— Ori ești o ucigașă, ori nu.

Helen se așeză pe pat, lângă Florence.

— Am să-ți spun ce s-a întâmplat, bine? Doar… lasă-mă un moment.

Scoase un pachet de țigări din buzunar și își aprinse una. Florence observă că mâna-i tremura ușor.

— Jenny a fost eliberată din închisoare pe la începutul anului. N-am ținut legătura, așa că n-am știut că ieșise până când nu m-am pomenit cu ea în prag. S-a întâmplat chiar în mijlocul unei afurisite de furtuni de zăpadă, pe la șapte sau opt seara. Citeam la parter, lângă foc, când am văzut lumini de faruri pe aleea de acces. Ai stat și tu acolo, știi că nimeni nu vine niciodată în vizită și că e puțin probabil să ajungi acolo făcând un viraj aiurea. Așa că am urcat la etaj după pistol…

— Ai *pistol*?

— Bineînțeles că da. Numai o femeie extrem de naivă sau proastă ar locui singură în pădure fără să aibă o armă. Așa că am coborât din nou și-am văzut că se apropia un taxi. M-am gândit că majoritatea ucigașilor și violatorilor nu iau taxiul spre casa victimelor lor, așa că am pus pistolul jos și m-am dus la ușă. Și iat-o. Doamne! La început, nici măcar n-am recunoscut-o. Fusese frumoasă, Florence. *Frumoasă.* Toți puștanii din Hindsville erau obsedați de ea. Și bărbații. Chiar și un profesor o urmărea, așa cum un vânător hăituiește un animal rănit. Dar acum nu mai avea nimic frumos. Arăta ca o dependentă de droguri. Avea părul lung și murdar și încărunțise complet. Îi lipseau mai mulți dinți. E de vârsta mea, însă arăta de parcă avea șaizeci de ani.

Se opri.

— *Avea* vârsta mea, se corectă ea. M-a tras spre ea și m-a îmbrățișat. Nici n-aș putea să descriu ce îngrozitor mirosea. Ca… transpirația de pisică. Transpirație fermentată de pisică. Dar ce puteam să fac? Am îmbrățișat-o și eu. Am invitat-o înăuntru. Era cea mai veche prietenă a mea. Am condus-o în bucătărie și am turnat cafea pentru amândouă. Era stânjenitor. Ultima oară când o văzusem, aveam amândouă șaptesprezece ani. În acel moment, nu mai aveam nimic în comun una cu cealaltă. Nimic. Și mai dezvoltase și ticul nervos de a a-și smulge cuticulele. Pielea din jurul unghiilor ei era distrusă, ca și cum ar fi fost frecată cu o răzătoare. Am observat în cele din urmă că arunca ocheade la sticla de bourbon de pe frigider, așa că i-am oferit. Ne-am turnat puțin în cafea, apoi lucrurile s-au mai liniștit un pic. A început să vorbească. Mi-a spus că eu am fost singurul lucru care o ajutase să supraviețuiască în închisoare. *Eu.* Că înțelegea de ce am făcut ce-am făcut. Că m-a iertat. Că eram surori… că așa fusesem și vom fi mereu.

— Pentru ce să te ierte?

— Poftim?
— Ai spus că ți-a zis că te-a iertat.
— Ah, da. Pentru că i-am distrus alibiul. Mă rugase să spun că a fost cu mine în noaptea crimei, iar eu i-am zis că da. Apoi tatăl meu mi-a explicat că era o idee groaznică. Slavă cerului! Nu știam ce înseamnă sperjurul. Credeam că să îi minți pe polițiști era cam același lucru cu a minți un profesor. Așa că m-am dus înapoi și-am spus adevărul… că am fost împreună la începutul serii, dar că plecase cu Ellis în jurul orei unsprezece.
Helen se opri.
— Iar apărarea ei s-a spulberat.
Helen trase din nou din țigară și continuă:
— Cu cât bea mai mult, cu atât devenea mai agitată. Aproape maniacală. A început să se uite la pahare și la vaze și să mă întrebe cât costaseră, să deschidă dulapurile, trântind apoi ușile. Era tot mai furioasă. Și, deodată, versiunea ei a fost că din vina *mea* făcuse ea închisoare. Și că în tot acest timp eu mă îmbogățisem din povestea ei.
— Știa de carte?
— Da, ajunsese și prin închisoare și oamenii vorbeau. Imediat ce a auzit despre ce era vorba și-a dat seama că era viața ei. A zis că i-am furat-o.
Helen își dădu ochii peste cap.
— Păi ai făcut-o, nu?
— Toți marii scriitori au furat. Dostoievski, Shakespeare. Toți. Și, până la urmă, era povestea *noastră.* Mereu a fost a noastră.
— Și ce s-a întâmplat?
— A luat-o razna, asta s-a întâmplat. Zicea că voia banii pe care-i făcusem din vânzările cărții, că erau banii *ei.* A durat ore în șir: țipete, urlete și plânsete. Până la urmă, pe la patru dimineața am reușit s-o conving să meargă la culcare în casa mică. A doua zi am dormit amândouă până târziu și chiar ne-am simțit bine. Ne-am dus la plimbare, am discutat, am pregătit mâncarea de prânz. Dar apoi i-am zis că eram de părere că ar trebui să se întoarcă în Mississippi. Că era o greșeală să încalce condițiile eliberării din închisoare. M-am oferit chiar s-o ajut să se pună din nou pe picioare. Dar ea… Nu știu. A cedat nervos. S-a întors împotriva mea.
— Cum adică?
— A luat un cuțit din suportul de lemn de pe blatul din bucătărie și s-a repezit la mine. N-am știut ce să fac. Instinctul de supraviețuire a preluat controlul. Am

înșfăcat o oală și-am lovit-o cât de tare am putut. Ai mai auzit ceva atât de ridicol? Zici că vorbesc despre ceva ce s-a întâmplat într-un desen animat difuzat sâmbăta dimineața. Am crezut că o să se ridice amețită în ultimul hal, privind cruciș și cu steluțe dansând în jurul capului. Însă n-a făcut-o. A rămas acolo, lată. Moartă.

— Doamne!

Helen nu zise nimic.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— M-am panicat. Trebuie să înțelegi. Mi-am dat seama ce urma să se întâmple. Toată lumea avea să afle cine eram. Și că scrisesem cartea aceea. Doamne, îți poți imaginea vânzoleala creată? S-ar fi zis niște lucruri oribile. Vulgare. N-am putut suporta ideea.

— Helen.

Florence o privea, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Ai ucis-o pe Jenny ca să-i protejezi identitatea lui Maud Dixon?

— Nu, zise Helen mijindu-și ochii. Am ucis-o în legitimă apărare. Am *îngropat-o* ca să protejez identitatea lui Maud Dixon. Adică, pe bune, cui îi pasă ce se întâmplă cu un cadavru? Pentru ea nu mai conta.

Florence își aminti că avusese aceeași discuție cu ea însăși atunci când crezuse că Helen era moartă. De parcă i-ar fi citit gândurile, Helen zise:

— Dar tu ai zis cuiva despre cadavrul *meu,* după ce-ai crezut că m-ai omorât?

— Nu-i același lucru, spuse Florence pe un ton neconvingător.

— Ba da. Oricum, totul s-a petrecut foarte repede. N-a fost o decizie rațională. Eram plină de adrenalină și singurul lucru la care mă gândeam era că acel cadavru nu putea fi găsit la mine acasă. N-aș fi putut suporta să se bage cineva în viața mea. Nu voiam întrebări. Sunt o persoană care ține foarte mult la viața privată, Florence, știi asta.

Florence se trezi că dădea din cap, ca și cum protejarea intimității ar fi fost un motiv foarte bun să îngropi un cadavru.

— Așa că ai pus-o în grămada de compost?

— Era februarie. Și tocmai începuse o furtună de zăpadă! Știi cât de tare era pământul? Iar o grămadă de compost este un loc ideal pentru a ascunde un cadavru. O vacă întreagă se descompune acolo în mai puțin de șase luni: dinții, oasele, tot. Am aflat un lucru folositor crescând la fermă.

Florence își aminti că Helen îi spusese că învățase cum să reteze capul unui pui când avea opt ani. Poate că spusese adevărul.

Helen continuă:

— Bineînțeles că în dimineața următoare mi-am dat seama că făcusem o greșeală enormă. Dar era prea târziu să mai chem poliția. Ce puteam să fac, s-o scot din mormanul de compost, s-o scutur bine și s-o pun la loc pe podeaua din bucătărie? Ar fi fost complicat să pretind că fusese legitimă apărare după ce-am *îngropat nenorocitul de cadavru.*

Florence nu zise nimic. Încercă să și-o imagineze pe Helen aruncând resturi din bucătărie, pământ și bucăți de lemn peste cadavrul celei mai vechi prietene a ei. Cumva, i se părea că nu se întâmplase așa ceva. Că Helen îi spunea doar o poveste.

— Și atunci am început să mă gândesc cum să fug, zise Helen.

— Să fugi?

— Să renunț la Helen Wilcox. Să abandonez totul, definitiv. Oricum eram pregătită pentru o schimbare. Nu mai reușisem de foarte mult timp să scriu nimic bun. Ai citit noua carte. Știi că nu este la fel de bună ca *Mississippi Foxtrot.*

Florence ridică din umeri. Se gândea să-i spună ce descoperise în cartea lui Paul Bowles, însă nu voia s-o întrerupă.

— La început a fost doar un exercițiu de gândire, un joc pe care-l jucam cu mine însămi: cum m-aș face nevăzută? Unde aș pleca? Cum aș face rost de o nouă identitate? Aș mai putea publica sub numele Maud Dixon? Cum aș fi plătită? Să-i spun Gretei? M-am hotărât să merg în Maroc pentru că nu există acord de extrădare cu Statele Unite. Și părea un loc drăguț în care să trăiești. Clar mai drăguț decât Coreea de Nord. Vremea e plăcută, au o cultură interesantă, mâncare bună, o mulțime de expatriați, iar nivelul corupției e îndeajuns de ridicat încât să mă pot stabili aici cu un nume fals. Însă toate au fost niște simple speculații până când am primit apelul acela.

— De la ofițerul supraveghetor al lui Jenny?

Helen încuviință din cap.

— A sunat pe la începutul lunii martie. A zis că Jenny n-a venit la prima lor întâlnire și m-a întrebat dacă am primit vești de la ea. I-am spus că nu. Apoi a zis „Hm, interesant“, pentru că primise un mesaj vocal de la Jenny, iar apelul venise de la mine de-acasă. Doamne, ce idioată, continuă ea, clătinând din cap. Numai Jenny ar fi putut să-și sune ofițerul supraveghetor de pe un număr din afara statului.

— Iar ofițerul a trimis un polițist local?

— Știi și de asta, nu? Normal că știi, doar erai acolo. Da, a venit după ce s-a

emis un mandat de arestare pe numele lui Jenny. Deja lipsise de la mai multe întâlniri. Polițaiul ăla chiar credea că adăposteam o persoană dată în urmărire. Însă nu avea mandat, așa că i-am zis să plece. A fost o greșeală. Mi-am dat seama după aceea. Dacă se întorcea cu un mandat, ar fi putut scotoci peste tot. Poate chiar și curtea din spate. Chiar și în grămada de compost. Ar fi trebuit să cooperez și să-i fac turul locului. Dar n-am făcut-o. Atunci mi-am dat seama că va trebui să mă pregătesc să fug. Îți amintești? Am sugerat să mergem în Maroc chiar a doua zi. Dacă avea de gând să se întoarcă, voiam să fiu plecată din țară, cu o nouă identitate gata pregătită. Iar dacă găseau cadavrul, puneam planul în mișcare. O lăsam pe Helen Wilcox în urmă și deveneam altcineva.

Florence dădu din cap. Ceva nu se lega în povestea ei.

— Dar pe mine de ce m-ai adus?

— Sincer? Pentru că eram speriată. Nu știam dacă pot trece singură prin asta.

Florence se uită la Helen. Se simți copleșită de un val de căldură. Se strădui să-l înăbușe.

— Astea-s tâmpenii, Helen.

Cealaltă femeie scoase un hohot scurt.

— Bine, fie. Trebuia să anunți dispariția mea. Nu puteam să mă topesc fără nicio urmă. Știam că o să presupună că am fugit și că o să mă caute. Dar dacă tu raportai că avusese loc un accident, le-ar fi calmat suspiciunile. Trebuia să crezi cu adevărat că am murit. Pe bune, era spre binele tău. Nu voiam să fii complice la o crimă. Ignoranța era alibiul tău.

Florence se ridică brusc de pe pat. Piesa lipsă din puzzle își găsise în sfârșit locul.

— Ai *plănuit* accidentul? Helen, am fost la un pas de moarte!

— Florence, nu, normal că n-am plănuit accidentul! Nu ți-aș face așa ceva niciodată. Planul meu era să închiriez o barcă și să înot dincolo de valuri, de unde aveam să dispar. Accidentul de mașină a fost pur și simplu un accident. Te asigur. Dar mi s-a deschis o portiță, iar eu am folosit-o.

— Cum adică ai folosit-o? Ai fost în mașină? Unde sunt vânătăile *tale*? Care-s oasele *tale* rupte?

Se uită fix în ochii lui Helen.

— Nu știu, Florence, zise ea calmă. Am avut noroc. Totul s-a întâmplat atât de repede. Am înotat de la mașină și am ajuns pe plajă, la poalele dealului. Noi am zburat de pe șosea destul de aproape de locul unde începea povârnișul. N-a fost decât o cădere de vreo trei metri până în apă. De pe mal am văzut cum, slavă

Domnului!, te-a salvat acel pescar. Am rămas pe plajă până când mi s-au uscat hainele. Apoi am făcut autostopul până la stația de autobuz. Ascunsesem o grămadă de bani în locul unde am stat în Marrakesh. I-am recuperat și m-am dus până în Rabat. Acolo am aranjat să-mi fac rost de documente noi.

Helen povestea totul cu nonșalanță, de parcă i-ar fi descris o rețetă de lasagna. Ca și cum Florence ar fi fost o proastă pentru că nu înțelegea. Poate că era o proastă, pentru că nu înțelegea. Absolut deloc. Faptele nu alcătuiau o poveste convingătoare.

— Atunci de ce te-ai mai întors?

— Stăteam într-o cafenea în Rabat, la câteva zile după accident, și s-a întâmplat să-mi plimb privirea pe ziarul vecinului meu, unde mi-am văzut numele, Helen Wilcox. L-am rugat să-mi spună ce scria. Și-atunci mi-am dat seama ce se întâmplase. Am realizat că te foloseai de identitatea mea. Sau, cine știe, poate te loviseși la cap și chiar credeai că *ești* eu. Și nu aveai idee în ce te băgaseși. Știam că poliția va veni după tine. Ca să întrebe de Jenny. Pentru că lăsasem în urmă mizeria asta.

Florence simți că e gata-gata să se prăbușească. Se așeză din nou lângă Helen. Rămaseră tăcute pentru un moment.

— Ascultă, zise Helen în cele din urmă. Știu că sunt multe informații de digerat acum. Și înțeleg că s-ar putea să fii supărată. Ai tot dreptul să fii. Dar am încercat la fiecare pas să fac în așa fel încât să fii cât se poate de în siguranță. M-am întors ca să te protejez. Întotdeauna m-am gândit la ce e mai bine pentru tine.

În glasul lui Helen se strecurase un ton nefamiliar: disperat și rugător. Florence își dădu dintr-odată seama că puterea se afla cu totul în mâinile ei. Dacă voia, putea să le spună autorităților unde era Helen. Putea să cheme poliția chiar acum. Ar fi dat orice să vadă expresiile lui Idrissi și Dan Massey când le-o prezenta pe adevărata Helen Wilcox.

Și apoi ce-ar fi făcut? Florence ar fi trebuit să se întoarcă în SUA fără să aibă o casă, fără serviciu și fără bani. Știind că o băgase la închisoare pe Maud Dixon.

Florence își lăsă capul în palme.

— Ești epuizată, zise Helen. De ce nu te odihnești? Putem vorbi pe îndelete dimineață.

Florence dădu din cap.

— Stai să-mi iau lucrurile din camera ta, zise ea fără tragere de inimă.

— E-n ordine. Rămâi. Mă duc eu dincolo.

— Ești sigură?
— Bineînțeles.
În fața ușii, Helen se întoarse spre Florence zâmbind.
— Știi care a fost prima mea reacție când am văzut articolul acela la Rabat?
— Care?
— M-am gândit: *Bravo ei!* Am fost impresionată că te-ai descurcat. Îmi dau seama că ar putea să fie o reacție foarte ciudată la vestea că asistenta ți-a furat identitatea, dar, după cum știi, mentalitatea de turmă n-a fost niciodată atractivă pentru mine.
Florence zâmbi istovită.
— Se pare că am învățat de la omul cel mai priceput.
— Nu pot să neg lucrul ăsta. Deși s-ar putea ca eu să fi greșit. Nu e nimeni aici care să știe că ești Florence Darrow?
— Păi… a trebuit să-i spun tipului cu care mă văd.
— Helen Wilcox are prieten? întrebă Helen amuzată.
— Cam așa ceva. Tipul acela, Nick. Cel cu codițe răsucite.
Helen se strâmbă.
— Se pare că trebuie să te mai învăț câte ceva despre cum se aleg bărbații.
Florence râse.
— E un băiat foarte dulce.
— *Dulce* e doar un fel politicos de a spune că e banal.
Pe un ton mai blând, Helen adăugă:
— Ascultă, lăsând gluma la o parte, știu că te-am încărcat acum și înțeleg dacă te simți copleșită. Doar să nu uiți că suntem în aceeași tabără. Plănuiesc în continuare să dispar, dar am de gând s-o fac într-un fel care să nu te afecteze în niciun fel. Și vei fi foarte bine compensată. Bine?
Se uită la Florence, care dădu din cap.
— Bine.
— Ce fată bună!
Ieși, apoi închise ușa după ea cu un pocnet sec.
Florence dormi cu întreruperi. Muzica de jos o tot trezea, ceea ce-i amintea că Helen se întorsese, iar în mintea ei luă naștere un vârtej de întrebări. Întrebări pe care și-ar fi dorit să le pună, dar n-o făcuse.
La un moment dat, simți o prezență în cameră. Se ridică în capul oaselor. Era Helen, stând la câtiva pași distanță, privind-o. O rază de lună îi lumina jumătate din trup.

— Helen? Ești bine?

— N-am putut să dorm. M-am gândit că poate ești și tu trează. Dar nu mai contează. E târziu.

— E în ordine.

Se poziționă mai bine, apoi spuse:

— Vino, așază-te.

— Nu, nu. Culcă-te la loc, îi răspunse Helen, apoi ieși din cameră.

Trecură câteva minute, iar Florence nu mai era sigură că nu fusese doar un vis.

Se trezi din nou. Era încă întuneric. În aer se simțea o anumită tensiune, de parcă cineva tocmai ciupise o coardă de vioară, scoțând un sunet amarnic, ca un țipăt. Își lăsă tălpile pe podeaua rece și ieși pe hol. Era liniște, cu excepția susurului fântânii arteziene din curtea de jos.

Coborî treptele. Sufrageria era vraiște, însă nu era nimeni acolo. Probabil că Meg și ceilalți plecaseră.

Pe terasă se auzea zgomotul unor pași. Deschise ușile din spatele casei și văzu silueta lui Helen profilându-se pe cerul întunecat. Stătea lângă piscină.

— Helen?

Aceasta tresări și se răsuci pe călcâie, ducându-și mâna la inimă.

— Florence, m-ai speriat!

— Ce faci?

— N-am putut să dorm. E așa plăcut aici, mai ales după ce s-a dus și căldura.

— Ești bine?

— Au fost niște zile cam lungi. Săptămâni. Luni.

— Vrei să-ți țin companie?

— Nu. Du-te și te culcă. O să intru și eu curând.

— Ești sigură?

— Sunt sigură. Noapte bună!

Florence urcă la etaj, însă nu reuși să adoarmă la loc. Deschise cartea pe care o citea. Peste jumătate de oră auzi pașii lui Helen pe scări. Se opri în dreptul ușii ei, apoi își reluă mersul pe coridor. După aceea auzi cum închide ușa camerei ei.

43

La scurt timp după ivirea zorilor, Florence coborî la parter. Nu reușise să adoarmă la loc după ce o văzuse pe Helen afară, lângă piscină. Se gândi că asta se întâmplase pe la patru dimineața.

Amira tresări când Florence intră în bucătărie.

— E devreme, zise ea.

Florence dădu din cap.

— E cafea făcută?

— O fac acum.

Florence se întrebă cam pe la ce oră vine Amira dimineața. Era întotdeauna deja prezentă când ea se trezea. Peste câteva minute Florence se așeză pe terasă cu o cană de cafea și o brioșă. Cerul se lumina lent, iar palmierii se vedeau doar ca niște contururi pe cer.

Florence se gândea la un lucru care o ținuse trează mai mult decât altele: oare trebuia s-o dea pe Helen pe mâna autorităților?

Adevărul era că Helen omorâse pe cineva. Fusese în legitimă apărare, dar asta nu schimba faptul că Jenny era moartă. Chiar era dispusă să riște să fie pusă sub acuzare drept complice? Pe de altă parte, Florence nu obținea nimic dacă o trimitea pe Helen la închisoare. Aceasta îi spusese că voia să dispară și că va avea grijă ca Florence să fie în siguranță și „compensată“. Dar ce însemna asta, mai exact? Părea că se afla în poziția în care putea să decidă ea prețul. În afară de asta, nu-i plăcea ideea ca Helen să intre în închisoare. Ar fi fost ca și cum ai fi ținut o pasăre exotică în captivitate. O risipă.

— Ești arsă de soare.

Tresări. Helen stătea în pragul ușii. Florence își duse palmele la față.

— Ești roșie toată. N-am observat asta azi-noapte. Ar trebui să ai mai multă grijă de tine. Am o loțiune de plajă în geanta mea de cosmetice.

Helen se așeză.

— Ai reușit să dormi cât de cât?

— Nu prea. Tu?

— Un pic. Dar sunt bine. Puțină cafea și-o să fiu ca nouă.

Tocmai atunci apăru Amira pe terasă cu o carafă de cafea. O salută fără entuziasm pe Helen, de parcă s-ar fi așteptat mereu să revină. Poate chiar se

așteptase.

După ce femeia se întoarse în casă, Helen întrebă:

— Ce i-ai spus lui Amina?

— Mai nimic. I-am zis că ești în Marrakesh.

Își dădu seama ce dubios era faptul că nu-i explicase niciodată de unde avea vânătăile sau de ce fusese adusă cu mașina la vilă în picioarele goale de către un polițist.

— O cheamă *Amira,* adăugă ea, neștiind ce altceva să mai spună.

— Serios? întrebă Helen nepăsătoare, rupând un croasant și ungându-l cu miere. Fii atentă, trebuie să merg în oraș în dimineața asta. Când mă întorc, o să discutăm despre ce urmează să facem.

— Ce faci în oraș?

— E mai bine să nu știi.

— Nu mai avem mașină.

— Am eu.

Helen sorbi din cafea.

— Apropo, cum îl cheamă pe tipul de la ambasadă?

— Dan nu-mai-știu-cum. Cartea lui de vizită e pe masă, în sufragerie. De ce?

— Am un plan. O să mă ocup de niște chestii, apoi o să-ți povestesc tot.

Bău restul de cafea dintr-o singură sorbitură și se ridică.

— Pleci chiar *acum*?

Nu era nici măcar ora șapte.

— Cine se scoală de dimineață... știi tu.

Helen intră în casă ca să se pregătească.

Peste jumătate de oră plecă, iar Florence rămase din nou singură.

Încă stătea pe terasă când auzi telefonul sunând. Amira își băgă capul pe ușă.

— Este tot *madame* Greta, *madame*.

— Poți să-i spui că nu sunt acasă, te rog?

Amira dădu din cap, însă apăru din nou un moment mai târziu.

— Spune că, dacă nu vorbește nimeni cu ea, cheamă poliția.

Florence știa că Helen n-ar fi iertat-o niciodată dacă se întorcea la Villa des Grandes și găsea poliția aici. Iar adevărul era că Florence nu era încă pregătită să-și aleagă tabăra.

Se ridică de la masă și o urmă pe Amira în casă.

— Bună, Greta, zise ea precaută.

— Florence? Ce se întâmplă? Am tot încercat să iau legătura cu tine de mai

bine de douăzeci și patru de ore!

Florence își privi ceasul.

— Cât e ceasul la voi?

— Florence, sunt *aici.* Sunt în Marrakesh.

— Poftim?

— Sunt aici de ieri după-amiază.

— Unde?

— Stau La Mamounia.

Florence recunoscu numele hotelului din căutările pe care le făcuse înainte să facă rezervările pentru ea și Helen. O cameră costa peste cinci sute de dolari pe noapte.

— *Tu* unde ești? Nu știu unde să vin să ne întâlnim.

— Plec acum. Vin eu la tine.

— Dar ce-i cu Helen?

— Ți-am zis… Helen a plecat. Nu mai este aici.

Imediat ce spuse minciuna, își dădu seama că nu avea s-o denunțe niciodată. Nu avea să le fie niciodată loială unor funcționari riguroși precum polițistul Idrissi sau Dan Massey. Nici măcar Gretei Frost.

— Crezi că s-a întors aici, în Marrakesh?

— Da, zise Florence hotărâtă. Miercuri avem zborul de întoarcere. Nu am niciun motiv să cred că nu va fi acolo.

— Bine. Hai să ne vedem. Pleci astăzi?

— Imediat ce rezolv câteva chestii.

— Bun. Hai să bem ceva la mine la hotel în seara asta. E un bar simpatic chiar lângă recepție. Mă găsești acolo la șase.

— OK. Ne vedem acolo.

— Să mă suni pe mobil dacă intervine ceva.

Florence închise și se întrebă dacă are de gând să meargă la această întâlnire. Ce putea să-i spună? O s-o întrebe pe Helen. Poate că ea avea un plan. Întotdeauna avea.

44

Jumătate de oră mai târziu se auzi tot mai tare vuietul ascuțit al motorului unui scuter, care se întrerupse apoi brusc. Meg coborî de pe motocicleta parcată pe alee. Florence se duse să-i deschidă ușa din față.

— Nick e pe-aici? întrebă Meg fără să salute.

— Nu, de ce?

— Ai vorbit cu el?

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Trebuia să se întâlnească cu Liam și Jay pentru surf în dimineața asta, acum vreo două ore, dar nu dă nimeni de el. Nu-i nici la ei.

— Nu s-a întors cu ei azi-noapte?

— Nu, au zis că a rămas în urmă.

Meg părea stânjenită.

— Stătea cumva de vorbă cu Florence? Nu insinuez că ar fi fost ceva între ei.

Florence zâmbi.

— N-ar fi o problemă. Are voie să vorbească cu alte femei.

— Dacă dai de el, ne spui și nouă?

Florence încuviință din cap.

După ce Meg plecă, Florence se așeză în sufragerie. Înăuntrul ei era un zbucium pe care nu-l mai putea ignora. Cafeaua își făcea efectul și toate întrebările pe care nu fusese în stare să le formuleze noaptea trecută o bombardau acum, incredibil de clare.

Cum de scăpase Helen neatinsă din accident? Cum reușise să iasă din mașina care se scufunda? *Încercase* măcar s-o salveze pe Florence? Cum de nu-și putea aminti nimic din noaptea aceea? Și, dacă tot se gândea la toate, de ce o angajase Helen să-i transcrie pagini dintr-un roman deja publicat?

Era ceva straniu la confesiunile lui Helen. Erau prea directe și deschise. Helen era genială, captivantă și uluitoare, dar transparentă? Sinceră? Niciodată.

Poate doar dacă, de fapt, nu era o mărturisire.

Și dacă mai era ceva, ce anume mai ascundea Helen?

Din moment ce recunoștea că-și omorâse cea mai bună prietenă, ce alte fapte erau mult prea întunecate pentru a putea fi pomenite?

Deodată, lui Florence îi veni o idee unde ar trebui să caute.

Helen își lăsase laptopul când plecase de la Villa des Grenades, după ce-și înscenase propria moarte, pentru că nu putea lipsi niciun lucru de-al ei. Dar de ce îl adusese în Maroc? Aveau deja un laptop, cel pe care îl folosea Florence ca să-i scrie manuscrisul și să trimită e-mailuri.

În acest moment, Florence îl folosi ca să caute pe Google: *Am uitat parola laptopului meu*. De ce nu se gândise la asta înainte? Nici că putea fi mai simplu să resetezi o parolă.

Alergă spre camera ei, sărind câte două trepte în același timp, apoi scoase laptopul lui Helen din sertarul în care-l găsise cu trei zile în urmă. Era descărcat. Îl băgă în priză și îl deschise ținând în același timp apăsate tastele *Command* și *R*. Se uită din nou la instrucțiunile de pe propriul ecran. Acum, laptopul lui Helen se afla în modul recuperare; tot ce avea de făcut era să tasteze *reseteazăparola*.

Încremeni când auzi un zgomot de jos. Ascultă cu atenție. Era Amira, care fredona încet un cântecel. Nu se întâmplase nimic.

Se întoarse din nou spre laptop și resetă parola lui Helen, alegând cuvântul *zoodles*. Acum nu mai putea da înapoi. Cu prima ocazie când Helen o să vrea să-și folosească laptopul, avea să știe că Florence umblase la el.

Florence privi cum ecranul revine la viață. Dar entuziasmul îi dispăru rapid. Nu erau fișiere sau foldere pe *desktop*. Făcu click pe folderul cu documente și în coșul de gunoi. Ambele erau goale. Deschise programul de navigare pe internet. Întreaga istorie a căutărilor fusese ștearsă.

Florence bătu ușor cu degetele în tastatură. Apoi căută pe Google *recuperarea fișierelor șterse de pe laptop*. Primele rezultate erau reclame pentru programe care susțineau că rezolvă tocmai astfel de probleme. Îl descărcă pe primul din listă, plătind un dolar și nouăzeci și nouă de cenți, apoi se uită cum acesta analizează hardul. O bară verde-fosforescent măsura progresul făcut de program; ajunse la cincizeci la sută, apoi la optzeci la sută, dar tot nu apăruse nimic.

În cele din urmă, când ajunsese la optzeci și șapte la sută, laptopul scoase un țiuit. Programul găsise ceva: un folder intitulat „Cartea2“. Florence îl deschise. Acolo găsi mai multe documente cu titluri numerotate „Ciorna1“ – până la „Ciorna4“. Îl deschise pe cel mai recent. Nu era romanul lui Paul Bowles, pe care-l scria la propriul laptop de săptămâni bune. Nu mai citise niciodată aceste rânduri.

Pe prima pagină scria:

The Morocco Exchange

(„Schimbare în Maroc“)

roman

de Maud Dixon

Florence deschise o pagină la întâmplare și începu să citească.

Lilian îi aruncă o privire lui Iris, care pălise din cauza căldurii, urmărind cum un pescar lovea până la moarte caracatița fără vlagă. Lilian știa că Iris îi era de folos tocmai datorită naivitatății ei, dar încă i se părea respingătoare. Slăbiciunea o dezgusta așa cum cruzimea sau lipsa de maniere îi oripilau pe alții.

Florence se opri. Își dădu seama că-și ținuse răsuflarea. Expiră, apoi derulă până la finalul documentului.

Lilian strecură șase pastile de clonazepam în buzunarul rochiei sale. Medicul îi spusese să ia jumătate de pastilă înainte de zbor. Verifică din nou pe telefon ruta până la restaurant. Rue Badr era singura cale de acces la și de la restaurant. Auzi o bătaie ușoară în ușă. Chiar și ciocăniturile în ușă ale lui Iris erau timide.

Florence închise cu putere laptopul. Se strădui să inspire adânc de câteva ori, apoi se ridică și se duse până la baie, poticnindu-se. Se aplecă un moment deasupra toaletei, dar nu reuși să vomite. Se duse la chiuvetă și lăsă apa caldă să curgă câteva secunde. Imediat ce simți senzația de arsură pe piele, respirația îi încetini. Se privi în oglindă. Când se liniști, opri apa și se întoarse la laptop. Închise documentul fără să mai citească și căută pe Google numărul poliției din Cairo, New York.

Reîntoarsă la bucătărie, ascultă cum sună telefonul de câteva ori înainte să răspundă cineva.

— Poliția din Cairo.

— Bună ziua, aș putea vorbi cu detectivul Ledowski, vă rog?

O rugară să aștepte, apoi auzi o altă voce:

— Da?

— Detectivul Ledowski?

— Cine vrea să știe?

— Sunt Florence Darrow. Asistenta lui Helen Wilcox.

Se lăsă tăcerea.

— Sper că mă sunați să-mi spuneți în ce avion s-a urcat.

— Vrea să știe mai întâi dacă e suspectă în cazul uciderii lui Jeanette Byrd.

— Vrea să știe dacă-i suspectă? pufni el. Nu este *suspectă.* E singura *suspectă.* Doar ea.

— Și sunteți sigur că Jeanette Byrd a fost ucisă? Nu poate fi vorba de autoapărare?

— Cu două gloanțe trase în ceafă? Ce să mai, aș zice că a fost crimă. De-a dreptul o *execuție*.

Florence închise telefonul. Se duse la scaunul cel mai apropiat și-l trase spre ea. Parcă o auzea spunând: *Așa că am urcat la etaj după pistol…*

Florence încercă să-și amintească tot ce-i spusese Helen noaptea trecută. Ce tâmpenii îi mai turnase? Poate că totul era o minciună. Părea singura variantă plauzibilă. Dintr-odată, și-o aminti pe Helen stând lângă piscină, în miez de noapte. Nu, își zise. Nu! Dădu violent din cap, să alunge gândul urât care i se cuibărise în minte.

Dar se ridică în picioare.

Alergă în spatele vilei, spre marginea apei acoperite de mătasea-broaștei. Se holbă la adâncimile întunecate. Nu putea vedea nimic. Luă o piatră dintre tufele de flori și o aruncă în apă. Aceasta formă o gaură mică la suprafață, dar care dispăru imediat. Nu mai era nici urmă de piatră.

Florence aruncă o privire spre casă, apoi începu să-și suflece pantalonii de pijama. Îi tot cădeau la loc, așa că până la urmă și-i dădu jos.

— Vreți să înotați?

Florence tresări și se răsuci pe loc. Amira stătea pe terasă, cu o stropitoare în mâini.

Încuviință din cap:

— Cred că da, spuse ea cu falsă voioșie.

— O să vă aduc un prosop.

— Mulțumesc.

Păși cu grijă pe prima treaptă a piscinei, strâmbându-se. Era mai rece decât se așteptase. Algele de la suprafață erau ațoase și alunecoase. Zeci de insecte cu picioare lungi săreau pe suprafața lor.

Coborî și restul treptelor, cu dinții încleștați, apoi se avântă spre capăt, cu apa până la brâu. Nu dădu de nimic.

Păși mai adânc în apă, dând din picioare. Străbătu aproape întreaga piscină. Începea să se simtă ridicol. Apoi, dintr-odată, atinse ceva. *Chiar acolo.* Ce era? Își mișcă piciorul de jur împrejur. Era dificil să stea locului cu apa până la subsuori. Acolo! Puse din nou piciorul. Inspiră adânc și se scufundă. Deschise ochii, însă nu putea vedea nimic. Lumina nu penetra mizeria de la suprafață. Își ținu mâinile în față. Dădu peste ceva moale… era un material. Mișcă mâinile. Dinți. Un nas. Mișcă din nou mâinile. Simți o coadă formată din păr răsucit.

Florence se chinui să înainteze spre capătul mai puțin adânc al piscinei, bătând violent apa.

— Futu-i! zise ea iar și iar.

Ieși din apă și înșfăcă prosopul pe care i-l lăsase Amira.
— Futu-i!
Se acoperi și alergă în sufragerie. Tălpile ei ude alunecau pe gresie; fu nevoită să se sprijine de un perete ca să-și păstreze echilibrul. Unde era? Unde era cartea de vizită a lui Dan Massey? Nu era pe masă. Căută sub ea, sub scaune. Dispăruse.
— Futu-i!
Luă laptopul de pe masa unde luau cina și căută pe Google numărul de telefon al ambasadei americane din Rabat. Îl duse în bucătărie, surprinzând-o din nou pe Amira. Formă numărul și țipă la auzul glasului voios care-i răspunsese:
— Dan Massey!
O clipă mai târziu, acesta preluă apelul.
— Massey aici.
— L-a omorât, zise Florence, țipând speriată. Ea l-a omorât!
— Poftim? Cine-i la telefon?
— Sunt Florence Darrow.
— Ah... Tocmai ce voiam să vă sun.
— S-a întors Helen. Adevărata Helen. A fost aici. Mi-a omorât un prieten. L-a omorât pe Nick. Vă rog, trebuie să mă ajutați!
— Mai încet, mai încet. Luați-o de la capăt.
Florence inspiră adânc.
— Helen s-a întors aici seara trecută. Șefa mea, Helen Wilcox, cea al cărei pașaport îl aveți. Și a omorât pe cineva. L-a ucis pe Nick.
Vocea lui Florence se frânse. Și-l amintea în caftan și turban în bazar, zâmbind și roșind. Avea douăzeci și patru de ani. Ce făcuse? Florence nici nu știa dacă se referă la Helen sau la ea însăși.
— Care Nick?
— Nick. *Nick.*
Nici măcar nu-i știa numele de familie.
— E în piscină.
— Domnișoară Wilcox, vă rog să mă ascultați cu atenție, da? O să vin la dumneavoastră, dar o să dureze câteva ore până ajung. O să-l sun și pe ofițerul Idrissi, să văd dacă ar putea ajunge mai repede. Dar aș vrea să știți că am discutat cu Florence de dimineață.
— Poftim?
— Mi-a spus câte ceva despre ce se întâmplă.
— Cum adică?

— Zicea că aveți niște idei nebunești. Legate de sinucidere. Că vreți să fugiți de lege. Zicea că beți foarte mult, că v-ați procurat niște narcotice ilegale. A zis chiar că i-ați oferit zece mii de dolari pentru pașaportul ei.

— Nu, ea a făcut asta. *Helen.* Ea a luat cartea dumneavoastră de vizită. A luat-o!

— OK, noi suntem aici să vă ajutăm. Suntem cu toții de partea dumneavoastră. Dar deocamdată trebuie să ne liniștim. Plec acum de la birou. O să-mi ia vreo cinci ore. Îl sun pe Idrissi imediat ce încheiem conversația. Dacă dau de el, ar trebui să ajungă la dumneavoastră în aproximativ douăzeci, douăzeci și cinci de minute, bine? Iar eu o să vin cât mai curând posibil. Stați liniștită și nu faceți nimic impulsiv.

— Bine, zise Florence. Dar grăbiți-vă!

Când încheie apelul, adrenalina dispăruse din corpul ei, asemenea unui val. Lumea încetini. Se vedea așa cum o vedea Amira, stând într-o baltă de apă murdară. Fără pantaloni. Ținând strâns la piept un laptop, cu cablul de alimentare atârnând aiurea.

— Îmi pare rău, îi spuse ea Amirei. Îmi pare rău...

Florence urcă la etaj. Era udă și tremura. Avea alge în păr și pe gene. Idrissi urma să ajungă curând aici, își repetă ea întruna. Nu s-ar fi gândit vreodată că ar putea fi atât de recunoscătoare pentru prezența lui.

Se duse în propria baie pentru prima dată de la accident și încuie ușa în urma ei. Lăsă dușul să curgă până când apa deveni clocotită, apoi intră sub șuvoiul de apă. Nu-și mai bătu capul să-și protejeze ghipsul de la mână. Era deja îmbibat de apă.

Idrissi urma să apară. Apoi și Massey. Până urmă, îi va face să înțeleagă care e adevărul. Whitney putea da o declarație. O putea aduce aici pe mama ei. Nu exista nicio șansă să ajungă la închisoare ca Helen Wilcox. Trebuia doar să aibă răbdare. Să fie calmă și răbdătoare.

Ieși de sub duș, iar când se ștergea cu prosopul auzi o bătaie ușoară la ușă.

— Florence? zise Helen încet.

Florence încremeni.

— Imediat!

— E totul în ordine?

— Da, e-n regulă.

— Amina a pregătit prânzul. Îmbracă-te și hai să mănânci.

— Da. Lasă-mă un minut.

Florence ascultă cum Helen se îndepărta de ușă. Se frecă viguros cu prosopul pe față. Se îmbrăcă și se uită pe fereastra camerei, care dădea deasupra aleii de acces. Încă nu se vedea nici urmă de Idrissi. Dar nu se putea ascunde în baie toată ziua. Singurul ei avantaj era că Helen nu suspecta că *ea* bănuiește ceva.

Când coborî o auzi pe Helen vorbind cu Amira pe terasă. Poșeta lui Helen zăcea pe masa de lângă ușa de la intrare. Florence aruncă o privire spre terasă și se duse repede spre masă. În poșetă era un pașaport american. Îl scoase și-l deschise.

Era pașaportul ei. Bineînțeles că era al ei. Acolo era scris numele său întreg, Florence Margaret Darrow, și data nașterii ei, așa cum o văzuse de nenumărate ori în decursul vieții sale. Însă lângă data nașterii era o fotografie a lui Helen Wilcox.

Strecură pașaportul în buzunarul din spate.

Cum putuse Helen să facă una ca asta? Florence știa din propriile investigații că Helen avusese nevoie doar de o copie a pașaportului și a permisului de conducere. Și de un set de fotografii noi.

Afară, Helen stătea la masa de sub umbrar, unde Amira adusese prânzul. Desprinse un bob de strugure dintr-un ciorchine, apoi și-l aruncă în gură cu eleganță.

— A fost plăcut dușul?

— Da, mulțumesc. Cum a fost în oraș?

— Bine. Am dat peste niște prieteni de-ai tăi. Meg și băiatul acela, Nick, parcă?

— Ah, ce drăguț!

Florence se așeză și duse la gură paharul cu suc din fața ei, înainte de a-și da seama că în tot acest timp fusese pe masă, iar Helen ar fi putut să strecoare orice înăuntru. Se prefăcu că soarbe, apoi îl puse jos. O cuprinse o senzație de greață. Nu putea mânca. Observă că-i tremura mâna. Și-o ascunse sub masă. Pe unde era Idrissi?

Nu știa nici măcar dacă Massey apucase să-l anunțe.

— Ești palidă, zise Helen.

— Sunt puțin mahmură.

Florence o observă pe Helen întinzând unt pe o bucată de pâine, pe care începu să o mănânce. Se strâmba cu fiecare mușcătură, ridicându-și buzele ca să nu i se șteargă rujul. Era o criminală. Florence lua prânzul împreună cu o ucigașă. Femeia asta omorâse doi oameni, pe Jenny și pe Nick. Probabil și pe

Ellis Weymouth, bărbatul pentru uciderea căruia Jenny făcuse cincisprezece ani de închisoare. Ce era mai plauzibil: ca două fete care erau cele mai bune prietene să devină amândouă criminale, ori că una dintre ele era psihopată și îndeajuns de sadică încât să-și bage la închisoare propria prietenă pentru crima pe care de fapt ea o comisese? Era clar că un om care nu avea rețineri în a lua o viață n-ar fi avut remușcări în a trimite pe cineva la închisoare. Chiar dacă era vorba de cea mai apropiată prietenă a acelei persoane.

Iar acum îi furase pașaportul lui Florence. Dar ca să-l poată folosi, era nevoie ca adevărata Florence Darrow să fie scoasă din joc definitiv.

Dar ce putea face ea în loc să stea vizavi de Helen și să-și mănânce prânzul, ca și cum totul era absolut normal? Nu o putea întreba direct. Cine știe de ce e capabilă femeia asta. Avea un pistol în casă la Cairo, fără ca Florence să aibă habar. Nu, Florence doar trebuia să aștepte ajutoare.

Amira apăru cu un platou cu salată de pui. Îl așeză pe masă și se întoarse spre Florence.

— A fost plăcut la înot? întrebă ea.

Florence încremeni. Se uită la Helen, care miji ochii, privind-o cu ochi întunecați. Niciuna dintre ele nu se clinti. Cum nu primi niciun răspuns, Amira se întoarse în bucătărie. Atunci Helen își flexă mâna dreaptă, iar Florence sări în picioare, lovind scaunul, care căzu zgomotos. Alergă în casă și se repezi pe scări, cu Helen tropăind în urma ei.

Florence o zbughi spre camera ei, apoi intră în baie și se întoarse pe călcâie, încuind ușa. Se sprijini cu spatele de ea, gâfâind.

O clipă mai târziu, Helen bătu încet în ușă.

— Florence? spuse ea cu glas mieros.

Bătu din nou.

— Florence, ești bine?

Florence tresări și intră în cadă. Își duse genunchii la piept și-și cuprinse picioarele cu brațele. Helen apăsă clanța, mai întâi ușor, apoi din ce în ce mai tare. Până la urmă se izbi cu tot corpul de ușă. Chiar dacă era veche, avea lemnul gros și și solid. *N-o s-o dărâme,* își zise Florence. Încuietoarea din alamă părea la fel de rezistentă.

Ușa încetă să se mai miște. Putea s-o audă pe Helen gâfâind de cealaltă parte. Zgomotul pe care îl făceau corpurile lor inspirând aerul fu singurul lucru care se auzi preț de câteva secunde.

— De ce-a trebuit să-l omori? întrebă Florence în cele din urmă. Era un băiat

simpatic, simplu.

S-o facă pe Helen să vorbească era cea mai bună cale de a trage de timp până la venirea lui Idrissi. Dar, mai mult de-atât, Florence voia pur și simplu o explicație.

— Pe cine să omor? întrebă Helen pe un ton nevinovat.

— Știi pe cine. Pe Nick. De ce l-ai ucis pe Nick?

Tonul lui Helen se schimbă:

— Dacă tot ai chef să arăți cu degetul, ai face bine să te uiți în oglindă, Florence. *Tu* l-ai ucis. În momentul în care i-ai zis că numele tău este Florence Darrow. Ai distrus totul. Ar fi trebuit să continui cu vicleșugul. Îți ieșise de minune. Voiai să fii Helen Wilcox? *Nemaipomenit!* Chiar te rog să-mi iei locul. Dar nu le poți avea pe amândouă. Nu poți fi și Helen, *și* Florence. Te lăcomești. Acum *eu sunt* Florence Darrow.

— Nici măcar nu i-am zis că mă cheamă Florence Darrow! țipă ea. I-am zis că numele meu real este Florence, dar că acum folosesc numele mijlociu, Helen. N-am pomenit *niciodată* numele meu de familie. Nu sunt proastă.

— Florence, mi-ai spus că știe care e numele tău real. Am presupus că asta include și numele de familie. Nu puteam să risc. Ar fi trebuit să fii mai exactă. E păcat, dar, repet, e vina ta, nu a mea.

— Era un băiat atât de dulce, zise Florence din nou, încetișor.

— Ei, da! șuieră Helen. Nu era decât un drogat pueril care se comporta ca un băiețaș ca să ademenească femeile în pat.

Florence nu răspunse.

După un moment, Helen continuă:

— Stai puțin, mă întorc imediat. Să nu fugi, adăugă ea râzând.

Florence îi auzi pașii îndepărtându-se rapid. Așteptă câteva secunde și crăpă ușa. Helen nu era în cameră. Alergă spre fereastră și se uită spre cărare. Nu se vedea nici urmă de Idrissi. Se întoarse. Unde să se ducă? O auzea deja pe Helen urcând treptele. Se încuie din nou în baie.

— Așa, unde-am rămas? întrebă Helen.

— Helen, te rog, spune-mi ce se întâmplă. Dar vreau adevărul de data asta.

Pentru un moment, se făcu liniște. Apoi Helen spuse:

— Uite, aruncă o privire.

Strecură sub ușă o foaie împăturită.

— Asta o să explice totul.

Florence privi suspicioasă bucata de hârtie. Ce-ar fi putut să dezvăluie? Apucă

marginea căzii și se ridică. În acel moment se auzi un pocnet sec în ușă și lemnul se crăpă la nivelul șoldului ei. Zgomotul era inconfundabil. Helen trăsese un foc de pistol în ușă, iar glonțul se blocase în ea.

— Helen! strigă Florence. Ești nebună?

Auzi un hohot de râs înăbușit de partea cealaltă a ușii.

— A meritat să încerc.

Florence întinse mâna din cadă după pompa de desfundat de lângă toaletă. O folosi ca să tragă hârtia spre ea. O despături. Era goală.

Se lăsă tăcerea.

Helen bătu ușor în ușă cu ceea ce Florence bănuia că era pistolul, de parcă s-ar fi plictisit. Florence trase un prosop de pe suportul greu din alamă de pe perete și-l împături, așezându-l sub ea în cadă.

— Amira sigur a auzit împușcătura, spuse ea. Probabil sună chiar acum la poliție.

— Am trimis-o acasă.

Futu-i!

Venise timpul să-și pună cărțile pe masă.

— Oricum, *eu* am chemat poliția, zise Florence. Înainte de prânz. Sunt pe drum chiar acum.

Helen tăcu.

— Spui tâmpenii.

— E adevărat. Sună-l pe Dan Massey, de la ambasadă. Întreabă-l.

— Nu, minți. Îmi dau seama când minți. O să stau aici, Florence, și-o să aștept până ieși afară. O *să trebuiască* să ieși în cele din urmă, știi asta.

Florence strânse din ochi. Idrissi urma să ajungă în curând.

Și atunci o să vadă că era ținută prizonieră sub amenințarea armei. Totul se va lămuri.

— Tu ai înscenat accidentul, zise ea în cele din urmă. Ca să mor și să-mi furi identitatea.

— Oo, bravo! exclamă Helen.

Florence își dădu seama că, în mod absurd, se simțea rănită. Tot ce-și dorise în aceste săptămâni era ca Helen s-o placă. Dar, în loc de asta, Helen încercase s-o *ucidă.* Nu era un lucru pe care să i-l faci unei persoane de care-ți plăcea.

— Dar cum?

— Of, Doamne, Florence, tu n-ai văzut niciun film în viața ta? Te-am drogat; am scos mașina din viteză și-am împins-o. *Fin.* Ei, bine, nu, niciun *fin.* Asta a

fost problema, nu? Pescarul ăla nenorocit. Ce naiba făcea acolo la zece noaptea?

— Dar de ce nu m-ai lăsat să fiu Helen Wilcox? întrebă Florence. Dacă oricum știai ce fac? De ce te-ai mai întors?

— Pentru bani, bineînțeles.

— Ce bani?

— Banii mei. Te-am numit beneficiara averii mele. Helen Wilcox trebuie să moară, ca Florence Darrow – adică cine sunt eu acum, după cum îți amintești – să primească banii.

Florence admiră, fără să vrea, eleganța planului. Helen putea să trăiască liniștită ca Florence Darrow, având parte în mod legal de propriii bani.

— Dar de ce m-ai implicat de la bun început? N-ai fi putut să cumperi un pașaport fals?

— Și de unde să-l iau, Florence? De la magazinul de pașapoarte false? Vând și coduri numerice personale? Și istoricul financiar? N-am nici cea mai mică idee de unde-și procură unii documente false.

— Chiar aveai de gând să mă ucizi? întrebă Florence cu o voce șoptită. Fără scrupule?

Se auzi un oftat.

— Florence, am crezut că am fost cât se poate de clară cu tine: în chestia asta fiecare e pe cont propriu. Facem tot ce putem ca să supraviețuim.

Florence nu mai zise nimic. Era adevărat; îi spusese acest lucru.

Vocea lui Helen se mai îmblânzi:

— La început, nu credeam că va fi *necesar* să te ucid. Dacă ar fi trecut șase luni, iar cadavrul lui Jenny s-ar fi descompus, te-aș fi concediat doar și mi-aș fi văzut de viață. Dar după vizita detectivului Ledowski mi-a fost destul de clar că totul avea să iasă la iveală. Trebuia să plecăm din țară. Apoi am văzut pe camera mea *Nest* cum au găsit cadavrul, și-atunci mi-am dat seama că trebuie să pun planul în acțiune.

— Pe ce?

— Imaginile din sistemul meu de securitate. Există camere de luat vederi pe toată proprietatea. Poliția a descoperit cadavrul în ziua în care noi am plecat la Semat.

— Chiar așa, până la urmă ce căutăm în Semat? Este clar că nu suntem aici ca să te documentezi pentru noua ta carte, care-i un plagiat după Paul Bowles.

— Te-ai prins de asta, hm? Doar nu te așteptai să scriu un roman nou doar ca să ai tu ce să transcrii. În fine, am venit aici pentru Rue Badr. Caută pe Google

„cele mai periculoase șosele din Maroc". E prima pe listă.

Florence își aminti de manuscrisul pe care-l recuperase din laptopul lui Helen. Iris căutase de nenumărate ori drumul spre Dar Amal via Rue Badr pe telefonul ei.

— Ți-am găsit și romanul, zise ea. Cel adevărat. *The Morocco Exchange.*

— E bun, nu-i așa?

Se auzea clar mândria din glasul ei.

Florence ignoră întrebarea.

— Am înțeles, până la urmă. Nu scrii ficțiune. Probabil nici *nu poți* scrie ficțiune. Fiecare cuvânt din *Mississippi Foxtrot* e adevărat: l-ai ucis pe bărbatul acela și ai lăsat-o pe Jenny să facă pușcărie, cu toate că nu a fost vina ei.

— Nu e ca și cum nu a făcut *nimic*. A fost acolo. Treaba ei a fost să-l îmbete, iar ea s-a conformat. Nu voiam decât să ne batem puțin joc de el… dar nu m-am putut opri. Pur și simplu nu m-am putut opri. A fost cel mai grozav sentiment pe care l-am avut vreodată.

— Și ca să scrii o altă carte ai nevoie de o poveste nouă.

— Recunosc, da, îmi trebuia material nou. Dar, întâmplător, să te ucid urma să fie și cel mai eficient mod de a scăpa de haosul pe care Jenny mi l-a adus în pragul ușii. Pe lângă asta, eram gata să las în urmă viața aia. Mă plictisisem.

Vocea lui Helen coborî puțin.

— Și cred că înțelegi, Florence, dorința de a deveni cu totul altcineva. Viața poate fi atât de diferită. Există atâtea moduri de a o trăi. Ce păcat ar fi să guști numai dintr-una, mai ales dacă e genul de viață de care-am avut parte prin naștere eu și cu tine. Am simțit acel suflet rătăcitor în tine încă de prima dată când te-am văzut. Reprezintă parțial motivul pentru care te-am ales. Știam că puteai să te lepezi de fosta viață ca de-o haină.

— M-ai ales?

— Te-am ales să-mi fii haina cea nouă.

În acel moment, Florence înțelese totul. Nu din noroc chior o angajase Helen ca asistentă personală; o căutase. Era imposibil să fi fost candidatul ideal: tocmai fusese concediată pentru că hărțuise familia șefului ei. Ceea ce-i trebuia lui Helen nu era o asistentă talentată, ci o nouă identitate.

Florence își aminti că-și văzuse conturile de LinkedIn, Facebook și Instagram în istoricul căutărilor lui Helen. Își făcuse temele: găsise pe cineva care să-i semene destul de mult și de care n-ar fi întrebat nimeni. Nici n-ar fi putut să

găsească o haină mai bună decât Florence Darrow. Helen plănuise să o ucidă înainte să se fi văzut măcar.

În ael moment își dădu seama că n-avea cum s-o convingă să renunțe la planul ei. Singurele ei opțiuni erau fie să continue să tragă de timp, fie să lupte. Se uită în jur după ceva ce-ar fi putut folosi ca armă.

— Și acum ce urmează? întrebă Florence. Mă împuști? Mă arunci și pe mine în piscină?

— Păi planul *era* să-ți injectez o doză fatală de heroină – deja i-am spus lui Massey că tu, adică Helen, ești consumatoare de heroină –, dar nu prea cred că ai de gând să-ți întinzi brațul spre mine, indiferent cât de frumos te-aș ruga.

— Du-te naibii, Helen!

— Nu-i o idee *chiar* atât de absurdă, Florence. Nu vreau să fiu crudă, dar ce motiv mai ai ca să trăiești? Viața ta e goală. Pot să-mi dau seama de asta din felul în care scrii.

— Cred că ar trebui să ucid și eu pe cineva ca să am despre ce să scriu, nu? În zilele noastre blocajul creativ e un motiv suficient ca să justifici o crimă?

Helen râse.

— Vezi, nici măcar n-ai propriile idei; trebuie să le furi de la mine. Ce zici de asta: o să-i trimit mamei tale o sută de mii de dolari pentru osteneala ei, dacă ieși afară și cooperezi. Gândește-te la asta.

Florence nu se putu abține să nu râdă.

— Helen, eu nu dau o ceapă degerată pe maică-mea și n-am de gând să te las să mă-mpungi cu ace.

Helen oftă.

— Bine.

Tăcură amândouă. Apoi în baie se auzi un zgomot metalic, puternic. Florence se ghemui în cadă. Când reverberațiile se disipară, aruncă un ochi peste marginea căzii. Helen trăsese în încuietoare. Se strâmbase puțin, dar era încă la locul ei. Se întrebă câte gloanțe mai avea.

Se auzi încă o împușcătură. Încuietoarea zdrăngăni în ușa pe care Helen începu s-o lovească. Florence sări în picioare. Încuietoarea zburase aproape cu totul. Încă o lovitură și putea să intre.

— Stai, strigă Florence inutil. Stai!

Helen lovi ușa, deschizând-o.

45

Florence se lipi de perete, aproape de ușă, ținând strâns în mâini suportul de alamă pe care-l demontase. În momentul în care Helen păși înăuntru, Florence o lovi cu toată puterea cu arma improvizată direct în cap. Auzi un pocnet când atinse osul.

Apoi o luă la goană.

Ajunsese la jumătatea scării și încă ținea suportul pentru prosoape când auzi ceva lovindu-se de podeaua băii.

Scăpase pistolul.

Luă decizia într-o fracțiune de secundă, se opri, apoi se întoarse.

Helen stătea în genunchi în baie, ținându-și capul în mâini. Sângele i se scurgea printre degete. Florence înșfăcă pistolul care căzuse lângă toaletă și-l aținti asupra ei.

Helen ridică privirea, dar nu se clinti.

Rămaseră încremenite pentru un moment. Apoi Florence ridică un prosop de pe podea și-l azvârli spre Helen. Ea îl împături, îl lipi de ceafă și se sprijini de el pe tocul ușii. Florence păși peste ea și se duse la fereastra din camera ei, cu pistolul și ochii ațintiți asupra celeilalte femei. Aruncă o privire rapidă afară. Nici urmă de Idrissi.

Se întoarse către Helen.

— Credeam că e doar o prefăcătorie, zise ea. Duritatea. Toată treaba aia cu „nu datorez nimic nimănui“.

— Eu nu trebuie să mă prefac că sunt altcineva, răspunse Helen răgușită. Spre deosebire de tine.

— Nu mă prefac, răspunse ea pe un ton defensiv.

Helen pufni.

— Ba o faci. Ai început să mă imiți încă din ziua în care ai venit la mine. Crezi că n-am observat? Interesul nou descoperit pentru operă, vin și gătit? E al dracu' de evident. Florence, îmi porți până și hainele!

Florence se uită la rochia cu care era îmbrăcată.

— Și ce dacă? exclamă ea. Îmi detestam viața! Am vrut ceva mai bun; de ce-ar fi așa îngrozitor?

— În cazul ăsta, îți *faci* o viață mai bună. Nu o *furi*.

Florence nu spuse nimic, dar simți cum îi arde fața. Ce prostie! Toată lumea fura, inclusiv Helen. Furase de la Jenny. Furase de la cine îi dăduse să asculte operele lui Verdi și să bea vin Châteauneuf-du-Pape.

Nu, Florence n-avea de gând să-și ceară iertare pentru felul în care ajunsese aici. Nu mai voia să-și ceară scuze. Putea fi oricine-și dorea și avea să-și îndeplinească scopul, indiferent de ce ar fi fost nevoie să facă pentru asta. Lăsase pistolul jos, lângă ea, însă acum îl ridică din nou și-l aținti spre Helen. Un zâmbet crud îi apăru pe buze.

— Ascultă, zise Helen pe un ton care trăda mai multă îngrijorare decât înainte, o să împărțim banii.

Îi picura sânge din lobul urechii drepte.

Florence clătină din cap, zâmbind în continuare.

— Poți să-i iei pe toți. Poți să ți-o însușești și pe Maud Dixon. Eu o s-o iau de la capăt.

Florence clătină din nou din cap.

Helen se opri. În acel moment, pe fața ei mânjită cu sânge apăru unul dintre cunoscutele ei zâmbete cu buzele lipite, iar ochii îi scăpărară. Scoase un hohot de râs lipsit de orice amuzament.

— N-o s-o faci, Florence. Te cunosc. N-ai tupeu.

Helen se ridică bălăngănindu-se, sprijinindu-se de tocul ușii ca să nu cadă.

— Oprește-te, zise Florence. Așază-te la loc.

Helen începu să meargă șovăielnic prin dormitor, spre hol.

— N-ai învățat nimic din povestea mea, Florence? întrebă ea peste umăr. Nu poți să împuști pe cineva în spate și să pretinzi că a fost autoapărare.

Florence privi neajutorată cum distanța dintre ea și Helen se mărea.

— Stop! strigă ea din nou.

Helen se opri imediat ce păși dincolo de prag, fără să se întoarcă spre Florence, ca un glonț s-o poată nimeri doar din spate.

— Ce risipă, zise ea încet. Eu aș fi transformat-o pe Florence Darrow într-o tipă grozavă. Dar tu? Ești un nimeni. *Nimeni.*

Florence inspiră adânc. Fără jumătăți de măsură de acum înainte. Străbătu camera din trei pași lungi. Helen era doar la vreo jumătate de metru distanță de balustrada de deasupra curții. Florence își puse mâinile pe spatele ei și o împinse. Cu putere.

Helen se clătină, dând tare din mâini, încercând să-și recapete echilibrul. Apoi se rostogoli peste balustradă. De jos se auzi o bufnitură înfundată. Florence se

uită peste margine. Cealaltă femeie zăcea cu fața-n sus pe gresie, cu ochii deschiși și orbi.

Deodată, Helen scoase un geamăt surd. Florence se grăbi să coboare treptele. O baltă de sânge se mărea în jurul capului lui Helen, ca un nimb. Privirile ei se intersectară cu ale lui Florence. În ochii i se putea citi o teamă cât se poate de reală.

— Ajutor, zise ea, lingându-și buzele. Ajută-mă!

Florence se duse repede în sufragerie. Când reveni, îi spuse:

— Totul va fi bine.

— Doctor?

— Nu. Îmi pare rău. Voiam să spun că totul va fi bine pentru *mine.*

Florence ridică perna pe care o luase de pe canapeaua din sufragerie și o puse pe fața lui Helen, care încercă să se zbată, dar fără succes, din cauza rănilor. Era ca un gândac care se chinuia să se întoarcă de pe spate. Lui Florence i se păru că rămase în aceeași poziție, cu perna pe fața ei, pentru multă vreme, devenind din ce în ce mai agitată, simțind că înțepenește. Ar fi fost un moment foarte nepotrivit ca Idrissi să-și facă apariția. În cele din urmă, Helen încetă să se mai zbată, rămânând nemișcată.

Florence ridică perna. Ochii lui Helen erau deschiși și sticloși. Iar în acel moment auzi scârțâitul cauciucurilor pe pietrișul de afară.

46

Silueta masivă a lui Idrissi își făcu apariția în cadrul ușii, iar Florence se aruncă în brațele lui. Polițistul îi acceptă îmbrățișarea, deși era evident jenat.

— Slavă Domnului că sunteți aici! țipă ea.

Florence îi simți mușchii încordându-se când privirile îi căzură asupra trupului inert al lui Helen de pe podea, în spatele ei. O împinse ușor de lângă el și se apropie de cadavru. Îngenunchind, îi puse două degete pe gât. Rămase așa timp de un minut, mișcându-și din când în când mâna aproape imperceptibil. Apoi se întoarse încet și se uită peste umăr la Florence. În ochii lui văzu tristețe și oroare.

Idrissi se ridică și sună rapid pe cineva. Își puse telefonul în buzunar și i se adresă lui Florence:

— Aceasta-i prietena dumneavoastră. Cea care s-a întors la Marrakesh.

Ea nu-și dădea seama dacă doar constata faptele sau fusese o întrebare.

— Ea este Helen Wilcox, răspunse.

Bărbatul se uită din nou la cadavru, apoi la Florence.

— Iar asta înseamnă că dumneavoastră sunteți cine?

— Florence Darrow, zise ea șoptit.

Apoi repetă, mai tare:

— Eu sunt Florence Darrow.

În după-amiaza aceea, vreo șase funcționari se plimbară în sus și-n jos prin Villa des Grenades. Dan Massey sosi de la ambasadă la vreo două ore după Idrissi. Adusese pașaportul lui Helen Wilcox, cel pe care i-l confiscaseră lui Florence cu două zile în urmă.

Genunchiul îi pocni cu putere când se lăsă pe vine ca să compare fotografia cu femeia moartă. După felul în care închisese brusc pașaportul și-și încleștase fălcile, Florence înțelesese că el își dăduse seama în sfârșit că se înșelase în privința ei. Ea nu era Helen Wilcox.

Florence petrecu aproape o oră în sufragerie cu Massey și Idrissi, explicându-le ce se întâmplase. Helen încercase s-o omoare ca să-i fure identitatea, pentru că era conștientă că avea să fie descoperit cadavrul de pe proprietatea ei din New York. Inițial înscenase accidentul de mașină, apoi se întorsese ca să termine treaba. Și aproape că reușise.

Fu nevoită să repete povestea de mai multe ori, dar Florence știa că nu existau discrepanțe, pentru că – incredibil – chiar spunea adevărul. A făcut o singură omisiune și o singură modificare. N-a pomenit niciodată numele Maud Dixon și-a spus că Helen căzuse peste balustradă când se luptau pentru pistol.

— Așadar, ați crezut că șefa dumneavoastră a murit în accidentul de mașină, însă n-ați zis nimic nimănui? întrebă Idrissi la un moment dat.

Florence ridică din umeri.

— Și dacă ar fi supraviețuit? Dacă ar fi putut fi salvată?

— Dar nici măcar nu era în mașină, răspunse Florence, îngăduindu-și un mic zâmbet nevinovat.

Idrissi doar o fixă cu privirea.

— Spuneți-mi iar ce s-a întâmplat pe holul de la etaj în timp ce vă certați, îi ceru el.

Ea repetă totul din nou:

— Ațintise pistolul spre mine. M-am întins spre ea. Ne-am luptat. În timpul încleștării, Helen a căzut peste balustradă.

Vocea i se frânse. Se frecă la ochi până i se înroșiră. O usturau.

Idrissi continuă să se uite la ea.

— Uitați care e treaba, spuse Florence mai apăsat. Deja încercase să mă omoare o dată, într-un accident de mașină. Deja își ucisese cea mai bună prietenă. N-aveam de gând s-o subestimez din nou.

Massey interveni:

— Am fost cu toții niște pioni în jocul ei, șopti el.

Idrissi și Florence întoarseră amândoi capul, surprinși.

Fusese tăcut mai tot timpul cât Florence își spusese povestea, punând doar câteva întrebări și încuviințând adesea din cap. Cazul era o rușine pentru el, Florence știa asta. Nu o crezuse. Căzuse în capcana poveștii inventate de Helen.

Și atunci Florence le spuse despre cadavrul din bazin.

Acest lucru dădu naștere unui val de acțiuni; trupul lui Nick a fost găsit, scos din apă, fotografiat și, în cele din urmă, luat de acolo. Florence își feri ochii în tot acest timp.

Dar văzu cum pe fața lui Massey se citea că realizase faptul că, dacă ar fi crezut-o pe Florence, Nick ar fi fost încă în viață. Atunci își dădu seama că Massey își dorea la fel de mult ca ea să se închidă cazul.

Idrissi era singurul care clocotea încă de furie și neîncredere. Însă ce putea face? Suspecta că era ceva în neregulă cu povestea ei, dar n-avea nicio dovadă că făcuse

ceva ilegal. În cele din urmă, îi dădură permisiunea să se întoarcă la Marrakesh în dimineața următoare. Nu putea avea loc niciun proces. Criminala murise.

47

Douăzeci și patru de ore mai târziu, Florence apăru în fața unei arcade impresionante de pe Avenue Hommane Al Fatouki din Marrakesh. Numele hotelului era inscripționat în stil mare deasupra: La Mamounia. Intră într-o curte plină de măslini și palmieri. La capătul celălalt, în spatele vegetației se vedea o clădire cu o fațadă minuțios ornamentată.

Drumul de la hotelul ei, aflat la câteva străzi distanță de cel în care stătuse cu Helen, îi luase numai zece minute. De data aceasta navigă prin labirintul de străzi înguste cu o ușurință surprinzătoare, intrând pe un bulevard aglomerat, simțindu-se înviorată de haos, nicidecum copleșită.

Purta ochelari de soare și o pălărie de paie cu bor lat pe care o cumpărase de la bazar în acea după-amiază, chiar dacă asfințitul tocmai începuse să se facă simțit. Doi bărbați cu pelerine roșii și fesuri albe deschiseră două uși din lemn când se apropie. Un lampadar strălucitor se legăna amețitor deasupra lor.

Intrarea în hotel avea ceva din șarmul unui mall de lux, cu un butic Yves Saint Laurent și sucursala unui faimos magazin parizian care vindea pricomigdale. Nu era decât încă un templu dedicat comerțului de lux. Se gândi că Helen avea dreptate: solitudinea și libertatea erau forme de opulență mult mai importante.

Florence o sunase pe Greta cu o seară înainte, după ce Idrissi și Massey plecaseră în cele din urmă de la Villa des Grenades, ca să amâne întâlnirea lor până în ziua următoare, însă nu-i spusese de ce. Acum Florence o găsi pitită într-un colț întunecat al barului Churchill, din spatele recepției. Fața-i era luminată de strălucirea nepământeană a ecranului telefonului ei, iar pe vârful nasului avea o pereche de ochelari de vedere.

Tresări când Florence o salută.

— Florence, m-ai luat prin surprindere!

Își dădu jos ochelarii.

— Ia loc, te rog.

Florence se așeză vizavi de ea pe un scaun tapițat cu catifea.

— Uite c-a venit și chelnerul, zise Greta, arătând spre un bărbat care purta o vestă purpurie. Spune-i ce vrei.

— La fel ca tine, răspunse Florence, arătând spre paharul de vin aproape gol de pe masă.

— Încă două la fel, îi zise Greta chelnerului. Pinot Noir.

Omul dădu din cap și se retrase la fel de discret cum apăruse.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă Greta, încruntându-se când îi observă rănile.

— Hm... reprezintă doar un capitol din întreaga poveste pe care am să ți-o spun. Și trebuie să te avertizez: nu e una cu happy-end.

Greta ridică din sprâncene.

— OK, mi-ai atras atenția.

Chelnerul sosi cu băuturile lor și niciuna nu mai zise nimic în timp ce el aranjă cu grijă paharele pe șervețele albe dantelate. Când plecă, Florence luă o gură de vin și începu să povestească:

— Ce-ai spune dacă ți-aș zice că *Mississippi Foxtrot* nu este o operă de *ficțiune*? Că acea crimă s-a întâmplat cu adevărat și că Helen Wilcox e cea care a comis-o?

Florence o privi cu atenție pe Greta. Expresia acesteia se schimbă de la îngrijorare la neîncredere, ca și cum nu putea să se decidă dacă s-o ia în serios. Dar clar era uimită. Florence se întrebă într-o doară dacă nu cumva Greta aflase secretul lui Helen cât lucraseră împreună.

— Lasă-mă să o iau de la început, zise Florence.

Îi povesti ce se întâmplase între Jenny și Helen pe vremea când erau adolescente, cum Helen ucisese un bărbat și-și lăsase prietena să meargă la închisoare în locul ei. Cum Jenny o vizitase pe Helen după ce fusese eliberată condiționat în februarie, iar Helen o omorâse.

Greta ascultă totul în liniște, dar când Florence ajunse la partea cu grămada de compost, o întrerupse:

— Florence, acestea sunt niște acuzații incredibil de serioase. Cât de sigură ești?

— Poți să cauți, zise Florence. Intră pe Google și tastează „Helen Wilcox Cairo New York“. Unele ziare locale au preluat deja povestea; faptul că s-a găsit un cadavru într-un morman de compost a fost o știre senzațională într-un orășel precum Cairo.

Greta ezită, apoi începu să tasteze pe telefon. Florence privi cum se albește la față.

— Doamne Dumnezeule! șopti Greta.

Florence continuă. Îi explică de ce o angajase Helen: ca să-și înscenze propria moarte și să-i fure identitatea, modificându-și chiar și testamentul ca să primească banii.

Greta clătină din cap.
— Știam eu că ceva e putred la mijloc când mi-a spus că voia o asistentă. N-avea nicio noimă. Principala ei grijă a fost întotdeauna să-și protejeze intimitatea.
Florence descrise apoi accidentul de mașină.
— Așa m-am ales cu asta, zise ea, arătându-i ghipsul.
Pe când povestea cum Helen revenise la Villa des Grenades, să termine treaba pe care-o rasolise, lacrimile i se adunaseră în ochi.
— Avea un pistol, Greta. Nu știam ce să fac.
— De unde-o fi făcut Helen rost de un pistol? întrebă Greta mirată.
— Cred că din Rabat. De unde a făcut rost și de pașaport. Poliția încă investighează.
Nu credea că ultima parte era adevărată. Massey sigur nu o făcea; poate Idrissi. Dar Florence nu-și făcea prea multe griji în legătură cu asta. Orice descoperire a poliției la Rabat avea să-i susțină povestea. Helen era o criminală. *Ea* era victima.
— Poliția… zise Greta. Așadar, Helen e în arest?
Florence clătină din cap și o lacrimă-i alunecă pe obraz.
— N-am mai fost niciodată amenințată cu pistolul, șopti ea.
— Florence, ce s-a întâmplat? întrebă Greta cu voce gravă.
— Am făcut-o din instinct. M-am aruncat asupra ei înainte să apese pe trăgaci. Și în timpul luptei ea a căzut peste balustradă. S-a prăbușit în curte. Conform celor spuse de poliție, a murit instantaneu.
Greta făcu ochii mari.
— Helen a murit?
Florence dădu din cap.
— O, Dumnezeule!
Florence nu mai spuse nimic în timp ce Greta absorbea toate informațiile.
— Dumnezeule, zise ea din nou, clătinând din cap.
— Îmi pare atât de rău!
După un moment, Greta își puse mâna pe ghipsul lui Florence.
— Și mie-mi pare rău. Trebuie să fi fost o experiență îngrozitoare să fii martora unei asemenea morți!
— A fost groaznic! Mă tot întreb ce-aș fi putut face diferit.
— Nu face asta. Nu te învinovăți. Dacă te amenința cu pistolul, ce puteai să faci?
— Nu știu. Poate ar fi trebuit să mă străduiesc mai tare să o fac să se răzgândească...

— Să o faci pe Helen Wilcox să se răzgândească? Ar fi fost un lucru imposibil și în circumstanțe normale.

Florence zâmbi cu tristețe.

— Așa este...

Greta clătină din nou din cap.

— Nu-mi vine să cred...

— Știu. Și eu sunt încă șocată.

Florence se opri.

— Iar eu nici măcar nu am nimic de pierdut din cauza asta, cum ai tu.

Greta îi aruncă lui Florence o privire tăioasă.

— Ce vrei să spui?

— Evident, acum și Maud Dixon e moartă.

— Florence, te asigur că nu asta mă preocupă acum, zise Greta, însă din tonul ei lipsea încrederea de care dădea dovadă de obicei.

— Bineînțeles că nu. Este îngrozitor că Helen a murit, voiam să spun doar că este o tragedie *și* faptul că lumea nu va mai avea parte de încă o carte scrisă de Maud Dixon. Era atât de talentată!

Greta dădu din cap, răsucindu-și paharul de vin în mână.

— Era...

Nu mai ziseră nimic un minut. Florence se uită prin încăperea care se umplea cu rapiditate și mai luă o înghițitură de vin. Chiar îi plăcea. Nu era atât de intens și de greu de băut precum Châteauneuf-du-Pape, care-i plăcea lui Helen. Greta se uita din nou în gol. Florence se întrebă la ce se gândește; expresia ei era imposibil de citit.

După un minut sau două, tânăra își drese glasul și spuse:

— Doar dacă…

Greta ridică ochii spre ea.

— Doar dacă ce?

— Nu, ai dreptate, nu este momentul să ne gândim la astfel de lucruri.

— Doar dacă *ce*? insistă Greta, nerăbdătoare.

— Mă gândeam că ar trebui să menționez că am manuscrisul lui Helen pentru cel de-al doilea roman al ei. Nu are treabă cu ce scriam eu la calculator în Cairo; lucra la ceva cu totul diferit, *The Morocco Exchange.* Povestea se baza pe un plan pe care-l executa în timp ce scria; planul era să mă ucidă și să-mi fure identitatea.

Greta puse paharul jos.

— Helen și-a terminat cea de-a doua carte?

— Nu-i terminată. E prea devreme să o numim *carte.* Dar deja pot spune că este la fel de bună ca *Mississippi Foxtrot.*

Obrajii Gretei începură să prindă din nou culoare.

— O ai la tine?

Aruncă o ocheadă spre geanta lui Florence de pe podea.

— Nu, nu mi s-a părut prudent. Este într-un seif din camera mea de hotel.

— Florence, trebuie să văd manuscrisul ăsta.

— Așa cum ziceam, încă mai este *mult* de lucru la el.

— Nu-i nimic. Am putea găsi pe cineva care să ne ajute. Fitzgerald a murit înainte să termine *Dragostea ultimului magnat.*

Îi scăpă un hohot scurt.

— Dacă stau să mă gândesc, era tot un *roman à clef*[25].

Florence zâmbi și ea.

— De fapt, Greta, mă gândeam că aș putea s-o fac eu.

Greta se încruntă.

— Să faci ce?

— Să-l termin. Am lucrat mai îndeaproape cu Helen decât oricine altcineva, în afară de tine, desigur. Îi cunosc vocea narativă. Știu cum gândea. Mai mult decât, și tu spuneai că am talent. Ai zis chiar că-ți amintesc de ea.

Greta dădu încet din cap.

— Așa este. Am spus asta.

Bău o înghițitură de vin și aruncă o privire la masa din apropierea lor, unde două tinere își aranjau cocktailurile ca să le fotografieze.

— Și încă susțin lucrul ăsta, chiar *ai* foarte mult potențial. Dar asta e o treabă delicată, Florence. Mă gândesc că atunci când vine vorba despre un astfel de proiect, ținând cont de… toate… Hai să vedem ce avem, înainte de a lua o decizie despre cum ar trebui să procedăm mai departe.

Florence se holbă la Greta fără să scoată o vorbă. Se văzu un flash de la aparatul de fotografiat de la masa de alături. Greta tresări. Florence nu schiță niciun gest.

— Greta, zise Florence calmă. Am o încheietură fracturată și două coaste rupte. Nu am serviciu și nici locuință. Și, drept s-o spun, tu ești cea care m-a băgat în povestea asta. I-ai fost complice lui Helen, fie că-ți place sau nu.

Greta păli din nou. Însă Florence nu putea să se oprească acum.

— Poți condamna cât vrei crimele lui Helen, dar și tu ai profitat de pe urma lor. Câți bani ai făcut cu *Mississippi Foxtrot*? Ce alte portițe ți-a mai deschis? Ești

părtașă la crimele ei, la amândouă. Eu sunt victima.

Greta se holba la Florence, fără să spună nimic.

— Nu-ți cer să-mi dai un milion de dolari, Greta. Doar să-mi dai o șansă. Asta-i tot. Să-mi deschizi puțin ușa. Nu cred că e ceva exagerat, având în vedere prin ce-am trecut.

Sorbi o înghițitură de vin.

— Nu ești de-acord?

— Florence, zise Greta în cele din urmă. Înțeleg unde bați și ai dreptate… sunt parțial complice în povestea asta. Cu siguranță iau lucrurile în serios. Dar nu pot să te las să scrii următoarea carte a lui Maud Dixon doar pentru că ai fost victimizată de ea. Probabil că *meriți* să fii compensată într-un fel sau altul, dar n-aș putea să-ți spun chiar acum că se va întâmpla în felul ăsta. Îmi pare rău.

Florence rămase nemișcată. Apoi clătină din cap și zâmbi.

— Ai dreptate, Greta, bineînțeles că ai. Nu știu la ce m-oi fi gândit. Au fost două zile foarte lungi.

Strânse atât de tare curelele genții pe sub masă, încât i se albiră încheieturile degetelor.

— Sunt convinsă. Sunt copleșită și eu. Hai să stăm un pic să digerăm toate astea. Mai vrei un pahar? Zic că merităm încă unul, ținând cont de ce s-a-ntâmplat.

Se uită după chelner, chiar dacă paharele lor erau pe jumătate pline.

Florence dădu din cap și se întinse după al ei, dar apucă aiurea și îl vărsă. Vinul roșu-închis se împrăștie pe bluza de mătase a Gretei și în poală. Săriră amândouă de pe scaune.

— Îmi pare atât de rău! exclamă Florence, străduindu-se degeaba să-i șteargă bluza cu șervețelul.

Greta îi dădu mâinile la o parte.

— E-n ordine. Las-o baltă. *Las-o.* O să mă duc să mă spăl la toaletă. Scuză-mă puțin.

Greta ieși repede din încăpere, ținându-și bluza udă departe de corp.

Florence se așeză la loc. Un bărbat în smoching începu să cânte la pianul din colț. Oamenii de la masa de lângă ea izbucniră în hohote de râs – cineva spusese o glumă.

Greta se întoarse peste câteva minute. Cumva, petele de vin arătau și mai rău.

— Îmi pare foarte rău, repetă Florence.

— Nu-i nimic. Pe bune. Tipul de la curățătoria unde merg în Manhattan e

incredibil de bun. Să trecem peste asta. Ai mai comandat vin?

Își termină restul băuturii dintr-o singură înghițitură, strâmbându-se ușor.

— Nu, m-am gândit că poate vrei să te schimbi. Și, ca să fiu sinceră, nu mă simt prea bine. Analgezicele pe care le iau mă amețesc puțin. După cum ai văzut și tu. Poate ar fi mai bine să comandăm room-service în camera ta? De obicei ajută să mănânci.

— Ah! Hm… sigur. Am putea face asta. Stai doar să-i spun chelnerului să adauge băuturile la nota mea de plată.

25 Roman în care persoane sau situații reale sunt reprezentate astfel încât să nu poată fi recunoscute (n. tr.).

48

–îmi pare rău pentru dezordine, zise Greta când deschise ușa apartamentului ei. Încăperea era mare și luminoasă, cu un mozaic pe pereți și un pat uriaș. Locul arăta impecabil, cu excepția unui pulover aruncat pe spătarul unui scaun din colț.

Florence se duse la fereastră și se uită afară. Jos se întindea o grădină vastă, cu șiruri de portocali. Luna abia se vedea pe cerul care se întuneca. Greta îi întinse meniul de la room-service.

— Comandă orice vrei. Și ia o apă din minibar.

Florence se așeză pe scaun și parcurse meniul, iar Greta își schimbă hainele în baie. Când ieși de-acolo se așeză pe pat și-și frecă fața.

— Doamne, sunt epuizată, zise ea.

Florence dădu din cap.

— Nu mă surprinde.

Greta închise ochii, iar pentru o clipă Florence avu impresia că adormise stând în capul oaselor. Apoi îi deschise și se chinui să vorbească:

— Unde rămăseserăm…

Florence se așeză lângă ea și o ajută să se întindă pe pat.

— Știu cum te simți. Ai avut un șoc.

Greta se uită la ea, căscându-și ochii albaștri, care acum erau plini de nedumerire și teamă.

— E hidrocodona, îi explică Florence. E analgezicul pe care mi l-au dat după accident. Am încetat să-l mai iau, pentru că nu-mi place cum mă face să mă simt. Ești amețită, așa-i?

Greta dădu din cap.

— Amețită… da… Dar tu…

— De ce nu închizi puțin ochii?

Greta se supuse, de parcă ar fi fost un copil. Florence o privi pentru un moment. Era surprinsă că pastilele își făcuseră efectul atât de repede. Pisase la hotel patru dintre ele – cu una mai mult decât îi dăduse lui Whitney – și pusese pulberea în băutura Gretei când aceasta plecase să-și salveze cămașa.

Când Florence fu sigură că Greta era inconștientă, scoase din geantă o pereche de mănuși de plastic. Și le puse, apoi scoase o pungă boțită de hârtie. Înăuntru

era o seringă nou-nouță, un pliculeț cu o pulbere cenușie și o bandă elastică. Le găsise asupra cadavrului lui Helen cu câteva clipe înainte de venirea lui Idrissi: erau toate lucrurile necesare pentru supradoza de heroină cu care Helen plănuise să o omoare pe Florence.

În Semat, fusese nevoită să improvizeze, dar acum, în camera de hotel a Gretei, Florence lucră fără grabă, metodic. Își verifică ceasul. Avea timp suficient.

Se duse la baie și turnă pulberea într-un pahar. Apoi scoase din geantă cutia de otravă pentru șobolani pe care o cumpărase în drum spre hotel. O adăugă în pahar. Aflase din căutările sale online că otrava pentru șobolani era una dintre cele mai comune substanțe (una letală) dintre cele folosite pentru a „îndoi" heroina.

Fără jumătăți de măsură.

Adăugă puțină apă și plimbă amestecul tulbure prin pahar. Se uită într-un recipient din marmură și văzu mai multe bile de vată. Luă una dintre ele și o ținu deasupra unui al doilea pahar, ca să filtreze lichidul tulbure. În după-amiaza aceea se uitase la un videoclip pe YouTube în care era descris pas cu pas cum să te injectezi, care fusese creat de membrii unei echipe care ofereau ace curate persoanelor care se drogau în Columbus, Ohio.

Introduse vârful seringii în amestecul tulbure și trase pistonul. Cu acul încă în pahar, bătu ușurel în seringă, ca să împingă spre vârf bulele de aer. Se întoarse în cameră. Greta avea gura deschisă și respira greoi. Florence apucă cu timiditate brațul drept al Gretei și-l lăsă să cadă. Nicio reacție. Îi legă strâns elasticul în jurul bicepsului până când o venă roșiatică ieși în evidență. Florence înfipse acul în ea, însă vena alunecă sfidătoare într-o parte. Inspiră ca să-și controleze mâna și încercă din nou.

De data asta, acul intră unde trebuia. Greta gemu și-și flutură pleoapele. Florence împinse încet pistonul seringii, privind cum lichidul intră în corp. Se opri când seringa se goli pe jumătate și scoase acul. Apoi se ocupă de celălalt braț și repetă procesul. Făcu asta de mai multe ori, umplând seringa iar și iar, până când pe corpul Gretei apărură vreo douăsprezece găuri de ac. Voia ca acestea să dea impresia că Greta obișnuia să consume droguri, cu toate că spera ca investigația să nu ajungă atât de departe. Se baza pe faptul că administrația hotelului și poliția o să aibă același interes să mușamalizeze incidentul. Turismul era important.

Când înfipse seringa între două degete de la picior, trupul Gretei reacționă brusc. Începu să aibă convulsii, iar din gură-i curgea un lichid gălbui. Ochii

Gretei se deschiseră dintr-odată, căutând cu înfrigurare ceva care să aibă sens. Instinctiv, Florence se lăsă în jos.

Când se ridică, jenată, ochii Gretei erau tot deschiși, dar trupul îi rămăsese nemișcat. Îi apucă încheietura mâinii. Nu simți nimic. Ca să se asigure, aduse oglinjoara din baie și o ținu în fața buzelor femeii. Era o metodă demodată, dar Florence trebuia să fie sigură. Nu-și putea permite ca Greta să se trezească și să se-apuce să povestească ce s-a întâmplat.

Când fu sigură că Greta murise, puse oglinda la loc în baie. Apoi îi lipi degetele pe seringă și pe paharul cu lichid. Îi găsi telefonul și introduse un număr în lista ei de contacte. La final, Florence inspectă încăperea până când se asigură că arată exact ca atunci când intrase. Cu excepția cadavrului de pe pat. Atârnă semnul pe care scria „Nu deranjați“ de clanța ușii și ieși. Pe coridor, își scoase mănușile din plastic și le băgă în buzunarul de la spate.

O făcuse.

În timp ce aștepta liftul, se uită la ceas. Era șapte fără zece. Dealerul cu care-i făcuse Liam legătura urma să apară cât de curând. Îi spusese să întrebe de Greta Frost la recepție. El îi ceruse numărul camerei, dar Florence insistase să întrebe de Greta. Și el făcea parte din poveste. Numărul lui de telefon urma să fie găsit în telefonul victimei, însă Florence avea nevoie să înregistreze cineva de la hotel apariția lui.

Trecu repede prin holul aglomerat, pășind afară în seara întunecată și caldă. Pe stradă, mănușile din plastic ajunseră, fără zgomot, într-o pubelă umplută până la refuz.

49

– Doamnelor și domnilor, am atins altitudinea de croazieră de nouă mii de metri. Este o seară minunată, așa că așezați-vă comod, relaxați-vă și nu ezitați să ne spuneți dacă putem să vă facem călătoria și mai confortabilă.

Florence luă o înghițitură de șampanie și-și întinse picioarele.

— Pot să vă aduc ceva, domnișoară Darrow?

O însoțitoare de bord cu ochii machiați impecabil cu tuș îi zâmbi.

Florence îi zâmbi la rândul ei.

— Aș mai vrea o pătură, vă rog.

Apăsă un buton și speteaza scaunului coborî într-o poziție orizontală. Își puse și masca pentru ochi, care era gratuită.

Așa mai merge să călătorești. Nici măcar n-o irita că i se spunea „domnișoară Darrow". Trebuie să revină la vechiul nume, însă cele trei milioane de dolari moștenite – și casa – o consolau cât de cât. De fapt, erau o consolare grozavă.

Teoretic, banii și proprietatea urmau să îi aparțină abia peste vreo două luni, dar lăsa lucrurile neînsemnate în seama unor minți neînsemnate. Mai mult de-atât, nici măcar nu fusese nevoită să plătească pentru a călători în condiții mai bune; doar a schimbat locul lui Helen Wilcox cu cel al lui Florence Darrow când a ajuns la aeroport.

Însoțitoarea de bord reveni cu o pătură și o așeză cu grijă peste trupul fetei. Pe când asculta zumzetul motoarelor, Florence își testă conștiința în căutare de puncte slabe. Nu găsi niciunul. Știa că ar fi putut s-o lase în viață pe Helen. Ar fi trebuit doar să mai aștepte cinci minute până la sosirea lui Idrissi. Însă bănuia că Helen ar fi preferat să moară decât să fie supusă umilințelor din închisoare. Și ar fi fost stupid ca averea ei să se risipească.

Cu siguranță n-ar fi ucis-o pe Greta dacă ar fi fost dispusă să o lase să ia numele Maud Dixon. Chiar sperase că o să fie de acord cu propunerea ei și că o va lăsa să termine manuscrisul lui Helen. Uciderea Gretei făcuse parte din planul B: un plan neplăcut, însă necesar.

Nu, nu avea regrete. I se oferise ce-și dorise cel mai mult de la viață. Chiar dacă într-un mod bizar și imprevizibil. Ar fi fost o prostie să lase ca totul să-i alunece printre degete. Îi părea rău pentru Nick. Dar asta nu era greșeala *ei.* Helen era cea care-l omorâse. Iar dacă se gândea mai bine, abia dacă-l cunoștea. Dacă

relația dintre ei s-ar fi sfârșit în mod natural, ca majoritatea aventurilor de-o vară, el i-ar fi dispărut deja din minte.

Bărbatul cu vocea nazală de vizavi de Florence o scoase din reverie când strigă tare că voia încă un pahar de Pinot Noir. Florence își dădu jos masca de pe ochi și se ridică brusc. Inima-i bătea nebunește. Însoțitoarea de bord alergă de-a lungul culoarului cu o sticlă de vin.

Florence clătină din cap. Nu se întâmplase nimic.

Se culcă la loc, dar când închise ochii, o văzu pe Greta privind-o cu ochii ei uluitor de albaștri. „Amețită… Da…"

Florence își ridică la loc scaunul. Își atinse ușor obrajii. Apoi scoase un carnețel și un pix din geantă. Se hotărâse să lase prima jumătate a manuscrisului lui Helen așa cum o găsise. Apoi, de la mijloc, narațiunea avea să se schimbe brusc și să continue din punctul de vedere al lui Iris.

Începu să scrie:

Lilian greșea: Iris nu era slabă. Fusese călită de o viață plină de dezamăgiri, iar pentru că subestimase această versiune mai urâtă, mai bătăioasă și neprevăzută, Lilian făcuse o greșeală colosală. Se transformase în momeală, pentru că nu-și dăduse seama că Iris era prea însetată de glorie pentru a se mulțumi doar să trăiască în umbra ei.

50

Casa veche de pe Crestbill Road era răcoroasă în interior, chiar dacă valul de căldură de la începutul lui mai o asalta din toate părțile. Florence trase ușa după ea și inspiră adânc. Se plimbă încet prin camerele tăcute, de parcă le-ar fi văzut pentru prima oară. Pentru că de data asta îi aparțineau. Tot ce se găsea aici era al ei.

Puse cafea în filtru și-l porni. În vreme ce aparatul bolborosea, revenind la viață, ea se uită în curtea din spate. Grămada de compost fusese golită. Banda galbenă de avertizare a poliției flutura în vânt în locurile unde se desprinsese. Fusese asigurată de poliția din Cairo că moartea lui Helen închisese definitiv anchetarea asasinării Janettei Byrd.

Când cafeaua fu gata, Florence își umplu o cană și merse în sufragerie. Își luă telefonul și formă numărul mamei sale. Știa că Vera se află acum în chicineta ei galbenă, bând o ceașcă de cafea cu prea mult zahăr înainte de se pleca la serviciu.

— Alo? se auzi glasul vesel al Verei.

Răspundea întotdeauna apelurilor primite de la numere necunoscute, încrezătoare că universul avea să-i aducă numai lucruri bune în viață.

— Mamă, sunt eu, Florence.

Se lăsă tăcerea.

— Știu că ești supărată pe mine, dar am nevoie să-mi faci o favoare. Poți să-mi citești mesajul despre care vorbeai, cel în care spuneam că nu mai vreau să te văd niciodată? Și zi-mi când a fost trimis.

Vera oftă.

— Stai puțin, trebuie să-l caut.

Când reveni la telefon, zise:

— A fost trimis într-o duminică, pe douăzeci și unu aprilie. Îmi amintesc pentru că tocmai ieșisem din biserică atunci când l-am primit și eram foarte bucuroasă să-ți văd numărul. Apoi l-am citit: Mamă, îmi pare rău, dar asta este ultima dată când vei mai auzi de mine.

Vocea Verei se frânse, însă continuă:

— Toată viața mea n-ai făcut decât să mă înjosești și să mă ții în loc. Dar gata. Nu mai vreau să vorbesc niciodată cu tine. Dacă o să încerci să mă contactezi, o să-mi schimb numărul de telefon.

Florence simți cum cum îi iau foc obrajii. Chiar dacă nu scrisese ea acele rânduri, cu siguranță le gândise; auzindu-le rostite de Vera, se simți mai vinovată decât pentru orice altceva făcuse în ultimele două săptămâni.

Douăzeci și unu aprilie. Adică ziua de după accidentul de mașină. Helen voia să rezolve totul înainte de a-și asuma identitatea ei. Chiar dacă Helen vorbise întruna despre cum trebuie să trăiești și să acționezi pe moment, de fapt fusese extrem de atentă să prevadă orice obstacol. Florence găsise foarte folositoare această lecție în timp ce punea la cale uciderea Gretei. Era poate o moștenire la fel de importantă cum erau banii și casa.

— Mamă, zise ea, îmi pare rău că a trebuit să citești așa ceva, dar trebuie să mă crezi când îți spun că nu eu am scris acel mesaj.

Vera luă o gură de cafea.

— A fost trimis de pe telefonul tău.

— Știu. E o poveste lungă.

Florence trase aer în piept.

— Lasă-mă să încep cu începutul…

Când terminară conversația, patruzeci și cinci de minute mai târziu, Vera știa întreaga poveste – adică versiunea pe care Florence le-o repetase autorităților: planul lui Helen de a o ucide și încercarea ei disperată de a se autoapăra.

La fel cum procedase cu Idrissi și Massey, Florence nu pomeni că Helen Wilcox era, de fapt, Maud Dixon; probabil că mama ei nici măcar n-ar fi știut la cine se referă. Nu pomeni nici numele Gretei Frost, a cărei moarte tocmai începuse să facă valuri prin cercurile editoriale. Nu exista niciun motiv ca Florence să fi avut vreo legătură cu asta.

Vera acceptă toate informațiile cu entuziasm, disperată să obțină confirmarea că Florence nu-i întorsese spatele.

— Știam eu că te purtai diferit, insistă ea. I-am zis și Gloriei, iar ea a fost de acord cu mine. Ești o fată bună, Florence! Cea mai bună.

Florence zâmbi posomorâtă.

— Mulțumesc.

— Cine te iubește?

— Tu.

Convenură să discute din nou într-o săptămână. Florence nu avea de gând să-i ofere niciodată Verei apropierea pe care și-o dorea, dar voia să o păstreze în viața ei. Faptul că fusese la un pas de moarte în Maroc o învățase că izolarea completă

era tot o formă de vulnerabilitate. Era periculos să nu ai pe nimeni. Cineva trebuia să observe dacă dispăreai.

Florence își mai turnă o cană de cafea. Mai avea un telefon de dat, apoi trebuia să se apuce de lucru. În cele din urmă, primise ceea ce-și dorise – viața lui Helen Wilcox și publicul lui Maud Dixon – și n-avea de gând să le irosească. Începuse să scrie partea a doua din *The Morocco Exchange* în seara în care murise Helen. Când se așezase cu un caiet cu foi galbene în poală, rămase uimită de ce descoperise: un torent de cuvinte.

Sub protecția pseudonimului Maud Dixon găsise libertatea și încrederea de a *scrie* pur și simplu.

Și, până la urmă, avea o poveste de spus.

Cândva citise biografia pictorului René Magritte, pe care o editase Agatha. De acolo a aflat că în anii de început ai carierei lui, când criticii strâmbau din nas la picturile lui ciudate, neconvenționale, se întreținuse falsificând lucrări de Picasso și Braque.

Poate că era un fel de ucenicie, se gândise Florence. Așa cum *The Monacco Exchange* avea să fie pentru ea. Chiar Helen spusese „Dacă te prefaci îndeajuns de mult timp, orice poate deveni un lucru natural. Pe bune."

Până la urmă, Margritte a izbutit să atingă succesul pe cont propriu.

Într-o bună zi, s-ar putea ca și ea să le spună tuturor că Maud Dixon era chiar Florence Darrow. Avea douăzeci și trei de ani când apăruse *Mississippi Foxtrot.* Era o vârstă plauzibilă. Mary Shelley scrisese *Frankenstein* la nouăsprezece ani. În ceea ce privea durata, Florence ar fi putut realiza romanul spre sfârșitul facultății și în perioada pe care o petrecuse în Gainsville, în timp ce lucra într-o librărie. Se gândi cât de surprinsă avea să fie Anne, proprietara veselă a librăriei, când urma să descopere că angajata ei scrisese un roman clasic modern în tot timpul pe care-l petrecuseră împreună. Își imagină fața lui Simon când va afla. Și a Amandei.

Câtă cumpătare, câtă *demnitate* din partea ei, vor gândi aceștia, să țină un asemenea secret în tot acest timp.

Se uită la ceas. Așteptase destul. Formă un alt număr.

Răspunse o tânără cu voce pițigăiată:

— Bună, aici HMK.

Harper Maston Khan era cea mai mare agenție de impresariat artistic din New York. Nu reprezenta doar scriitori, ci și actori și muzicieni. Adevărate celebrități.

— Bună, zise Florence. Aș dori să vorbesc cu Denise Manston, vă rog.

— Puteți să-mi spuneți cine o caută?

Florence făcu o pauză.
— Spuneți-i că sunt Maud Dixon.